

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 574

Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

Λωποδύτης φάντασμα

ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

Εβδομάς

ΤΕΤΑΡΤΗ
30
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
1938
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 574

Ἡ ἑορτὴ

Εἰς μίαν ἐποχὴν δεινὴν, ὅπου τὸ σύμπαν καί-
κε' εἰρηνικῶς, οἱ ἄνθρωποι, πῶς νὰ σωθοῦν κυτ-
κί' ἡ λύσις τοῦ Σουδητικοῦ με φόβον ἀναμέ-
τὰ ζωὰ ἑορτάζουν...

Κί' ἐφέτος θὰ γιορτάσουμε, κατὰ τὰ εἰωθότα,
ὁ σκύλος μας, ἡ γάτα μας, τὸ ἄλογον, ἡ κότα,
ὁ λέων, ὁ ψιμάνος, ἡ νῆσσα καὶ ὁ γῆν...
Καὶ θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι θερμὴν εὐχὴν
ἀπὸ τὴν ἑορτάζουσιν μὴ λογικὴν διάδα,
θὲ νὰ δεχθοῦν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἄλλην ἐβδο-
γεμάτην καλωσύνην καὶ εὐλοκίαν διὰ τὴν (μάδα,
— "Ἄνθρωποι λογικώτατοι... Εἰρήνη ὑμῖν..."

Εβδομαδιαίος

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΩΝ ΜΕΛΕ
ΔΩΡΕΑ 1.750
ΗΜΕΡΑ 16.8.85
35782

Δυό φίλες

κατάλαβε, τη μιά τουλάχιστον ὥρη τοῦ ζητήματος. Κάποια φιλενάδα του θὰ εἶνε αὐτὴ ἡ νόστιμη γυναῖκα, ποὺ τὸν ζηλεύει γιὰ τὴ Νίτσα. Μὰ στὸ νοσοκομεῖο, τί ἤθελαν; Γιατί πήγε μαζί του κι' ἡ Νίτσα;

Μιὰ κι' εἶχε ἀναλάβει τὸ ρόλο τῆς μεγάλης ἀδελφῆς, ἀποφάσισε νὰ μὴ παρατήρησιν τὸν ἀγῶνα. Πῆρε τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἐβρέθηκε στὸν Ἑρμῆ Σταυρό.

Ἦταν ἡ ἡμέρα ποὺ δέχονταν τοὺς ξένους. Ἐνα πλῆθος θλιβερό, ἀνήσυχο, πλημμύριζε τοὺς διαδρόμους, φαίνονταν ἀταίριαστα μαῦρο καὶ ἐρέθηκε μέσα στὴν ἀσπίλη καθαριότητα κι' ἀσπρίλα τοῦ κτιρίου.

Περιπλανήθηκε σὰν χαμένη κάμπο ὥρα ἡ κοπέλλα. Ποῖον νὰ ρωτήσει; Κανείς δὲ θάξερε νὰ πῇ. Ἀπελπίστηκε πὼς θὰ μπορούσε νὰ τοὺς ἐρῇ καὶ σκέφθηκε πὼς ἴσως τὴν εἶχε γελήσει ἡ νόστιμη καὶ δύστροπη ἐκείνη γυναῖκα, κι' ἀκόμα, πὼς ἴσως ὅλη ἡ συνεννόησις ἦταν μιά παρεξήγησις μονάχα. Ἰσως νὰ κατοικοῦσε κάποιος ἄλλος Βαγγέλης Γεωργίου σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι. Εἶχε τρία χρόνια νὰ πάη αὐτὴ. Ἐκείνη μοναχὰ δικαιο-λογεῖτο κι' ἡ παρουσία τῆς ξένης γυναικας.

Μὰ ἐξαφνα ἐνῶ τὰ συλλογίζονταν αὐτὰ κι' ἦταν ἑτοιμὴ νὰ φύγῃ, καθὼς ἐστρίψε ἕνα διάδρομο, ἀκούσε καθαρά τὴ φωνὴ τῆς Νίτσας. Στάθηκε ἀκίνητη. Ὅχι, δὲ γελιόταν, ἡ φωνὴ τῆς Νίτσας ἦταν δίχως ἄλλο.

—Βαγγέλη, ἔλεγε σιγά. Δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσαι θὰ γίνῃ καλὰ. Καὶ μιά ἀντρικὴ φωνή, ἀποκρινόταν γεμάτη ἀπελπισία.

—Ἀσε τὰ λόγια, Νίτσα. Δὲ βλέπεις τὸ χρῶμα του; Εἶνε καταδικασμένο. Θέλει ἀέρα καθαρό, δὲν ἀκούσες τί εἶπαν οἱ γιατροί;

Περίμενε τὴ συνέχεια ἡ Μαργαρίτα. Μὰ σῶπασαν κι' οἱ δυὸ πολλὰ ὥρα. Ἐπὶ τέλους, ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τῆς Νίτσας, τρεμάμενη, γλυκεῖα.

—Θὰ τὸ θγάζω ἐγὼ περίπατο, κά-θε μέρα. Σοὺ δίνω τὸ λόγο μου. Κι' ἡ φωνὴ τοῦ ἀντρα.

—Ὅχι, δὲ μπορείς ἐσύ, ἔχεις τὴ δουλειά σου. Καὶ πάλι ἡ φωνὴ τῆς κοπέλλας, σὰν γάδι.

—Θὰ δουλεύω τὴ νύχτα. Ἐννοια σου. Θὰ τὸ σώσουμε τὸ παιδί. Νά, πᾶρε αὐτὸ τὸ εἰκοσάρι, τὸ οἰκονόμησα γθές, ἀγόρασα τὸ γιατρικὸ ποὺ σοὺ εἶπαν οἱ γιατροί.

Νόμιζε ἡ Μαργαρίτα πὼς ὄνειρευ-όταν, πὼς στὸν ὕπνο τῆς ἀκούγε αὐ-τὸ τὸ διάλογο. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούσε θή-ματα, καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τρα-βηχθῇ, ἐβρέθηκαν μπροστά της ὁ Βαγγέλης κι' ἡ Νίτσα. Ἡ κοπέλλα κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα μω-ρό. Ἀθελά ἐδῶκε μιά φωνὴ μάλιστα ἀντίκρισε τὴ Μαργαρίτα, κι' ἔδωσε στὸ νέο ποὺ τὴν συνώδεε, τὸ παιδί.

Τοὺς κύτταξε ἡ Μαργαρίτα σοβα-ρά καὶ τοὺς δυὸ σὰ μάτια. Αὐτὴ ἡ κουβέντα τὴν εἶχε σαστίσει. Κι' ὁ-μως, ἂν ἤθελε νὰ κάνῃ τὸ καλὸ, τώ-ρα ἀκριβῶς ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ. Τὸ μυαλὸ της, συνηθισμένο ἀπὸ τὴ μο-

νοτονία τοῦ ραψίματος, δὲ δούλευε γρήγορα. Μὰ τώρα τὸν ὀνειρώ-χῃ. Νόμιζε πὼς τὰ κατάλαβε ὅλα, καὶ κλείνοντάς τοὺς τὸ δρόμο, ἀρχι-σε σοβαρά, ὅπως θὰ μιλοῦσε μιά μητέρα.

—Βαγγέλη! Πρέπει νὰ σοὺ μιλή-σω. Αὐτὴ ἡ κατάσταση δὲν μπορεῖ νὰ βαστάξῃ ἄλλο. Ἡ Νίτσα εἶνε μι-κρή.

—Σῶπα Μαργαρίτα! Ἐξέφωνε ἡ κοπέλλα πνιχτά. Τί θέλεις ἐσύ ἐδῶ;

—Βαγγέλη, ξανάπε ἡ μεγάλη, σ' ἐσένα μιλῶ. Πρέπει νὰ ξεκαθαρίσῃς τὴν κατάσταση. Αὐτὸ δὲν εἶνε τίμιον. Τώρα μάλιστα....

Ἐδῆξε χαρακτηριστικὰ τὸ μωρὸ ποὺ νιαούριζε γλῶσσά, σὰν κέρινο, στὴν ἀγκαλιά τοῦ νέου ἀντρα.

Τὰ μάτια τῆς Νίτσας σπίθιζαν, πήγαιναν μὲ τρελλὴ ἀνησυχία πότε στὸ Βαγγέλη, πότε στὴ Μαργαρίτα. Στὸ τέλος, πιάνοντάς τὴν ἀπὸ τὸ χέ-ρι, εἶπε κοφτὰ ἡ μικρή.

—Μαργαρίτα, ποῖος σοὺδωσε τὸ δικαίωμα ν' ἀνακατεύεσαι στίς δου-λειές μου; Δὲν ἔπρεπε νάρθῃς ἐδῶ. Πήγαινε σὲ παρακαλῶ, ἀλλοιῶς δὲ θὰ σοὺ ξαναμιλήσω ποτέ, ποτέ.

Περίμενε ἡ Μαργαρίτα κάποια δι-κή του λέξη. Μὰ ὁ Βαγγέλης στεκό-ταν μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα, μὲ τὰ μάτια κατεβασμένα, σὰ νὰ μὴν ἄ-κουγε. Μοναχὰ τὸ αἷμα στὰ μάγου-λά του ἐδειχνε πὼς ἦταν ταραγμέ-νος κι' αὐτός.

Ἐκανε νὰ φύγῃ ἡ Μαργαρίτα πει-ραγμένη, μὰ δὲ βάσταξε. Δυνατὰ σχεδόν, πέταξε τὰ τελευταῖα λόγια.

—Ἐπρεπε νὰ ντρέπεσαι νὰ δέχε-σαι τόσες θυσίες ἀπὸ ἕνα κορίτσι. Θὰ τὴν καταστρέψῃς. Τὴν ἐκμεταλ-λεύεσαι, χάνει τὴ δουλειά της, τὰ κέρδη της στὰ δίνει ὅλα ἐσένα....

Τὸ αἷμα ἔβαψε πρὸ σκοτεινὸ ἀκό-μα τὸ μελαχρὸν πρόσωπο τοῦ νέου. Μὲ φωνὴ θαθεῖα, ταραγμένη, εἶπε σιγά.

—Κι' ἐγὼ τῆς λέω πὼς πρέπει νὰ πάῃς πιά αὐτὴ ἡ κατάσταση. Μὰ δὲ μ' ἀκούει. Πές της τὸ κι' ἐσύ. Εἶνε καιρὸς νὰ μ' ἀφήσῃ.

Τὸν κύτταξε ἡ Μαργαρίτα χωρίς νὰ καταλαβαίνει. Μὰ ἡ Νίτσα τῆς ἄρπαξε τὸ χέρι, ἔχωσε τὰ νύχια της στὴ σάρκα της καὶ τῆς φώναζε πνι-χτά:

—Μαργαρίτα, φύγε! Ἄν μ' ἀγα-πάς, μὴ τοῦ λές οὔτε μιά λέξη πιά.

Ἀκούσε τὸ λυνμὸ στὴ φωνὴ τῆς μικρῆς, ἐνόησε τὸν πόνον ἀπὸ τὰ νύ-χια της στὸ χέρι της.... Κυττάζοντάς τοὺς ἄλλη μιά φορὰ σὰν ἀλαλη, τρά-βηξε.

Περίμενε τὸ μεσημέρι τῆς Νίτσα μ' ἕνα πολὺπλοκο συναίσθημα ἀνη-συχίας, λύπης καὶ θυμοῦ.

Μὰ τὴν ὥρα ποὺ ἀνοίξε ἡ πόρτα κι' ἀντίκρισε τὸ ἀλλογενὲς πρόσω-πο τῆς μικρῆς, ὅλα τ' ἄλλα αἰσθή-ματα ἔσβυσαν, κι' ἐνόησε μοναχὰ ἕνα ἀπέραντο οἶκτο. Σὰ νὰ εἶχαν περάσῃ δέκα χρόνια ἀπὸ τὸ πρῶν, φαίνονταν ἡ κοπελλίτσα γερασμένη.

—Τί ἔχεις; ρώτησε ἡ μεγάλη, κι' ἔκανε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

Μὰ ἡ Νίτσα τραβήχτηκε, κι' ἡ φω-νὴ της ἀκούστηκε ξεψυχισμένη.

—Τί μοῦκανες! Τί μοῦκανες! Πάγωσε ἡ Μαργαρίτα. Πρῶτη φο-ρὰ σκέφθηκε πὼς ἡ πρῶτὴ σκηνὴ μποροῦσε νὰ θλάσῃ τὴν ἐρωτευμένη κοπέλλα. Μὰ πάλι γιατί;

Πέοσε μὲ τὸ σταντὶ τὸ χέρι της στὸ λαιμὸ τῆς φίλης της, καὶ χαί-δεύοντάς τὴν σὰν παιδί, ψιθύρισε.

—Ἦσυχασε, μὴν εἶσαι κουτὴ. Πές μου, τί τρέχει;

—Τί μοῦκανες! Τί μοῦκανες! Ἐξ-ανάπε ἡ κοπέλλα, καὶ τὰ χεῖλη της, ἄσπρα σὰν πανί, τρεμούλιασαν.

—Ἐ, γιὰ νὰ σοὺ πῶ, παιδί μου, ἔ-κανε ἡ Μαργαρίτα θυμωμένη τέλος. Αὐτὰ δὲν εἶνε σωστά πράγματα. Γι-ατί θυμωσες τόσο; Γιατί ἀνακάλυ-ψα τὸ μυστικόν σου; Δὲ μοῦκανε καὶ τόση ἐντύπωση δά, ἐννοια σου. Δὲν εἶμαι κουτὴ. Τόσα χρόνια ἔρως, τί ἄλλο ἀποτέλεσμα μπορούσε νάχη παρὰ αὐτό; Νὰ θρεθῇς τώρα μὲ παιδί, κι' αὐτὸς νὰ τὸ συλλογίζεται ἀκόμα ἂν πρέπει νὰ σὲ στεφανώθῃ.

Τὰ μάτια τῆς Νίτσας μεγάλωσαν ὑπέρμετρα γιὰ μιά στιγμή, τὴν κύτ-ταξε ἐκπληκτικὰ καὶ τρομαγμένη.

—Νομίζεις πὼς εἶνε δικό μου τὸ παιδί; Ἐξέφωνε.

—Δὲ νομίζω, εἶμαι σίγουρη, ἀπο-κρίθηκε ἡσυχα ἡ Μαργαρίτα. Πέ-ρυσι, ποῦφυγα ἔξη μῆνες γιὰ τὴν Τρί-πολι, λογαριάζω....

Τὸ κορμὶ τῆς μικρῆς τραντάχτηκε ἀπὸ λυγμούς. Ἐκρυψε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χεῖρα της καὶ τὰ δάκρυα κύλησαν ποτάμι, καυτά.

—Τί κάνεις ἔτσι; ψιθύρισε ἡ Μαρ-γαρίτα σαστισμένη. Μὰ τὸ Θεό, Νί-τσα δὲν σὲ καταλαβαίνω. Στενοχω-ντρέπεις; Σῶπα, παιδί μου, οὔτε ἡ πρώτη εἶσαι οὔτε ἡ τελευταία, θὰ γώ, ν' ἀναθρέψουμε μαζί τὸ παιδί-κι σου....

Γιὰ κάμποση ὥρα, ἡ φωνὴ τῆς Νί-τσας δὲ μπορούσε ν' ἀκουστῇ, πνιγ-μένη σ' ἀναφυλλήτῃ. Ἐπὶ τέλους, θασανισμένες ἀκούστηκαν οἱ λέξεις.

—Δὲν εἶνε δικό μου τὸ παιδί.... Τὸ μυαλὸ τῆς Μαργαρίτας σταμά-τησε πάλι. Μὰ ἡ φωνὴ τῆς μικρῆς ἀ-κούστηκε πάλι, δυνατώτερα.

—Δὲν εἶνε δικό μου τὸ παιδί! Εἶ-νε δικό του... τῆς γυναικας του... τὴν εἶδες... πηγες... τόμαθα! Κοκκάλωσε ἡ Μαργαρίτα. Τὰ χέ-ρι της, ποὺ εἶχαν ἀγκαλιάσει τὸ λεπτὸ κορμάκι τῆς κοπέλλας, λύθη-καν. Τὴν κύτταξε σὰ νὰ τὴν ἐβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ, μὲ τρομαγμένη ἔκ-πληξη. Μετὰ πολλὰ ὥρα, κατῴρθωσε ν' ἀσπρίσῃ τὴν λέξη.

—Νίτσα... εἶνε λοιπὸν παντρεμέ-νος; Σήκωσε ἡ κοπέλλα τὸ κεφάλι, τὴ στήλωσε θαθεῖα μὲ τὰ θολὰ της μά-τια, καὶ στερεώνοντας τὴ φωνὴ της, ἄρχισε.

—Εἶνε δυὸ χρόνια τώρα. Ἀπὸ τό-τε, ποῦπαφα πιά νὰ γελῶ καὶ νὰ τραγουδῶ. Μ' ἀγάπησε... μὰ ἦτανε φτωχός... Τοῦ τὴν προξένησαν... τοῦ-τὸ εἶπε μὲ τέτοια λύπη, ἦταν τόσο δυστυχισμένος τότε, ποὺ δέχτηκε. Μὰ ὠρμιστήκαμε πὼς τίποτα δὲ θάλλα-ζε μεταξύ μας. Τὸ πιστεύω....

Ἡ φωνὴ της κόπηκε. Βουβά τῆς χάιδεψε ἡ Μαργαρίτα τὰ σγουρά καστανά μαλλιά. Σὲ λίγο, συνέχισε ἡ μικρή.

—Δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολο τὸν πρῶτο χρόνο. Δὲν τὴν ἀγαποῦσε. Τὸν γέλασαν κιόλας. Δὲν τοῦδωσαν δε-κάρα προίκα. Ἡ φτώχεια, ἡ δυστυ-χία κι' ἡ ἀπάτη σκότωναν κάθε ἐλ-πίδα ἀγάπης ἀνάμεσά τους. Μὰ πέ-ρυσι γεννήθηκε τὸ παιδί. Τότε κα-τάλαβα πὼς καὶ μὰς χώρισε ἀνε-πανόρθωτα. Τὸ μίσησα θανάσιμα στὴν ἀρχή, ἐστὶ νόμισα. Ὁ Βαν-γέ-λης ὅμως τ' ἀγαποῦσε. Ἡ γυναῖκα

του δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἰδῇ, τὸ παιδί της, γιατί νόμιζε πὼς τ' ἀγαπᾶ γώ. Τότε κατάλαβα πὼς τ' ἀγαποῦ-σα στ' ἀλήθεια, περισσότερο ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴ μάννα. Ἐκανα χί-λιες θυσίες, γι' αὐτό, Μαργαρίτα. Τὸ ξέρεις, πόσα λεφτὰ ἔδωσα, μπορείς νὰ λο-γαριάσῃς. Ἦταν ὅλο ἄρ-

Μιὰ νέα γυναῖκα ἀνοίξε τὴν πόρτα.

ρωστο... Χθές πήγαμε στὸ γιατρό, σήμερα στὸ νοσοκομεῖο.... Κι' ὅλες αὐτὲς τίς θυσίες, κάτω ἀπὸ τὴν ἐχ-θρική ματιά τῆς γυναικας του. Δὲ μ' ἐδίωχνε, ὄχι, δεχόταν νὰ τὴ βοη-θῶ, μὰ ἐννοιωθὰ πὼς μὲ μισεῖ, καὶ εἶνε φυσικόν.

—Κι' ὁ Βαγγέλης; Πὼς τὰ δεχό-ταν ὅλα αὐτά; ρώτησε ἡ Μαργα-ρίτα.

—Ὁ Βαγγέλης; Τὰ δεχόταν, γι-ατί τοῦ εἶχα ὀρκισθῇ πὼς δὲ θὰ τὸ μάθαινε κανείς. Σήμερα ὅμως ποὺ σὲ εἶδε, νόμιζε πὼς τὰ ξέρεις ὅλα καὶ μοῦ εἶπε πὼς ντρέπεται, πὼς τὸ θεωρεῖ ἐξευτελιστικόν γι' αὐτόν, πὼς ἂν τὸ μάθουν οἱ φίλοι του ὅτι δέχε-ται νὰ τὸν βοηθῇ ἡ πρώτη φιλενάδα του, δὲ θάχῃ τόπο νὰ σταθῇ. Καὶ μοῦδωσε νὰ καταλάβω πὼς πρέπει νὰ τὸ πάρω ἀπόφαση, πὼς εἶνε πιά πατέρας.. καὶ πὼς θέλει, γιὰ χατήρι

τοῦ παιδιοῦ, νὰ ζήσῃ καλὰ μὲ τὴ γυ-ναῖκα του....

Τραντάχτηκε τὸ λεπτὸ κορμάκι ἀπὸ τὸ κλάμμα.

—Νίτσα! ἄρχισε ἡ Μαργαρίτα σι-γά. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γίνῃ μιά μέρα.. Τί κλαίεις τώρα; Ἐδῶ καὶ δυὸ χρό-νια ἔπρεπε νὰ κλαίς. Τότε ποὺ σ' ἄ-φησε καὶ παντρεύτηκε. Καλύτερα ποὺ ἦλθαν ἔτσι τὰ πράγματα... Δὲν πρέπει νὰ μοῦχῃς κακία. Σ' ἐλευθε-ρώσα, χωρίς νὰ τὸ θέλω, ἀπὸ ἕνα ζυγό.

Ἄνοιξε ἡ μικρὴ πελώρια τὰ μά-τια της, κύτταξε τὴν ἄλλη μὲ φρίκη, τραβήχτηκε μερικὰ θήματα, κι' ἡ

Εὔδυμες ἱστορίες

Ο νεαρὸς Τριλοποδιάς, μόλις ἔχει δυὸ μέρες ποὺ ἔχει θάλει τὸ χαλὶ καὶ δὲν ἔχει γνωρίσει ἀκόμη θα-μοφόρο ἀνώτερο ἀπὸ τὸν λοχία του.

Κάποια στιγμή περνᾷ ἀπὸ μπροστά του ὁ συνταγματάρχης. Ὁ Τριλοποδιάς τὸν βλέπει ἀλλὰ δὲν κουνιέται ἀπὸ τὴν θέ-ση του.

—Στρατιώτα, γιατί δὲν χαιρετᾷς; τοῦ φωνάζει ὁ συνταγματάρχης.

Ὁ Τριλοποδιάς καὶ πάλι δὲν κουνί-ται ἀπὸ τὴ θέση του.

—Δὲν ἀναγνωρίζεις, λοιπὸν, τὸν συν-ταγματάρχη σου; φωνάζει θυμωμένος ὁ ἀξιωματικός.

—Ἄ! Ἐσὺ λοιπὸν, εἶσαι ὁ συντα-γματάρχης; κάνει ἐπὶ τέλους, ὁ Τριλο-ποδιάς. Φύγε κακομοίρη μου, νὰ μὴ σὲ βρῇ ὁ κύρ λοχίας, γιατί δὲν τάχῃ διό-λου καλὰ μαζί σου! Πρὸ ὀλίγου σοὺ ἔ-δριξε Χριστοῦς καὶ Παναγίας!

Οὐ μεστὰι ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας Εὐρωπαῖος καὶ ὁ ἄλλος Ἀμερικανός, ἐκθειά-ζουν ὁ καθὼς τίς ἐταιρίες τους.

Ἡ συζήτησις γίνεται στὴν Ν. Ὑόρκη, στὸν 14ο ὄροφο ἐνὸς οὐρανοξύστου ὅπου εἶνε τὰ γραφεῖα τῆς ἀμερικανικῆς ἀσφα-λιστικῆς ἐταιρίας.

Τελευταίως, λέγει ὁ Εὐρωπαῖος, πέθανε ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτας μας. Αἱ, λοιπὸν, δυὸ ὥρες μετὰ τὸν θάνατό του, ἡ γυναῖκα του εἶχε κιόλας στὸ χέρι τὴν ἀσφάλεια τοῦ ἀνδρός της!

—Χὺ! Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε μπρὸς σ' αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἡ ἐταιρία μας, εἶπε ὁ Ἀμερικανός. Πρὸ μὲν, ἡ καθαρίστρια τοῦ τρίτου πατώματος, ἔπεσε, καθὼς καθάριζε ἕνα παρῶθυρο στὸ δρόμο καὶ σκοτώθηκε. Λοιπὸν, ὅπως τὸ ταμείο μας βράζει στὸ 6' πάτωμα, τὴν βρήκαν στὸ πεζοδρόμιον κρατώντας στὸ χέρι τὸ τσέπ της ἀσφαλείας της. Τῆς τῶχαν δώσει τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸ 6' πάτωμα!

Ο Ν. φοβάται πολὺ τὰ αὐτοκίνητα. Κάποια μέρα πηγαίνει νὰ συμβου-λευθῇ ἕνα φίλο του διηγούμενο γιὰ τὸ τί πρέπει νὰ κάνῃ ἂν τύχῃ νὰ τὸν παρασύρῃ κανένα αὐτοκίνητο.

Καὶ ὁ διηγούμενος:

—Νὰ πάρῃς τὸν ἐριθρὸ τοῦ εὐτοκι-νήτου, ἂν μωρὸς, ἀκόμη νὰ τὸ κάνῃς...

Οὐ γινώσκῃς. Ἡ παρουσία μου ἐ-ναρξάται. Ὁ γινώσκων τὸν ἐ-ξέταζει.

—Ὁ σφυγμὸς σας εἶναι πολὺ ἀργός, τοῦ λέγει.

—ὦ! Μὴν σὰς σκοτίζῃ αὐτὸ κῆρι, ἐγὼ δὲν διάστημα καθόλου στὴ ζωὴ μου!

Ο Ν. Ντυπὸν τρέχει στὸ φαρμακεῖο μὲ μιὰ συγγαγὴ στὸ χέρι.

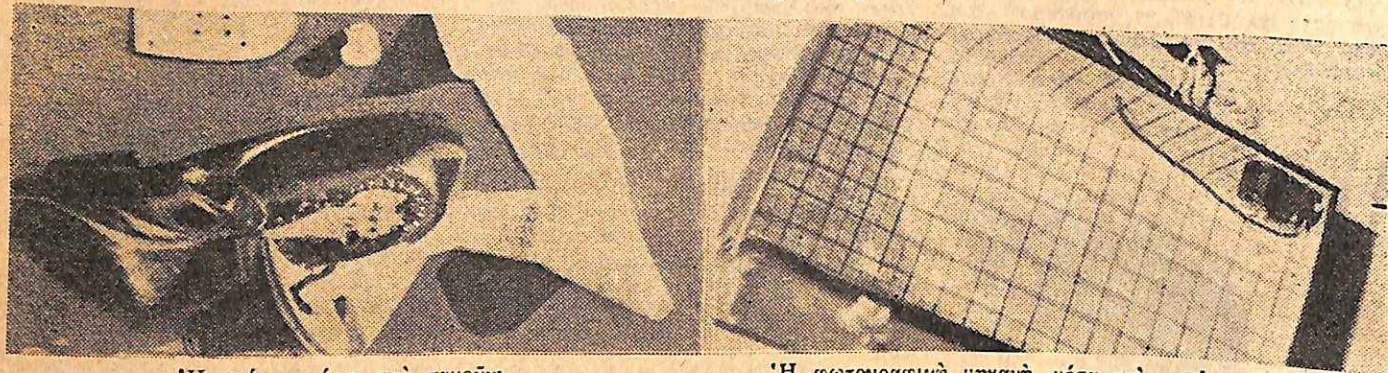
Μπαίνει στὸ φαρμακεῖο ἀσθμαί-νοντας καὶ ὁ φαρμακοποιὸς τὸν ρωτᾷ μὲ ἐνδιαφέρον:

—Εἰσθε μήπως, ἄρρωστος Ν. Ντυ-πὸν;

—Ἐγώ, εὐτυχῶς ὄχι, ἡ γυναῖκα μου.

Ι. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Στο περιθώριο της έπικαιρότητας

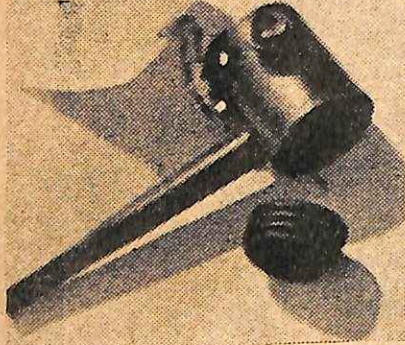

Η κρύπτη μέσα στο τακούι.

Η φωτογραφική μηχανή μέσα στην τσάντα.

Τεχνάσματα κατασκόπων

Ο κατάσκοπος του 1938, ανεξαρτήτως του αν είναι άνδρας ή γυναίκα, πρέπει να είναι εφοδιασμένος με όλα τα σύγχρονα μυστικά εργαλεία και σύνορα, που θα του επιτρέψουν να συλλέγει απαραίτητες τις πληροφορίες που θέλει και να τις μεταδίδει.

...μέσα στην πίνα.

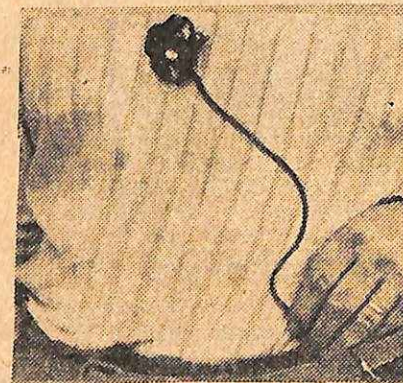
ζη ασφαλώς στους προϊσταμένους του. Τα εφόδια αυτά που έχουν φθάσει τελευταίως στον ανώτατον βαθμό της τελειότητας, είναι κυρίως φωτογραφικές μηχανές και πομπές ασυρμάτου. Περιττόν να προσθέσουμε ότι τα απαραίτητα αυτά «όπλα» των άφαντων στρατιωτών είναι μικροσκοπικά.

Θα έχετε βεβαίως ακούσει για την κατάσκοπο Σάντρα Κάτιερ, τον θηλυκό αυτόν δαίμονα του σκότους, που καμιά άστυνομία του κόσμου δεν μπορεί να μάθω την αληθινή της εθνικότητα και το πραγματικό της όνομα. Η φοβερή αυτή γυναίκα συνελήφθη μία μέρα σε μίαν άπληροειμένη στρατιωτική ζώνη της Γερμανίας, ως ύποπτος. Στην αρχή, τα όργανα της Γκεσταπό, της μυστικής Γερμανικής άστυνομίας, δεν μπόρεσαν τίποτε να ανακαλύψουν. Η Σάντρα, σαν κατάσκοπος ανωτέρας κλάσεως που ήταν, ήξερε να κρύβει καλά τα μυστικά της. Στο τέλος, όμως, τα πειστήρια της ενοχής της εφρέθησαν. Ήταν δυο μικροσκοπικές φωτογραφικές μηχανές, που η τελειότητα των κατέπληξε την Γκεσταπό. Η μία μηχανή ήταν κομμένη στη βάση μιας πίνας! Και η δεύτερη, μεγέθους γυναικείου ρολογιού του γαστρίου, ετοποθετείτο πίσω από μια γουάτα, τυπωμένη με μια τροποία μεγέθους φακός!

Από την εξέταση που έκαναν οι πραγματογνώμονες, προέκυψε ότι οι μικροσκοπικές αυτές μηχανές ήταν εφοδιασμένες με ισχυροτάτους φακούς, ώστε να πετυχαίνουν φωτογραφίες και με την πιο πυκνή συννεφιά!

Κατόπιν τούτου, η Σάντρα δεν μπόρεσε πια να επιμείνει στην αθωότητά της. Ωμολόγησε ότι πράγματι ήταν κατάσκοπος και για να σώσει το κεφάλι της, κατέδωσε δυο συντρόφους της, αυτούς που την έπληραν στο λαμό του, όπως έλεγε.

Και οι μὲν σύντροφοί της, εידοποιηθέντες εγγαίως, ποίος ξέρει πώς, πρόλαβαν και τώσκαπαν. Η Σάντρα, όμως, καταδικάσθη εις θάνατον και παρεδόθη στον δήμο Χάνς Κούμπας για τὰ «πειραιτέρω». Άλλα δεν εξετελέσθη. Παρε-

...πίσω απ' τη γραμμά.

φρόνησε την παραμονή της εκτελέσεώς της, εκλείσθηκε σ' ένα ψυχιατρείο, όπου περνάει τώρα τις ώρες της κλαίγοντας, γελώντας, τραγουδώντας και παίζοντας με τὰ ρούχα της.

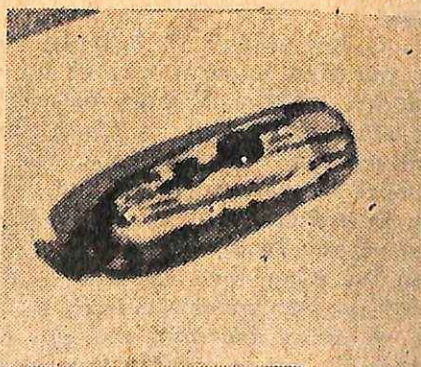
Τί δεν κάνουν οι κατάσκοποι, για να μεταφέρουν απαραίτητα τις μυστικές των πληροφορίες! Φανταστήκατε ποτέ ότι ο άθως φελλός ενός μουκαλιού μουρουδιάς και το ταπεινό τακούι μιας γόβας εγνώρισαν τις τιμές της δημοσιότητας, χάρις στην μυστική αποστολή που ανέλαβαν να εκπληρώσουν; Αυτό συνέβη από μόνον, όταν συνελήφθη στη Βαρσαβία η ξανθή κατάσκοπος Τζήν Τζώρτζελ.

Ο παγκόσμιος τύπος έγραψε πολλά για την όμορφη αυτή κατάσκοπο που έπεσε στα χέρια των Έρυθρών της Βαρσαβίας. Η τετραπέρατη αυτή γυναίκα

είχε πάει στην κυβερνητική 'Ισπανία ως έμπορος όπλων και πυρομαχικών. Στην πραγματικότητα, όμως, ήταν κατάσκοπος και ενεργούσε για λογαριασμό της μυστικής οργάνωσης Τρονκόζο — Μαντσί — Λούζερ.

Η ύπηρεσία αντικατασκοπείας της Βαρκελώνης, υποπευθεσία της όρχεις Τζήν, έδωλε ανθρώπους να την παρακολουθούν αγρόπνως. Παρ' όλες, όμως, τις παρακολουθήσεις και παρ' όλες τις μυστικές έρευνες που έγιναν στις άποσκυές της, τίποτε δεν προέκυψε, που να δικαιολογούσε τις ύποψίες των έρυθρών. Κατόπιν τούτου, η παρακολουθήσεις εσταμάτησε και η Τζήν Τζώρτζελ άρχισε να πιστεύει ότι κανείς πια δεν την υποπευθεύταν. Έν τῷ μεταξύ, γνωρίσθηκε μ' έναν όμορφον νέον, Άργεντινό, όνόματι Πάκο. Ήταν ένα παλληκάρι με σφικτοδεμένο σώμα και άρρενωπή όμορφιά, σωστός κινηματογραφικός άσπης. Η Τζώρτζελ έρωτοκυπλήθηκε, αυτός το ίδιο και από κείνη τη μέρα οι δυο άουσταί τρυγούσαν άκατάπαυστα το μέλι μιας άδιστάρακτης ευτυχίας. Η περιουσία του Πάκο τους επέτρεπε να ξεφαντώνουν σ' όλα τα νυκτερινά κέντρα, να αγοράζουν ό,τι ήθελαν, να ικανοποιούν το κάθε τους καπρίτσιο. Κι' ένα πρωί, έπάνω στις στιγμές των διαχυτικών έκκυστρεύσεων, ο Πάκο εξωμολόγήθηκε στην Τζήν ότι ήταν κατάσκοπος. Η χαρά της Τζήν με την ανακάλυψη αυτή υπήρξε άπεριγραπτή. Το όμολόγησε κι' αυτή ότι εργαζόταν για λογαριασμό της ίδιας οργάνωσης, για να τον πείση δέ — έπειδή εκείνος άμφέβαλλε — τούδε τις μυστικές κρύπτες ενός φελλού και του τακούι της, όπου έκρυβε τα μυστικά της έγ-

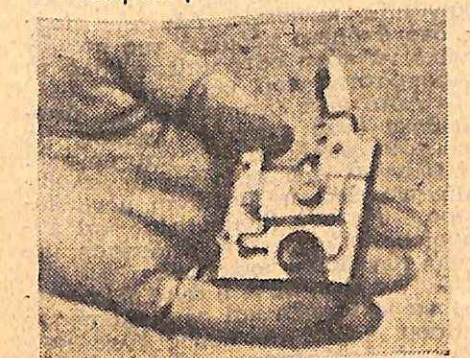
γραφά. Την άλλη μέρα, η Τζώρτζελ συνελαβάνετο. Όσο για τον Πάκο, θα καταλάβατε βέβαια ότι ήταν ένας καταδότης, με την έντολη ν' αφαιρέσει το προσωπείο της ξανθής «έμπορίσας όπλων».

από χέρι του ποδηλάτου.

Για τη μεταβίβαση των έμπιστευτικών πληροφοριών, η κατάσκοπος Κοντσίτα Μαντίζ χρησιμοποιούσε την τελευταία λέξη της επιστήμης: 1) Ένα μικροσκοπικόν πομπόν ασυρμάτου, όχι μεγαλύτερον από πορτοκάλλι, που μπορεί να κρυφθί κάλλιστα και μέσα στο καπέλλο άκούμης. 2) Έναν άναπτῆρα πια μιά μικροστην πραγματικότητα παρά μιά μικροσκοπική φωτογραφική μηχανή και 3) Μιά λαβή ποδηλάτου, η όποία ήταν κού-

λων συναδέλφων της, εισώρμησε μέσα στο δωμάτιό της η άστυνομία και τους συνέλαβε επ' αυτοφώρῃ.

...μέσα στον άναπτῆρα.

φία κι' έκρυβε μέσα της μιά φωτογραφική μηχανή, με ισχυροτάτους φακούς, οι όποιοί της επέτρεπαν να βγάλει φωτογραφίες εν κινήσει και εξ άποστάσεως πολύ μακρυνής.

Άλλα κι' η Κοντσίτα δεν εστάθηκε τυχερώτερη από τη συνάδελφός της Τζήν Τζώρτζελ. Μιά μέρα, εκεί που έστελλε με τον λαθραίο πομπό της, εידήσεις στους προϊσταμένους της, παρουσία και δύο άλ-

λων συναδέλφων της, εισώρμησε μέσα στο δωμάτιό της η άστυνομία και τους συνέλαβε επ' αυτοφώρῃ.

Έπληρολόγησε προσεκτική έρευνα μέσα στο δωμάτιο και στις άποσκυές. Τίποτε. Κανένα χαρτί. Κανένα σημείωμα.

Η Κοντσίτα Μαντίζ και οι σύντροφοί της άπετύπωναν τὰ πάντα στη μνήμη τους και δεν χρησιμοποιούσαν μολύδι και χαρτί.

Τί πληροφορίες στέλνατε με τον άσύρματο; Πού βρίσκεται ο δέκτης; Ρώτησαν την Κοντσίτα.

—Δεν μπορώ να σάς άπαντήσω.

—Σε ποιόν κύκλο κατασκόπων άνήκετε;

—Άρνούμαι ν' άπαντήσω.

—Πού αγοράσατε αυτόν τον πομπόν του άσυρμάτου;

—Μην έπιμένετε. Δέν θα σάς πώ τίποτε.

Η Κοντσίτα κλείνεται στις γυναικείες φυλακές. Οι δυο σύντροφοί της στις άπαίσιες ύπόγειες κρύπτες του «Καρσέλ Μοντέλ».

Και η άνάκρισις συνεχίζεται. Η ύπηρεσία αντικατασκοπείας των Έρυθρών προσπαθεί να εξαγοράση την Κοντσίτα. Της προσφέρει τη ζωή της και την έλευθερία της, υπό τον όρον να παύσει το λοιπού όλον διπλό κατασκόπου.

—Θά σάς επιστρέψουμε τον άσύρμάτό σας και θά εξακολουθήσετε να στέλνετε ειδήσεις στους προϊσταμένους σας. Τις ειδήσεις, όμως, αυτές θά σάς τις δίνουμε έμεις.

—Νά πάτε στο διάβολο! Δέν πουλώ την ψυχή μου.

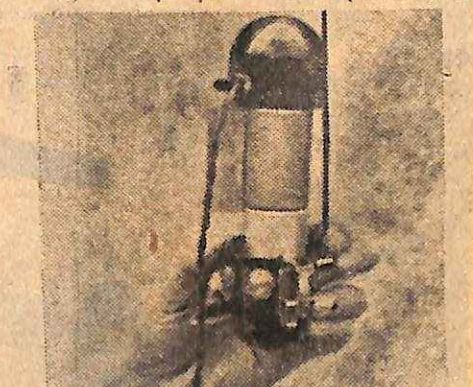
—Μά θά σάς δώσουμε όσα λεφτά ζητήσετε.

—Σας είπα ότι δέν είμαι για πούλημα!

Στις 8 Μαρτίου 1938, η Κοντσίτα Μαντίζ καταδικάσθη εις θάνατον. Την

τελευταία, όμως, στιγμή πρό της εκτελέσεως, η ποιμή της έμετριάσθη σε 30ετή πρόσκαιρα δεσμά. Και τώρα η ώραία κατάσκοπος περιμένει στη φυλακή την ώρα που θά έπικρατήσουν οι έθνικιστάι, για να την άπελευθερώσουν...

Κατάσκοποι! Ένα διαβολοεπάγγελμα γεμάτο κινδύνους, καρδιοχτύπια και περιπέτειες! Άφανείς στρατιώτες μιας άόρατου στρατιάς που κάνουν τον γύρο του κόσμου αλλάζοντας διαρκώς φυσιογνωμία, μπαίνοντας σε παλάτια και σε τρώγλες, σε καμπαρέ και σε στρατώνες ώ-

Κι' ένας μικροσκοπικός πομπός ασυρμάτου μέσα σε μιά λάμπα!

πλισμένοι πάντοτε με μιά μικροσκοπική φωτογραφική μηχανή, κρυμμένη πότε πίσω από τη γραβάτα, πότε μέσα στον άναπτῆρα και πότε πίσω από τη λαβή της βαλίτσας, σαν αυτή που βρέθηκε τελευταίως στα χέρια ενός Ίάπωνος κατασκόπου, συλληφθέντος στη διώρυγα του Παναμά...

ΧΑΡΡΥ ΓΚΡΕ-Υ.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Είνε το νέο άθηνάϊκό μυθιστόρημα, που προσφέρει η «Εβδομάς» στους άναγνώστας της. Είνε μιά ζωντανή και σπαρταριστή άναπαράσταση της νυκτερινής ζωής της Αθήνας, με τὰ παρασκήνια των θεάτρων της, τὰ μεταμεσονύκτια κέντρα της, τους τύπους που άφθονούν τις περασμένες εκείνες ώρες, όταν κοιμούνται οι νοικοκυραίοι.

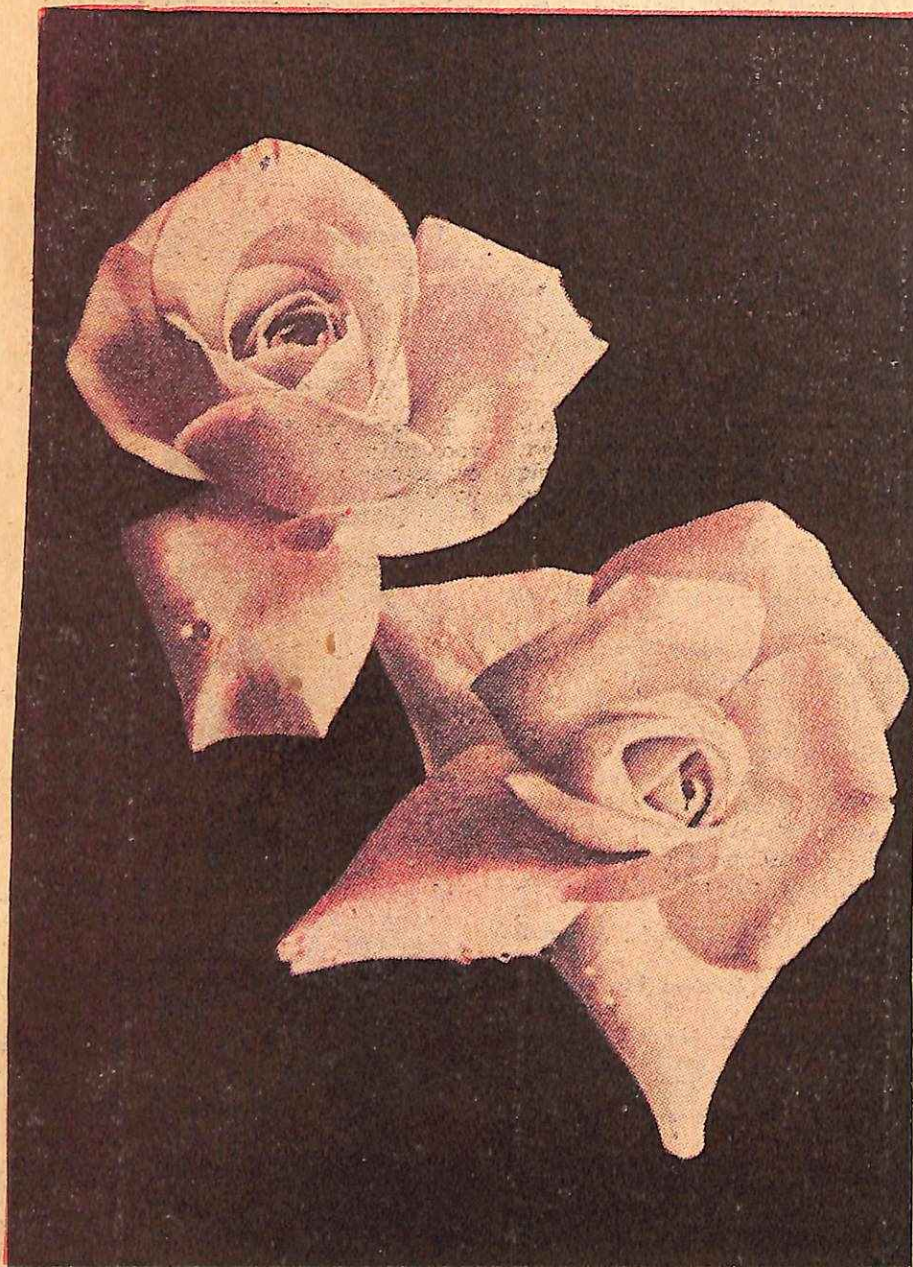
ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Δέν είνε μόνο οι γαρδένιες, τὰ γιασεμιά, οι μενεξέδες, που προσφέρουνε ύστερ' από τὰ μεσάνυχτα τὰ μαραμμένα δάχτυλα των άνθοπωλίδων στα κέντρα. Είνε κι' όλα αυτά τὰ φτωχά πλασματάκια, που προσφέρονται επίσης, και που χαρίζουν τον έρωτα για ένα φτηνό κόσμημα, για λίγα χαρτονομίσματα, για ένα πιάτο φαί πολλές φορές...

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Είνε μιά ζωντανή μελαγχολική ιστορία, μέσα σ' αυτό το περιβάλλον, γραμμένη από τον άγαπητόν συγγραφέα των άναγνώστων της «Εβδομάδας» κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΝ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΑ»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ον

ΤΑ ΧΕΙΡΟ-
ΚΡΟΤΗΜΑ
ΤΑ ἀντηγή-
σανε, ὅμοια
μέ τις χοντρές στά-
λες τῆς βροχῆς ἀ-
πάνω σ' ἓναν ταίγ-
κο. Κι' ἡ αὐλαία
ἔπεσε μέσα σὲ μιὰ
θύελλα ἐνθουσια-
σμοῦ. Ἦταν ἀπ'
τις λίγες πρεμιέ-
ρες τοῦ ἐλαφροῦ
θεάτρου, πού εἶχα-
νε σημειώσει τόσο
θριαμβευτική ἐπι-
τυχία. Τὰ καλάθια
μέ τὰ λουλούδια
εἶχανε πνίξει τὴ
σκηνή, κι' οἱ θεα-
τρίνες εἶχανε βγῆ
ἀπὸ πέντε κι' ἕξη φορὲς σὲ κάθε νοῦ
μερο, γιὰ νὰ ὑποκλιθοῦνε μπροστὰ
στον κόσμο, διαστέλλοντας τὰ στιλ-
πνὰ χεῖλια τους πού ἀντιφεγγίζανε
σὰν καθρέφτες τὰ φῶτα τῶν προβο-
λέων, σὲ ἀγγελικά χαμόγελα. Καί
τώρα, στὸ διάλειμμα, τὴν ὥρα πού
οἱ παγώμενες λεμονάδες καὶ τὰ γλυ-

Λουλούδια

κά κατεβαίνανε παρατεταγμένα
τούς διαδρόμους, ἀπάνω στοὺς δι-
σκους τῶν γκαρσονιῶν, ἡ ἐλαφριά
κριτική ἀρχίζε στὴν πλατεία μαζί
μέ μιάν ἐλαφρά διάθεση θεατρικοῦ
κουτσομπολιοῦ.
Μιά παρέα, ἀριστερά στὴν πρώτη
σειρά τῶν καθισμάτων, εἶχε φαίνε-

ται ὅλα τὰ δοκουμένα γιὰ ν' ἀγο-
λήται κάπως ἔγκυρα μέ τὰ «ντεσ-
σοῦ» τῆς παραστάσεως. Τὸ κέντρο
τῆς παρέας αὐτῆς ἀποτελοῦσε ἕνας
κοντόχοντρος φαλάκρος κύριος, πού
ἐμοιαζε σὰν τὸν ἥλιο στὴ μέση τοῦ
ἡλιακοῦ συστήματος, ὅχι τόσο γιὰ-
τί ἔρριχνε γύρω του πνευματικὸ φῶς
μὰ γιὰτί ἡ λαμπερὴ του φαλάκρα
ἔστειλε δεξιά καὶ ἀριστερά ἕνα σω-
ρὸ ἀχτίνες, σὰ λαμπτήρας τοῦ ἡλε-
κτρικοῦ μεγάλης ἐντάσεως.
— «Ὡστε ἔτσι λοιπόν; ρωτοῦσε μιὰ
ψηλόλιγνη ξανθιά μέ φασμαμέν. Ἡ
Διαμάντη λές νὰ σκύλισε γιὰτί ἡ
Φλαγγὰ εἶχε μεγαλύτερο μπουκέτο
ἀπ' τὸ δικό της;
— Πῆγε νὰ σκάση.. ἀποκρίθηκε
ὁ χοντρός κύριος μέ τὴ φαλάκρα,
πού φαίνονταν ἐνήμερος τῆς παρα-
σκηνιακῆς κινήσεως. Δὲν τὴν εἶδα-
τε στὸ ἐπόμενο νούμερό της πού δὲ
βγῆκε νὰ κἀν οὔτε μπιζ, μ' ὅλο τὸ
χειροκρότημα τοῦ κόσμου;
— Αὐτὸ εἶνε ζήτημα φίλου.. ἀπο-
φάνθηκε ἕνας στεγνὸς νεαρός, μέ
μουστάκι ψαλλιδισμένο καὶ μονόκλ.
Ἡ Φλαγγὰ ἔχει φίλο της μεγαλοβι-
ομήχανο, ἐνῶ ἡ Διαμάντη μόνο ἔμ-
πορο.. Μεταξὺ βιομηχανίας καὶ ἐμ-
πορίου, ὑπάρχει ὅση ἀπόσταση με-
ταξὺ τῶν δύο υποκείμενων.
— Ἄς εἶνε, αὐτὴ ἡ ἀντιζηλία ὑπο-
ρεῖ νὰ καταλήξῃ καὶ σὲ διάλυση τοῦ
θιάσου.. εἶπε μέ κύρος ἕνας κον-
τός, μέ ἀραιότατα μαλλιά καὶ δόν-
τια, δημοσιογράφος σὲ μιάν ἐβδο-
μαδιαία ἐφημερίδα, καὶ συγγραφεὺς
δύο σκηνῶν μιᾶς ἐπιθεωρήσεως πού
δὲν παίχτηκε ποτέ.
— Λέτε; ρώτησε ἡ ξανθιά, στέλ-
νοντας τὴν λάμψει τῶν φασμαμέν
τῆς ἐρευνητικῆς νὰ ἐξιγνιάσουν κά-
πως τὸ ἄσπαστο, σὰν Κινέζου, πρό-
σωπο τοῦ δημοσιογράφου.
— Μὰ, ἔτσι φαίνεται.. Εἶνε ἕνας
μήνας τώρα, πού ἡ Φλαγγὰ κι' ἡ
Διαμάντη δὲν χαιρετιοῦνται.. Πό-
τε θὰ πιαστοῦνε μαλλιά μέ μαλλιά
καὶ γὰρ δὲν ξέρω..
— Δὲν ἔχει ὅμως σύγκριση ἡ μιὰ
μέ τὴν ἄλλη.. ἔκανε ὁ χοντρός φα-
λάκρος μέ ὕφος ἀποφθεγματικόν. Ἡ
Διαμάντη εἶνε καλλιτέχνης, γεμάτη
ζωή, μπῆρο, τέχνη, ἐνῶ ἡ Φλαγγὰ
εἶνε ἕνα ἀπλό μαννεκέν..

— Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη σου, ἀγα-
πητέ Γιαλέρη, εἶπε μέ τὸ ἄσπαστο
πάντα ὕψος του ὁ δημοσιογράφος.
Γιὰ μένα ἡ Φλαγγὰ εἶνε ἀφάσθη σ'
αὐτὰ τὰ ἐλαφρά νομμεράκια..
— Ἐμένα δὲ μ' ἀρέσει οὐτ' ἡ μιὰ,
οὐτ' ἡ ἄλλη.. εἶπε ἡ ψηλόλιγνη
ξανθή,

— Ἴσως, γιὰτί εἶσαι γυναίκα, ἀ-
γαπητή μου.. τῆς παρατήρησε ὁ στε-
γνὸς νεαρός, στερεώνοντας τὸ μο-
νὸκλ πάνω ἀπ' τὸ ψαλλιδισμένο μου-
στάκι του, καὶ καμαρώνοντας καί
γιὰ τὰ δύο.

Τὸ κουδοῦνι γτύπησε γιὰ τρίτη φο-
ρά, τὰ φῶτα σβύσανε, κι' ἡ παρέα
τοποθετήθηκε στὶς θέσεις της. Ἡ
αὐλαία ἀνοίξε καὶ τὸ εὐθύγραμμο
φῶς τῶν δύο προβολέων, παρακολοῦ-
θησε τὸ μπαλέτο σ' ἕνα χορευτικὸ
νούμερο. Οἱ δώδεκα μπαλαρίνες
ἦταν ντυμένες ὁμοίωμα — ροζ
κυλοτίτσα ἀπὸ σατέν, σουτιέν ἀπὸ
ἕνα κληματόφυλλο σὲ κάθε στήθος,
καὶ τίποτ' ἄλλο — καὶ στὴ μέση
τους, δεκάτη τρίτη, ὤρμησε σὲ μιὰ
στιγμὴ, ἡ Ζιζὴ Διαμάντη, μ' ἕνα κο-
στοῦμι πού ἀποτελοῦσε ἀντιγραφή
ἐνὸς τσαμπιού ροδίτη, μέ ρόγες ψεύ-
τικων σταφυλῶν σὲ κάθε της αὐτί,
γιὰ σκουλαρίκια, κι' ἄρχισε νὰ ἐκ-
τελῇ λίγο πρὶν μπροστὰ ἀπ' τὸ μπα-
λέτο τὰ βήματα πού εἶχε κατεβά-
σει εὐφάνταστο τὸ σοφὸ κεφάλι τοῦ
χορογράφου. Στὸ τέλος τοῦ χοροῦ,
ὅλες οἱ γυναῖκες ἀπέτελεσαν ἕνα
γραφικὸ συγκρότημα, μέ τὴ Διαμάν-
τη στὴ μέση. Τότε ὅμως, εἴτε γιὰτί
ἡ πρωταγωνίστρια ἐμπλέξε στὰ πό-
δια τῆς διπλανῆς της μπαλαρίνου-
λας, εἴτε γιὰτί ἔχασε τὴν ἰσορροπία
της, ξαπλώθηκε φαρδεῖα-πλατεῖα κά-
τω, γαλινώνας ἔτσι ἀνεπανόρθωτα
τὴ γραφικότητα τοῦ συνόλου. Ἡ ἐ-
σωτερικὴ αὐλαία — τὸ καμπαριμέν-
το, ὅπως λένε στὴ θεατρικὴ γλῶσσα
— ἐκλείσε μέσα σὲ μιὰ θύελλα γέ-
λων καὶ χειροκροτημάτων. Κι' ὅταν
ξανάνοιξε ἀνάτεια, — λάθος τοῦ μη-
χανικοῦ.. — ὁ κόσμος εἶδε μιὰ Δια-
μάντη ἐξάλλη νάχη ἀρπάξει ἀπ' τὰ
μαλλιά τὴν μπαλαρίνουλα, πού χω-
ρίς νὰ τὸ θέλῃ εἶχε φταίξει στὴν πτώ-
ση τῆς μεγάλης της συναδέλφου —
πτῶση, πού ἦταν ἴσως ἡ πρώτη της
στὴ σκηνή, ὅχι ὅμως βέβαια καὶ στὴ
ζωή.. — καὶ τώρα ἡ ἀσήμαντη αὐ-
τὴ λεπτομερεια τοῦ μπαλέτου,
πλήρωνε μ' ἕνα γερό ξεμάλλιασμα
τὸ ἀκούσιό της παράπτωμα. Αὐτὴ
τὴ φορά, ἡ μεσαία αὐλαία ἐκλείσε
μέσα σὲ σφυρίγματα κι' ἀποδοκιμα-
σίες.
Ὁ Γιαλέρης, ὁ κοντόχοντρος κύ-

ριος μέ τὴν ὀλόφωτη φαλάκρα, ση-
κώθηκε ὀρθὸς κι' ἄρχισε νὰ χειρο-
νομῇ νευριασμένος.

— Ἄ, μὰ αὐτὸ εἶνε φοβερό! Πρέ-
πει νὰ πάω νὰ δῶ τί γίνεται στὰ πα-
ρασκηνία.. εἶπε.
— Τί θές νὰ γίνεσαι; ἔκανε ὁ δη-
μοσιογράφος μέ τὸ ἄσπαστο ὕψος
του, χωρίς ν' ἀφήσῃ νὰ ἐκδηλωθῇ,
οὔτε ἡ παραμικρὴ συγκίνηση στὰ ἀ-
ναλλοίωτα χαρακτηριστικά του. Ἡ
Διαμάντη σου ξέσπασε τὰ νεῦρα της
ἀπάνω στὴν ἀθῶα μπαλαρίνουλα!
— Μὰ πῶς τὴ λένε ἀραγε; ρώτη-
σε ἡ ψηλόλιγνη ξανθὴ κυρία.
— Πῶς τὴ λένε; ἔκανε ὁ στεγνὸς
νεαρός στερεώνοντας τὸ μονόκλ του
ποῦχε κάπως ὑποστῆ ἔστω κι' ἀπὸ
μακρυὰ, τὸν ἀντίκτυπο τοῦ ἐπεισο-
δίου. Οἱ γυναῖκες τοῦ μπαλέτου, ἀ-
γαπητή μου, δὲν εἶνε ξεχωριστὰ πρὸ
σωπα.. Ἀποτελοῦν ὅλες μαζί ἕνα
σύνολο. Μιὰ-μιὰ εἶν' ἀδύνατο κανεῖς
νὰ τις ξεχωρίσῃ.
Ὁ Γιαλέρης εἶχε κιόλας ξεκινήσει
γιὰ τὰ παρασκηνία, ζητώντας συγ-
γνώμη ἀπ' τοὺς θεατὰς τῆς πρώτης
γραμμῆς πού μπροστὰ τους περνοῦ-
σε. Φτάνοντας στὴ μικρὴ πορτίτσα,
πού ἀποτελοῦσε τὸ σύνδεσμο σκηνῆς
καὶ πλατείας, γτύπησε, τοῦ ἀνοίξα-
νε, κι' αὐτὸς ἀνέβηκε μέ δυὸ πηδή-
ματα τὴ μικρὴ ξύλινη σκαλίτσα. Πί-
σω ἀπὸ ἕνα σκηνικό, διάκρινε ἕνα
ἀδύνατο καστανὸ πλάσματάκι ματῶ
μένο καὶ ξεμαλλιασμένο, πού δυὸ-
τρεῖς ἄλλες μπαλαρίνες, μαζί μέ
τὸν ὀδηγὸ τῆς σκηνῆς, προσπαθοῦ-
σαν νὰ τὸ συνενέφουν, ρίχνοντας του
λίγες σταγόνες νερὸ μέσα ἀπὸ ἕνα
χοντρὸ ποτήρι τοῦ καφενείου τοῦ θε-
άτρου. Ὁ Γιαλέρης δὲν κάθησε νὰ
σταπαλῇ ἀνάφρα τις φωτοβολίες
τῆς φαλάκρας του πάνω σ' αὐτὸ τὸ
ἀσήμαντο θέαμα. Προχώρησε πρὸς
τὴν ἀριστερὴν πλευρὰ τῶν παρασκη-
νίων καὶ στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα
καμαρίνι, πού ἡ ἀνοιχτὴ πόρτα του
ἄφηνε νὰ φτάνουν ὡς ἔξω οἱ ὑστερι-
κὲς κραυγὲς τῆς νευριασμένης πρω-
ταγωνίστριας.
— Κι' ἐγὼ σὰς λέω πῶς τῶκανε
ἐπίτηδες.. στρίγγιζε ἡ Διαμάντη.
— Μὰ εἶνε δυνατό, Ζιζή; τῆς ἔλε-
γε ὁ θιασάρχης, προσπαθώντας νὰ
κατευθύνῃ μέ ἥπιες φράσεις τὰ ἀ-
φωνιασμένα νεῦρα της.
— Εἶνε καὶ παραεῖνε! Τὴν ὥρα
πού ἔγερνα στὰ γέρια τῆς Λιλῆς, αὐ-
τὴ ἡ εὐλόκοτα ἐμπλέξε τὸ πόδι της
μέσα στὰ δικά μου.. Κι' ἔτσι ἔ-
πεσα..
— Μπορεῖ νὰ μὴν τῶθελε, ψιθύρι-
σε ὁ θιασάρχης.

τῆς Νύχτας

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΡΟΜΑΝΤΣΟ
ΤΟΥ ΚΟΥ
ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΗΔΟΥ

ριος μέ τὴν ὀλόφωτη φαλάκρα, ση-
κώθηκε ὀρθὸς κι' ἄρχισε νὰ χειρο-
νομῇ νευριασμένος.
— Ἄ, μὰ αὐτὸ εἶνε φοβερό! Πρέ-
πει νὰ πάω νὰ δῶ τί γίνεται στὰ πα-
ρασκηνία.. εἶπε.
— Τί θές νὰ γίνεσαι; ἔκανε ὁ δη-
μοσιογράφος μέ τὸ ἄσπαστο ὕψος
του, χωρίς ν' ἀφήσῃ νὰ ἐκδηλωθῇ,
οὔτε ἡ παραμικρὴ συγκίνηση στὰ ἀ-
ναλλοίωτα χαρακτηριστικά του. Ἡ
Διαμάντη σου ξέσπασε τὰ νεῦρα της
ἀπάνω στὴν ἀθῶα μπαλαρίνουλα!
— Μὰ πῶς τὴ λένε ἀραγε; ρώτη-
σε ἡ ψηλόλιγνη ξανθὴ κυρία.
— Πῶς τὴ λένε; ἔκανε ὁ στεγνὸς
νεαρός στερεώνοντας τὸ μονόκλ του
ποῦχε κάπως ὑποστῆ ἔστω κι' ἀπὸ
μακρυὰ, τὸν ἀντίκτυπο τοῦ ἐπεισο-
δίου. Οἱ γυναῖκες τοῦ μπαλέτου, ἀ-
γαπητή μου, δὲν εἶνε ξεχωριστὰ πρὸ
σωπα.. Ἀποτελοῦν ὅλες μαζί ἕνα
σύνολο. Μιὰ-μιὰ εἶν' ἀδύνατο κανεῖς
νὰ τις ξεχωρίσῃ.
Ὁ Γιαλέρης εἶχε κιόλας ξεκινήσει
γιὰ τὰ παρασκηνία, ζητώντας συγ-
γνώμη ἀπ' τοὺς θεατὰς τῆς πρώτης
γραμμῆς πού μπροστὰ τους περνοῦ-
σε. Φτάνοντας στὴ μικρὴ πορτίτσα,
πού ἀποτελοῦσε τὸ σύνδεσμο σκηνῆς
καὶ πλατείας, γτύπησε, τοῦ ἀνοίξα-
νε, κι' αὐτὸς ἀνέβηκε μέ δυὸ πηδή-
ματα τὴ μικρὴ ξύλινη σκαλίτσα. Πί-
σω ἀπὸ ἕνα σκηνικό, διάκρινε ἕνα
ἀδύνατο καστανὸ πλάσματάκι ματῶ
μένο καὶ ξεμαλλιασμένο, πού δυὸ-
τρεῖς ἄλλες μπαλαρίνες, μαζί μέ
τὸν ὀδηγὸ τῆς σκηνῆς, προσπαθοῦ-
σαν νὰ τὸ συνενέφουν, ρίχνοντας του
λίγες σταγόνες νερὸ μέσα ἀπὸ ἕνα
χοντρὸ ποτήρι τοῦ καφενείου τοῦ θε-
άτρου. Ὁ Γιαλέρης δὲν κάθησε νὰ
σταπαλῇ ἀνάφρα τις φωτοβολίες
τῆς φαλάκρας του πάνω σ' αὐτὸ τὸ
ἀσήμαντο θέαμα. Προχώρησε πρὸς
τὴν ἀριστερὴν πλευρὰ τῶν παρασκη-
νίων καὶ στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα
καμαρίνι, πού ἡ ἀνοιχτὴ πόρτα του
ἄφηνε νὰ φτάνουν ὡς ἔξω οἱ ὑστερι-
κὲς κραυγὲς τῆς νευριασμένης πρω-
ταγωνίστριας.
— Κι' ἐγὼ σὰς λέω πῶς τῶκανε
ἐπίτηδες.. στρίγγιζε ἡ Διαμάντη.
— Μὰ εἶνε δυνατό, Ζιζή; τῆς ἔλε-
γε ὁ θιασάρχης, προσπαθώντας νὰ
κατευθύνῃ μέ ἥπιες φράσεις τὰ ἀ-
φωνιασμένα νεῦρα της.
— Εἶνε καὶ παραεῖνε! Τὴν ὥρα
πού ἔγερνα στὰ γέρια τῆς Λιλῆς, αὐ-
τὴ ἡ εὐλόκοτα ἐμπλέξε τὸ πόδι της
μέσα στὰ δικά μου.. Κι' ἔτσι ἔ-
πεσα..
— Μπορεῖ νὰ μὴν τῶθελε, ψιθύρι-
σε ὁ θιασάρχης.

— Ὅλοι ἐδῶ μέσα εἰσάστε ἐναν-
τίον μου! Θέλετε πάντα νὰ μοῦ ρί-
χνετε ἄδικο.. Εἰσάστε ὅλοι πρὸς
τοχοῖ, ἐλεεινοί, τιποτένιοι! Δὲν ξέ-
ρω τί μέ κρατᾷ καὶ δὲ φεύγῳ νὰ
σὰς ἀφήσω στὴ μέση τῆς σαιζόν!..
Ἐνῶ αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἀπει-
λή, πού ἔπαιζε συχνότατα στὸ στόμα
τῆς πρωταγωνίστριας τὸ ρόλο παρα-
σκηνιακῆς τирάντας, ἡ Διαμάντη ἐ-
κλείσε δυνατὰ τὴν πόρτα τοῦ καμα-
ρινοῦ της στὰ μοῦτρα δῶλων. Ὁ Για-
λέρης πούτρεμε κι' αὐτὸς μαζί μέ
τοὺς ἄλλους μπροστὰ στὴν δόρυμπα
ὀργῆς τῆς θεατρικῆς αὐτῆς Ἦρας,
ἔμεινε μέ τὴ φαλάκρα του πού σκορ-
ποῦσε ἄσκοπα τις φωτοβολίες της
μπροστὰ στὴ κλειστὴ πόρτα τοῦ κα-
μαρινοῦ.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, μιὰ μικρὴ
τραγωδία εἶχε μεταφερθῇ, ἀπ' τὸ πῶ-
σω μέρος τοῦ σκηνικοῦ, μέσα σ' ἕ-
να καμαρίνι τῶν γυναικῶν τοῦ μπα-
λέτου: Ἡ Φανή, ἡ καστανὴ ἑμαλ-
λιασμένη καὶ ματωμένη μπαλαρί-
νουλα, εἶχε συνέλθει καὶ μόνον δυὸ
αὐλάκια ἀπὸ δάκρυα, ἕνα σὲ κάθε
μάγουλο, γράφανε τὸν ἐπίλογο ὁ-
λης αὐτῆς τῆς οἰκτρῆς σκηνῆς. Δί-
πλα στὴ Φανή, ἡ Χρῦσα, ἡ ἀδερφή
της, μπαλαρίνα κι' αὐτὴ, προσπα-
θοῦσε μέ λίγο βαμβάκι βουτηγμένο
στὸ οἰνόπνευμα νὰ σταματήσῃ τὸ αἴ-
μα πούτρεχε ἄφθονο ἀπὸ μιὰ βαθειὰ
γρατζουνιά, κοντὰ σ' αὐτή.

Τὸ μπαλέτο εἶχε συγκροτήσει μιὰ
συγκρατημένη ἀντίδραση ἐναντίον
τῆς ἀφηνιασμένης πρωταγωνίστριας.
— Καλέ, εἶδες ἐκεῖ.. Σὰ λυσσα-
σμένη γάτα γύμνε ἀπάνω στὴν κα-
κομοίρα τῆς Φανῆ.. ἔλεγε ἡ μία.
— Καὶ χωρίς νὰ τῆς φταίξῃ σὲ τί-
ποτα.. συμπλήρωνε ἡ ἄλλη.

— Θὰ τῆς ἀξίζε νὰ πέφταμε ὅλες
ἀπάνω της ἐκείνη τὴ στιγμὴ, εἶπε
μιὰ ξανθοῦλα μέ ἀεικίνητα μαῦρα
μάτια, καὶ νὰ τὴν κόψουμε κομμα-
τάκια κομματάκια!..

Μόνον ἡ Χρῦσα δὲν ἔπαιρνε μέρος
στὴ συζήτηση. Μ' ἕνα μικρὸ βατί-
στένιο μαντηλάκι στέγνωσε καὶ τὰ
τελευταία δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια τῆς
ἀδερφῆς της κι' ὕστερα τὴ ρώτησε γὰ
μυλόφωνα:

— Πονᾷ ἀκόμη;
— Λίγο.. Δὲν εἶνε τίποτα, θὰ πε-
ράσῃ..

Μὲ μιὰ τασσάρα πού τῆς εἶχνε
πέσει ἀρκετὰ δόντια, ἡ Χρῦσα τα-
γοποίησε τὰ ἀκατάστατα μαλλιάκια
τῆς Φανῆς. Καὶ τότε μόνον ἄφησε
νὰ τῆς ξεφύγῃ ἀπ' τὰ γέλια ἡ ἀγα-
νάχηση πού συγκροτοῦσε τὴν ὥ-
ρα, σὲ δυὸ ἀπλὰ λόγια:

— Τὴ βρώμα!..

Ἡ Φανή κούνησε λυπημένα τὸ κα-
στανὸ κεφαλάκι της καὶ ψιθύρισε:

— Δὲ βαρύνει.. Μαθημένα τὰ
βουνα ἀπ' τὰ χιόνια! Μόνο πού μάς
εἶδε ὁ κόσμος..

— Νὰ δῆς πού αὔριο θὰ τὸ γράφῃ
ὁ Λαμπρὸς στὴ θεατρικὴ στήλη τῆς
«Ἐσπέρας».

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἀνοίξε ἡ πόρ-
τα ἀπότομα καὶ μπῆκε ὁ διευθυντὴς
τῆς σκηνῆς. Στάθηκε μέ τὰ χεῖρά
σταυρωμένα μπροστὰ στὴ Φανή, πού
τὸν κυτοῦσε μέ φόβο, καὶ τῆς εἶπε
σκληρὰ:

— Εἶγες δὲν εἶγες, μάς ἔκανες,
πάλι, ἀνω-κάτω ὅλους ἐδῶ μέσα ἀ-
πόψε..

— Τί φταίω γὼ κύριε Βεργίδη;
Αὐτὴ δὲν ἤξερε τὴν τελευταία φι-
γούρα κι' ἔπεσε ἀπάνω μου..

— Ἐμπλέξες τὰ πόδια σου στὰ πό-

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Σοβαρές Κυβέντες

Κουβέντες του Βάδρακα

Αδικία

Αδερφάκι διευθυντή,

Μιά κι' έχω το μέσον, αδερφέ μου, γουστάρω να μου ξηγηθής μια μεγάλη χάρη, κι' εγώ, να ξέρω, θα στηνέ πλε-ρώσω στο γάμο σου. Για να μη σ'α πολυ-λογάω, μωρ' αδερφά-κι, μ' απασχολάει το έξιπν:

Ο Βαγγέλης της μαμής, μου παραπονέ-θηκε αντίπροσες, πως ξεχάσανε να τότε φω-νάξουνε να γιορτάση τη μέρα των ζώων. Τ, άκουσα, μωρ' α-δερφέ μου κι' έγιναν μπαρούτι. Γιατί, δη-λαδή τις, του τη φέ-ρανε μπαμπέσικα τ' α-θροπιάκου;

Ο Βαγγέλης, αδε-φέ μου, ήτανε ζώο, οίν να γεννηθούν ούλα τ'α του ντου-νιά. Αύτος, ρέ, δεν έκανε το θρόνο που σκότωνε ο Μεγαλέ-ξαντρος στο Μόλλα τον Καραγκιόζη; Αύτος δεν παράστανε με το χέρι του, τον οφι στην παντομίμα του Γιάννη του Κεφού; Ο Βαγγελάκης της μαμής, σ'α πίσω-πίσω, δεν ήτανε η πρώτη κι' η καλύτερη γκαμήλα, που βγήκε σ' απο-κρηάτικα κομιτάτα της Αθήνας;

Υστερίς απ' όλα αυτά, μωρ' αδερφέ μου, ήτανε σωστό και δίκιο, να θυμη-θούνε ούλα τ'α και να ξεχάσουνε το φουκαρά το Βαγγέλη; Αδελί, αδερφάκι διευθυντή. Μεγάλη αδικία, που θα πλε-ρωσθ' μια μέρα και να ξέρης...

Γειά χαρά
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Σκέψεις για τη ζωή

Η ζωή είναι ένι κουνουπίδι βρασμένο.

ΕΜΙΑ ΖΟΛΑ

Ηρεμη σαν το λάδι είναι η ζωή.

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

Ένα λεμόνι με πολύ ξυνό είναι η ζωή του ανθρώπου.

ΝΤΙΣΤΡΑΕΛΙ

Μέ.ο με άλατι χονδρό παρομοιάζω τον ανθρώπινο βίο.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Με δυό λόγια η ανθρώπινη ζωή είναι μάγανο σαλάτα

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

Νέοι ποιηται

Χίμαιρες

χιμαιρικές

I

Καμπάνες—άκου!—άντηχάν, κι' απ' το μεγάλο Ίσπαχάν, στού θράχου την άρμύρα, άθωα ξεπροβάλλουνε τ'α μύρα... Και άρχισε ξανά το προτοβόχι... Έκείνη λέει «ναί». Εκείνος «όχι». Και φεύγει πηλαλώντας το κοπάδι στο σκοτάδι, το ρημάδι, σ'α στραβό πάει στον Αδι...

II

Και ξάφνου σιγαλιά... Κάπου τινάζουνε χαλιά κι' ακούγεται το χτύπημα βαρύ. Μιά κόρη θγαίνει σοβαρή, —με λίγο νάζι— και φωνάζει:

—Ξεκουμπιστήτε, μόντες! Κλείστε τις μπουκαπόρτες!...

III

Πάλι σιγή άπλώνεται, πεισιμώνεται και στρώνεται και κλαίει, και στενάζει, και βογγάει, και φωνάζει και άσθμαίνει και σπαράζει, και κλαίει, και λεί:

—Όλη τη ζωή, αντιμετώπισα! Κι' ο Μενιδιάτης, πουγχει κλέφει την καρδιά της, κι' είν' εκεί κοντά, άπαντά:

—Εδώ, για τις πόρτες ή καλή άλα-τόπισσα!...

IV

Και μ' ένα γράμμα, —τί δράμα— που γράφτηκε με πίστι άκραιφνή, αυτή που άγαπάει, το μίσος της σκορπάει, την κρεδούλα της τρυπάει, και πάει στο καλή της το σπιτάκι στο Λα-φνί!...

ΤΙΤΟΣ ΚΟΥΚΟΥΝΑΡΗΣ

(Αγία Βαρόβαρα)

Σας έρωτεύονται

οι γυναίκες, όταν...

...πηγαίνετε καθημερινώς εις το Φά-ληρον εις τας 17.28'.
...ανάβετε το τσιγάρο σας με ηλεκτρι-κόν φως.
...άντι γραβάτας φορέιτε λαυμοδέτην.
...τρώγετε ώς έλέφαντος με όλίγην μoustάρδαν άραβικής παραγωγής.
...κοιμώμενος έχετε την κεφαλήν σας εντός μιάς λεκάνης με οινόπνευμα, και τούδε πόδας σας εντός θερμολέκτρου.

Γράμματα του Τζανέττου

Νεύρα...

Σύδε ντιρεττόρο τή «Εβδομάς».

Με χτίκιασες με τον Άγιο, έφτ'ος ό ζουρλόκαιρος! Με φίνιες, τζόγια μου, και τ'α νεύρα μου έχουνε τζάρει σ'α σύρ-ματα τραμπάγιου!

Φινάλεμντε, θα με κλείσουνε και στο ό-σπιτάλιο, γιατί άπά-νω σ'ισού θυμους μου με τον καιρό, π'άνου-μαι με όύλο το ντου-νιά και τραδιέμαι σαν ποπολάρος με τον κα-θένανε σ'ισή ρούγες και κατάντησα το «πε-ρίκοιο νούμερο ένα» του Τζάντε!...

Μάχω άδικο, τζόγιζ μου; Φοράω τη λινή μου τη φορεσιά και πάω νάβρω το μπου-γαρίνι μου, κι' όσπου ν' άρριθάρω σ'α πί-σω του μουράγιου άρ-χεύει, μάτια μου, μια μπόρα που με μου-σκέβη από την κάρα όσας με τ'α νύχια!

Και τόμου πάλε φορέσω τ'α χειμωνιά-τικά μου, κι' έβγω σ'ισού δρόμους με τη βελαδιά μου και τ' όμπρελέττο μου, άρ-χεύει και χαλάει το σύμπαν από τη ζέ-στη και γίνουμαι πάλε το ρεντίκοιο τή κοινωνίας!...

Δέ γίνεται, τζόγια μου, τίποτσι, με τούτη τη δουλειά; Μάρτυράς μου ό Ά-γιος, πως θα στο χρωστάω χάρι σ' όλο μου το βίο, τόμου και μου δώκης καμ-μία συμβουλή, να σωθώ πριν άτινάξω το τσερβέλο μου στον άγέρα!...

Με τιμή κι' ύπόληψη
ΤΖΑΝΝΕΤΟΣ

Αινίγματα

Είναι μαύρο, είναι άσπρο
κι' είναι κίτρινο άνόμα.
Χάβει μύγες την ημέρα,
και το βράδυ τρώει χύμα.
Τί είναι;

(Αύσις: Τό γουδόχερο).

—□□—

Αν το θέλεις δέν το βρίσκεις
Αν το βρεις το χάνεις πάλι.
Έχει σώμα κροκοδείλου,
μα του λείπει το κεφάλι.
Τί είναι;

(Αύσις: Τό τετράδιο).

Μιά νύχτα...

Διήγημα του Άλφρέδο Ζέρι

ΕΦΘΑΣΑΝ μαζί στο νοσοκομείο. Συναντηθήκανε στην πόρτα του θαλάμου «έπί πληρωμή». Κι' ή μια κύτταζε την άλλη. Τάχανε δράμας, αυτή δεν είδε μπροστά της παρά το γυίο της Κάρολο με μια κη-λίδα αίματος στο στήθος του.

—Α, τί τρομερό πράγμα! Είπε με λυγμούς ή μεγαλύτερη. Μά τί συνέβη στο γυίο μου;

Η άλλη, ή νέα, που θα ήτανε τριάν-τα χρονών, είχε μόνο τη δύναμη να πη:

—Μά γιατί; γιατί;

Σταθήκανε ή κάθε μια από τις δυό άκρες του προσκέφαλου.

Ο πληγωμένος ήταν ξαπλωμένος, άκίνητος.

Μι ά στιγμή ήρθε ό γιατρός κι' ειπε:

—Δέν είναι σοβαρό. Βγάλαμε τη σφαίρα. Τώρα έχει πυρετό. Μά δέν είναι σοβαρό. Είναι έν τούτοις άνάγ-κη να τον αφήσετε ήσυχο. Απολύτως.

—□□—

Οι δυό γυναίκες έμειναν σιωπηλές. Νόμιζες πως το κρεβάτι του πληγω-μένου ήταν ένας ολόκληρος κόσμος που τις έχωριζε.

Ψυχικός δέν είχαν βρεθή ποτέ ή μια κοντά στην άλλη. Όταν ή Μαρία είχε πάρει το γυίο από την μητέρα με τ'α φλογερά νειάτα της, που ήταν άριμα για να τ'α δρέψη κανείς, ή μη-τέρα, χήρα από χρόνια, έμεινε στην έξοχη και δέν θέλησε ούτε καν να δι-ποό όι νεόνυμφοι είχαν στήσει την Φωλιά τους στην πόλη.

ΝΑΝ ό Κάρολος δεχόανε να μείνη στο χωριό. Ίσως... Μά ό Κάρολος δέν είχαν ύπογραφήσει σ'α παρακάλια της μητέρας του. Αυτός είχαν άλλες φι-λοδοξίες. «Θά πιάσω ένα σπίτι στην πολιτεία. Κι' άν έρθης και συ να ζή-σης μαζί μας δέν θα σου λείψη τίπο-τε. Θά έχης άκόμην και την στοργή της γυναίκας μου. Θά τη γνωρίσης καλά. Είναι ευγενική».

Μά ό χωρισμός ήλθε, χωρίς να ει-πωθή καμιά κακή λέξη. Ούτε από το ένα, ούτε και από το άλλο μέρος. Κι, όταν ή μητέρα ένοιωσε τον έαυτό της πολυ μόνάχο κι' έρπιο στο χωριό κι' άποφάσισε να πάη στην πολιτεία, που-λώντας όλα — τί της χρειαζότανε πιά όλα αυτά τ'α γωράφια — πήγε και νοίκιασε δυό δωμάτια όνι μακουά ά-πό την κλινική του Καρόλου. Μά στο σπίτι του με τη νύφη, ποτέ! Πώς θα μπορούσε να υποφέρει να βλέπη μπρο-στά σ'α μάτια της την ώραία γυναι-κα, που θριάμβευε στην καρδιά του Καρόλου, φορώντας τ'α προκλητικά αυτά φορέματα; Α, τί ιστορίες, αυ-τές όι μοντέρνες γυναίκες, με την μα-νία της μόδας! Στο δικό της το σπί-τι, όι συνήθειες που έπικρατούσαν ή-τανε πάντα διαφορετικές, πολύ δια-φορετικές!

Έτσι κι' όταν πήγαν να της πούνε μέσα στη νύχτα πως ό γυίος της βρι-

σκότανε στο νοσοκομείο πληγωμένος και της πρόσθεσαν πως δέν ύπηρε-λόγος να τρομάξη κάποιος αφήκε να του ξεφύγουν όι λέξεις «αίσθηματικό δράμας», αυτή δεν είδε μπροστά της παρά το γυίο της Κάρολο με μια κη-λίδα αίματος στο στήθος του.

—□□—

Ο πληγωμένος έμεινε άκίνητος. Κά-τω από το αδύνατο πράσινο φως το προσώπων έμοιαζε σαν κέρινο. Μέσ-σ'α σιωπή ή γρηά μάνα είπεν άλα-σφή, σαν πνοή:

—Δέν ξέρεις τίποτε, έσύ;

Η Μαρία άπήνησε:

—Τίποτε.

Έπρεπε ν' αφήσουν τον Κάρολο ν' αναπαυθή. Μά ή άνυπομονησία έφε-ρε τ'α λόγια στον λαιμό της μητέρας.

—Χμ! τίποτα. Και μπορεί να συμβή-ένα τέτοιο πράγμα για το τίποτε;

Ποιός ήταν αυτός, που τον εξήλεσε;

Η νέα πετάχτηκε άπάνω. Έβαλε

το χέρι της στην καρδιά της.

—Με κανέναν, άπήνησε. Αυτός μά-λιστα κορόιδευε τους ζηλιάρδες. Νο-μίζω πως πρόκειται για μια παρεξή-γηση, για μια τρομερή παρεξήγηση. Τον τελευταίο μάλιστα καιρό ήτανε

πολύ πιο θερμός μαζί μου...

Ο πληγωμένος άναστήναξε. Οι δυό γυναίκες έσκυψαν συγχρόνως από πά-νω του. Τ'α χείλη του Καρόλου έκινή-θησαν. τ'α μάτια του άνοιξαν. Τό βλέμμα του πήγε από τη μια στην άλ-λη και σταμάτησαν μια στιγμή μόνο.

Τί συμβαίνει μέσ' στην καρδιά της Μα-ρίας; Δέν μπορεί κανείς να πείξη με τη ζήλεια...

μά με μεγάλη τρυφερότητα σ'α μά-τια της γυναίκας.

—Συχώρεσέ με, Μαρία, ψιθύρισε.

—□□—

Έπειτα ξανακοιμήθηκε.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε ό γιατρός, που έκανε το γύρο του. Σταθήκε λίγο πλάι στον άρρωστο κι' έπειτα παρα-κάλεσε τις γυναίκες να κάμουν ήσυ-χία. Δέν ύπηρεν άπολύτως κανέναν κίνδυνος.

Η μητέρα άκουμπούσε τον ένα άγ-κωνή της στην πολυθρόνα που ήταν ξαπλωμένη και έφερε το άλλο χέρι στο μέτωπό της. Συλλογιζότανε τόσα πράγματα, άλλ' άνάμεσα σ' όλα ένα την τυραννούσε έγώιστικά, ή σκέψις πως ό γυίος της είχε κυττάξει την γυ-ναίκα του κι' όχι εκείνην. Και το βλέμμα του και τ'α λόγια του ήταν γεμάτα άφοσίωση και άπόλυτο έρω-τα. Εκείνη θα έπρεπε να τραβηχθή πίσω, στο βαθύ σκοτάδι της γωνιάς.

Αν είχε το θάρρος, θα έπρεπε να ει-χε φύγει, θα έπρεπε να τούς άφηνε μόνους, κι' όταν θα ξυπνούσε εκείνος όι δυό καρδιές τους να εύρισκαν την ευκαιρία να θεμελιώσουν, με δάκρυα, με λυγμούς, με με καινούρια έμπι-στοσύνη «Συχώρησέ με, Μαρία».

Αι-πόν, άν ύπηρε κάποιος ένοχος, αυ-τός ήταν ό γυίος της. Μά ή μητέρα δέν μπορούσε να χρησιμεύσει για να δώση τούλάχιστον μια συμβουλή; Η μητέρα, λοιπόν, δέν λογαριαζότανε για τίποτε;

Ο πληγωμένος μιλά. Τό κεφάλι του είναι χαμένο στο μαξιλάρι. Τ'α μάτια του είναι κλειστά. Παροξυσμός του πυρετού, μά ήρεμος παροξυσμός —Ναί, Μαρία, ήταν ή Έλένη, ναί εκείνη... Θυμάσαι που γελούσα με τις ύποψις σου; Ήταν γιατί ένοιω-θα πως με τραβούσε κοντά της. Μιά άνάμνηση. Μιά άνάμνηση από τον καιρό που είμασταν παιδιά και έο-χότανε το καλοκαίρι στην έξοχη...

Αλλά έγώ είμαι ό ένοχος, όχι εκεί-νη... Ναί κάτι περισσότερο από ένα άνασκάλεμα άναμνήσεων. Κάτι πε-ρισσότερο... Κι' ό άντρας το έμαθε και ήρθε και μου έπέτεθη. Καταλα-βαίνεις, Μαρία; Καταλαβαίνεις;

Σού είχα πεί πως θα έμεινα έξω άρ-γά, γιατί είχα κάποιο ιατρικό συμ-βούλιο... Ψευτιάς. Συχώρεσέ με, Μαρία.

Και το σόμα ξανακλείνει και κα-νείς δέν μπορεί να καταλάβη πως ό πληγωμένος είχε μιλήσει. Γιατί εί-ναι άπόλυτα άκίνητος και το πρόσω-πό του είναι σαν από κερί.

Τί συμβαίνει μέσ' στην καρδιά της Μαρίας; Α, δέν μπορεί κανείς να πείξη με την ζηλοτυπία! Μες στην καρδιά της είναι μπηγμένο κάτι που της φωνάζει: Μαρία — και τότε θυ-μάται πως εκεί είναι και ή μητέρα του Καρόλου —Μαρία... σου ζητώ κι' έγώ να με συγχωρήσης.

Δέν άκούεται τώρα παρά ό λυγμός της Μαρίας. Σε λιγοστότε άλλωμέρος του κρεββατιού ύψώνεται ένα κεφάλι και σηκώνονται δυό χέρια. Τ'α χέ-ρια ζητούν άλλα χέρια. Η Μαρία το νοιώθει και σηκώνεται κι' εκείνη...

Στ'α τ'αμία του παραθύρου απλώ-νεται τώρα ή άχνη της αύγης.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΖΕΡΙ

Αποκρυφισμός και έπιστήμη

Μιά Γκρέτα Γκάρμπο ...της εποχής των Φαραώ

ΜΙΑ Άγγλις συγγραφέας, ή μίς Τζέσσυ Μπάροντ, άνεχώρησε μιά μέρα για τās Ινδίας, με απόφασι να γνωρίση τὰ μυστικά των φακιστών και να εισηγήσῃ στους πιδό άπροσπάστους ναούς της χώρας των Γιαγγη.

Σκοπός της προσπάθειας της αυτής ή-ταν ή άφαίρεσις του προσωπαίου των φακιστών και τὸ αγκρέμισμα του οικόδομή-ματος του ψεύδους, όπως έλεγε, ένας οί-κοδομήματος που άνήγειραν οι Ίνδοι ιε-ρείς, χωρίς στην άχαλίνωτη φαντασία τους και τὸν άπροσμέτρητο θρησκευτικό τους φανατισμό.

Όπως τὸ περίμενε ὁ καθένας, ή μίς Μπάροντ επέστρεψε από τὸ ταξίδι της τελείως άλλαγμένη. Καί τὸ βιβλίο που εξέδωσε, προέκλεσε πάταγον πραγμα-τικών. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, μέσα στο πολύκοστο αυτό βιβλίο, ή νεαρά συγγρα-φεύς βεβαιώνει ότι έυρήθη στὰ μυστήρια των άποκρύφων δυνάμεων και ότι από τώρα και πέρα μπορεί να ξεδιαλύη όλα τὰ μεγάλα μυστικά.

Εκεί που ή μίς Μπάροντ έγινε αλη-θινός μάγισσα, είναι τὸ ζήτημα της προγε-νεστέρως ζωής των όντων. Έτσι, όπως οι άστρολόγοι προφητεύουν τὸ μέλλον κάθε ανθρώπου, ή μίς Μπάροντ μαντεύει τὴν προηγουμένη ή τὴν προηγουμένης ζωής των όμοίων της. Αυτό τὸ κάνει με-λετώντας τὴν τροχιά του φεγγαριού. Καί όπως λένε τουλάχιστον πολλοί άποκρυφισ-ταί, τὸ παρελθόν των ανθρώπων δὲν κρύβει για τὴν μίς Μπάροντ κανένα μυσ-τικό.

Άλλ' ἄς δοῦμε τί συγκεκριμένο πέ-τυχε μέχρι της στιγμῆς ή νεοφώτιστη των Ίνδων βραχμάνων, αρχίζοντας από τὴν μελέτη του παρελθόντος της Γκρέτας Γκάρμπο.

Λοιπόν: Η αίνιγματική ψυχή της κό-ρης αυτής των φιδῶν γνώρισε προηγου-μένως τὰ περίθρητες άναρρώσεις. Η πρώ-

τη χρονολογείται από τοῦ 1480, πὸς Χριστό, όταν δηλαδή άρχισε να σβύνῃ ή δεκάτη ὀγδόη δυναστεία των Φαραώ. Μνηθείσα από τὰ μικρά της χρόνια στις άπόκρυφες έπιστήμες από ένα μεγάλο ιεροφάντη, ή Γκρέτα της εποχῆς εκεί-νης προσελήφθη στην ακολουθία της Βα-λίσσης Χατσεπούτ, έκτελώντας συγχρό-νως και χρέη ιερείας στο ναό της Ίσι-δος, στās Θήβας.

Παρ' όλες τις ἔμφυτες καλλιτεχνικές της ικανότητες, ή φαραωνική σύτη Γκρέτα δὲν μπόρεσε να διακριθῇ, γιατί τὴν εποχή εκείνη δὲν έπετρέπετο στις γυναίκες της καλῆς κοινωνικῆς τάξεως να επιδίδωνται στο χορό και στο θέατρο.

Η μέλλουσα Μαργαρίτα Γκωτιέ του κινηματογράφου παντρεύθηκε τὴν εποχή εκείνη για πρώτη φορά μ' έναν μεγάλο αξιωματούχο του παλατιού κι' απέκτησε δύο παιδιά. Καί τότε ακόμα τὸ πρόσωπό της περιεβάλλετο από πέπλους μυστηρί-ου. Είς ηλικίαν 28 ετών ἐγήραψε και παντρεύθηκε τὸν κουνιάδο της, πῶγμα που τὸ επέτρεπε τότε ή Αίγυπτιακή θρησκεία. Η ζωή της ἐξ ἄλλου ὑπῆρξε σύντομη, γιατί στὰ τριάντα δύο χρόνια της ή Γκρέτα πέθανε.

Χωρίς ν' ασχοληθῇ με τις μετέπειτα ἀλλεπάλληλες μετενσαρκώσεις της Γκρέ-τας, ή μίς Μπάροντ σταματάει σε μιά Γκρέτα που ἔζησε στη Φλωρεντία, κατά τὴν αἰματοβαμμένη και μεγαλοπρεπή ἐ-ποχή της Αναγεννήσεως.

Η Γκρέτα της Φλωρεντίας ήταν τα-πεινῆς καταγωγῆς. Χάρις, όμως, στο πνευσικό της ταλέντο και στὰ πλούσια πνευματικά και ψυχικά της χαρίσματα, είδε να τὴν περιβάλλουν από πολύ νωρίς κύκλοι θαυμαστών, οι όποιοι ἐξυμνοῦσαν τὴν ὁμορφιά της, τὸν ψυχικό της πλοῦτο και τὸ καλλιτεχνικό της ταλέντο.

Παντρεύθηκε πολὺ νέα. Καί πολὺ γρήγορα χήρεψε, για να μὴ ξαναπαντρευ-θῇ, μ' ὅλο που τὴν ζήτησαν πολλοί εὐγε-

Τὸ μυστήριο τῆς μετενσαρκώσεως

νείς. Τὰ μικρά της παλατάκι παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Λονο ἔγινε τὸ έντευκτήριο των εὐπατριδῶν, των καλλιτεχνῶν και των ποιητῶν και κανένας δὲν βρέθηκε πὸς να πῇ κακὸ λόγο για τὴν ὁμορφῇ χήρα.

Στὰ τριάντα της χρονία, ή Γκρέτα της Φλωρεντίας κατελήφθη από μιά παράξενη μυστικοπάθεια. Έκλεισε, λοι-πόν, τὸ παλάτι της, μοίρασε τὰ υπάρχοντά της στὸς φτωχοὺς και κλείσθη-κε σε μοναστήρι.

Πέθανε σε ηλικίαν ἐδοομήκοντα τρι-ῶν ετών, μετὰ 43ετῇ μοναστική ζωῇ.

Με τὸ πέρασμα των αἰώνων, ή Γκρέ-τα ξαναφαίνεται στη γῆ, όπως τὴν βλέ-πουμε σήμερα: Φίλη της μοναχίας και των κόσμημάτων και ἄφραστη καλλιτέ-χνης.

— — —

Εκτός από τις μετενσαρκώσεις της Γκρέτας, ή μίς Μπάροντ ἐμελέτησε και τις παρελθούσες ζωές μιάς ἄλλης συγχρόνου μεγάλης φυσιογνωμίας: Τοῦ Ντοῦτσε.

Η Άγγλις συγγραφεύς βρήκε ἔγνη τῆς ισχυρᾶς αὐτῆς φυσιογνωμίας πολὺ πρὸ τῆς εποχῆς τοῦ Αὐγούστου και τῆς ιδρύσεως της Αυτοκρατορίας. Καίτοι ἀ-νῆκε στην αριστοκρατική τάξη, ὁ μέλλον ἀρχηγός του Ίταλικού Έθνους διεπνέε-το από πεποιθήσεις δημοκρατικές. Οι ἀγορεύσεις του στο Φόρουμ ἔκαναν τὰ πλήθη να συρρέουν κατά πυκνὰς μάζας. Ήσαν πραγματικοὶ κεραυνὸς ἐγλωτ-τίας.

Οι γυναίκες της εποχῆς εκείνης τὸν μιμούσαν, γιατί ἐπέμενε να τις θεωρῇ ὅ-πως και οι πρόγονοί του ως «πράγματα», μὴ θέλων νὰ τὰς αναγνωρίσῃ ως ἰσότη-μες με τοὺς άνδρας.

Διετέλεσε ὕπατος ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ετών και φιλοδοξῶν νὰ βαδίσει ἐπὶ τὰ ἔ-γνη τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου, ἤθελε να ἐπεκτείνῃ τὴν κυριαρχία της Ρώμης σ' όλες τις χώρες της Ἀνατολῆς. Παν-τρεύθηκε τρεῖς φορές και πέθανε εἰς ἡ-λικίαν ὀγδόντα τεσσάρων ετών, από φυ-σικό θάνατο.

Κατόπιν ή ψυχή του πέρασε από τὸ σῶμα ενός ισχυροῦ φυλάρχου, ὅπου και απέκτησε τὴν τέχνη της γοητείας των λαϊκῶν μαζῶν. Η προηγουμένη δόξαις του, τοῦ ἐπιτρέπει σήμερα να ὀδηγῇ ένα ὀλόκληρον λαόν, σὰν να ἀπετελεῖτο από ένα μόνον άνθρωπον.

ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΣ ΡΕΥΝΑ

Τὰ αἰθέρια του δικαστηρίου Ὁ λιποτάκτης τοῦ Ἡσαΐα

Τοῦ κ. Δ. ΨΑΘΑ

ΜΑΡΤΥΣ κομψὸς ἐξετάζεται. Νέος είναι. Ὁραῖος είναι. Κατακτητῆς είναι. Έχει στὰ χεῖλη του τὸ μειδίαμα της αὐτοπεποιθήσεως και στις κουδέντες του διαρκείς ὑπαινιγμούς τις περιπετειώδους δράσεώς του.

— Τὴν ἔχετε τὴν δεσποινίδα;
— Ἄν τὴν ἔξω?...
— Πῶς τὴν ἔχετε, δηλαδή;
Μειδίαμα:
— Πῶς ἀλλοίως να τὴν ἔξω κ. πρὸ-δρε; Ἀπλούστατα ὅπως ένας νέος της ἐ-ποχῆς ἔχει ένα κορίτσι της εποχῆς...

Τὸ «κορίτσι της εποχῆς» όμως, τινά-ζεται ἐπάνω και βγάζει ὀξείαν φωνὴν ἡμαρτυρίας:

— Ἄ, τὸν παληάνθρωπο!
Ἐρωτὰ ὁ πρόεδρος:
— Τί συμβαίνει;
Καί καινεται ή κοπέλλα:
— Κύριε πρόεδρε, τὸν κύριον αὐτὸν σὰς ὀρκίζομαι ὅτι τὸν βλέπω για πρώτη φορά!

Γυρίζει ὁ πρόεδρος στὸν μάρτυρα:
— Ἀκούτε;
Γίνεται γλυκύτερον τὸ μειδίαμα τοῦ μάρτυρος:

— Ἀκούω κ. πρόεδρε. Καί δὲν παρα-ξενεύομαι καθόλου. Θὰ παραξενεύομουν μόνο ἂν ή δεσποινὶς ὡμολογούσε ὅτι με ἔξερε! (Στρέφεται πρὸς τὴν κοπέλλα). Δὲν με θυμάστε δεσποινίς;

— Ὁχι.
— Δὲν με εἶδατε ποτέ;
— Ὁχι.
— Οὔτε ἔχετε πῶς με λένει;
— Ὁχι!
(Στρέφεται πρὸς τὸν πρόεδρον).

— Κύριε πρόεδρε ή δεσποινίς αὐτὴ ἔπρεπε ἐρωμένη μου!

Αἰσθθεσε. Ἀποθηριούται ή νεαρά:
— Ἄ, τὸν κακοῖη!
Ἐπιμβαίνει ὁ πρόεδρος:

— Σιωπὴ δεσποινίς...
— Σιωπὴ; Ἄ τὸν ἀναιδέστατον! Ἐ-γὼ ἐρωμένη του; Ἐρωμένη αὐτονοῦ; (λυγμοί). Σὰς δοκίμου κ. πρὸδρε ὅτι αὐτὴ στή σάτσα δὲν τὸν ἔξερε (δάκρυα).

Τόση ἀναίδεια. (Προχωρεῖ πρὸς τὴν ἑ-δρα). Αὐτὸ είναι πρωτοφανές, ἀφάντα-στο ἀνήκουστο. ψέμμα πρωτάκουστο κ. πρόεδρε, σὰς δίνω τὸν λόγο της τιμῆς μου. (Λυγμοί). Στροφή πρὸς τὸν μάρ-τυρα. Ἐγὼ ὑπῆρξα ἐρωμένη σας;

Γαλήνη. Μειδίαμα. Ὑφος προστατεν-τικό:

— Ἀκουσε Καιτοῦλα...
— Καιτοῦλα!
— Ναι, Καιτοῦλα, να σοῦ πῶ...

— Σὰς ἀπαγορεύω, κύριε, να μοῦ μι-λάτε στὸν ἐνικό! (Στροφή στὸν κ. πρὸ-δρε). Αὐτὸς είναι ἀναιδέστατος κ. πρὸ-δρε, δὲν μπορεί να τὸ χωρέσῃ τὸ μυαλό μου. (Λυγμοί). Ἄ, τὸν κακοηθέστατο!

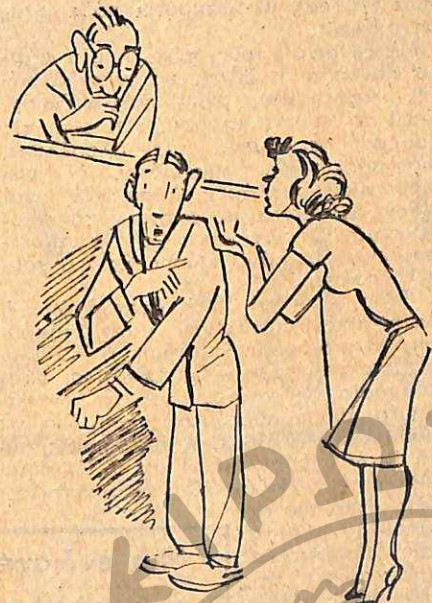
Ἄλλὰ ὁ μάρτυς διατηρεῖ πάντοτε γλυ-κύτητα ἀπερίγγραπτον. Ζητεῖ τὴν ὄδειαν να κάμῃ μερικὰς ἐρωτήσεις. Τοῦ δίδεται.

— Ἀκουσε Καιτοῦλα.
— Καιτοῦλα!
— Δὲν θυμάσαι πὸς ἐρχόσουνα μαζί μου...

— Ἐγὼ μ' ἔσας...;
— Στὴν γκαρσονιέρα...
— Ψεύτη!
— Ὅδὸς Τονέδου...

— Παληάνθρωπε!
— Κάθε Δευτέρα. Τετάρτη...
Ἐκκοπή...
— Κύριε πρόεδρε δὲν μπορῶ πιά!
(Λυγμοί). Αὐτὸς ὁ κύριος ἔχει τόσο θράσος. (Λυγμοί). Τόση ἀναίδεια. (Λυ-γμοί). Τόσο κινισμό. (Λυγμοί). ὥστε δὲν μπορῶ πιά, δὲν τοῦ ἐπιτρέπω να μοῦ μιλά!

Γιατί; Τί συμβαίνει; Ἱστορία συνή-θης. Ἄλλος είναι ὁ πρωταγωνιστῆς της.

— Ἐγὼ ὑπῆρξα ἐρωμένη σας:

Νέος, επίσης κομψός, που κάθεται στο ἐδῶλιον και παρακολουθεῖ με ἐνδιαφέ-ρον. Αὐτὸς είναι ὁ συγγραφεὺς τοῦ δρά-ματος. Συνδεόμενος δι' ἔρωτος παραφύ-ρου με τὴν κοπέλλα ἐξήγησε ὅλο του τὸ πάθος, ἀφοῦ ἔπε μέχρι τρυφὸς τὸ εὔγευστον ποτὸν τοῦ ἔρωτος. Ἄλλὰ, ὁ-πῶς γίνεται συνήθως, ὕστερα από ένα χρόνον, ὁπότε ἐπρόκειτο να ἐκπληρώσῃ ἐλλημμένας ὑποχρεώσεις, εὗρεκε ὅτι δὲν ὑπῆρχε σοβαρὸς λόγος να πληρώσῃ διὰ τοῦ χοροῦ τοῦ Ἡσαΐα ὅσα εἶχε εἰσπρά-ξῃ από τὴν νέαν. Τὸ τίμημα τοῦ ἐπεν-δυσάτονος κι' ὅταν ή κοπέλλα τοῦ ἐπεν-θύμισε ὑποσχέσεις που ή ἀσθενὴς μνή-μη του δὲν ἐθυμόταν ἀρχίσε να τὰ μασ-σά...

— Να παντρευτοῦμε;
— Ἄλλὰ, ναι, ἀγάπη μου...
— Μιμη...
— Γιατί;
— Γιατί, χρυσή μου, πῶς να σοῦ πῶ, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν είναι και τόσο ἀ-πλά! Πρέπει να τὸ σκεφθοῦμε σοβαρώ-τερα.
— Σοβαρώτερα!;
— Ἀνέ;
— Τώρα;
— Τώρα!

— Καί τόσο καιρὸ δὲν τὸ εἶχες σκε-φθῇ;
— Μιμη...
— Τί θὰ πῇ «μιμη»; Θὰ με πάρης!
— Δὲν σε παίρνω!
— Είναι παληάνθρωποι αὐτοί!
— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει.

Ὅποτε τὰ πράγματα ἀκολούθησαν ἐν δρόμον που παίρνουν συνήθως πολλὰ αἰ-σθηματικά ρουάντζα της εποχῆς—δρόμον που ἔχει εἰς τὴν ἀρχὴν ἐναγκαλισμούς και τρυφερότητες και στὸ τέλος τὸν πρὸ-εδρον τοῦ τριμελοῦς. Διότι συνέβη ή κοπέλλα να ἔχῃ προσφέρει εἰς τὸν νέον τὰ πολυτιμότερα ἀγαθὰ της. Ἄλλὰ οι ἄρρενες δὲν τρέμουν ποτὲ εἰς αὐτὲς τις περιστάσεις. Ἐπειδὴ δὲ τὸ καλὸ τὸ παλ-ληκάρι ἔχει κι' ἄλλο μονοπάτι, κι' ἐπει-δὴ ὁ νέος ἦταν καλὸ και λιμπρὸ παλλῆ-κάρι και ἐπειδὴ ἄλλος τρόπος δὲν ὑπῆρ-χε να ἀπαλλαγῇ από τὴν ἐνοχλητικὴν αὐ-τὴν ἱστορίαν, ἐκάλεσε ένα φίλον του και τοῦ εἶπε:

— Τὸ Σάββατο ἔχω δική
— Λοιπόν;
— Θὰ ἔλθης μάρτυς.
— Καί τί θὰ πῶ;
— Ὅτι πρίν από μένα τὴν εἶχες ἐστὶ τὴν Καίτη κι' ὅτι συνεπὶς δὲν είναι κα-λῆς διαγωγῆς. Μ' ἐνόησες;
— Ἐνόησα.
— Σύμφωνοι.
— Συμφωνοῦμαι.
— Κόττα μὴν τὰ χάσης
— Δὲν εἶσαι καλά!...

Καί δὲν θὰ διαφεύδετο ἂν ή κοπέλ-λα μέσα στην ἀπελυσίαν της δὲν εἶχε μίαν σπουδαίαν ἔμπνευσιν. Ἰδοὺ, σκου-πίζει τὰ δάκρυα της και συμβουλεύεται τὴν συνήγορόν της. Ὑστερα ζητᾷ τὴν ἄ-δειαν από τὸν πρόεδρον να ἐρωτήσῃ κα-τὶ πρὸς τὸν μάρτυρα. Τῆς δίδεται.

— Δὲν μοῦ λένε κύριε.
— Λέγε Καιτοῦλα...
— Ἦμουν ἐρωμένη σας ἔτσι;
— Ἀκόμα τὸ ἀρνιέσαι;
— Ὁχι... Πότε θύω;
— Πρὸ ἐνός... δύο ἐτών.
— Ἀκριβῶς.
— Πρὸ δύο ἐτών;
— Ἀπλῶς.
— Τὸ 1936.

— Οἰσθηματικὴ στροφή τοῦ συνηγέ-ρου πρὸς τὸν ποδεδρον:
— Κύριε πρόεδρε ἐμεῖς ἤλθομεν ἐξ Ἀλεξανδρείας διὰ πρώτην φοράν στὰς Ἀθήνας τὸ 1937. Πῶς, λοιπόν, ὁ ἀναι-δὴς αὐτὸς ἱσχυρίζεται ὅτι στὸ 1936 ὁ-πῶς αὐτοῦ ἐρωμένης του;

Βάζουν κατὰ τὰ γινετὰ. Ἀποδεικνύε-ται πέρα-πέρα ή ἀλήθεια. Καί ὁ μὲν κα-τηγορούμενος εἰσπράττει ένα χρόνο φυ-λακῆ, ὁ δὲ εὐφελῆς φίλος του μίαν μῆ-νυσιν ἐπὶ σκεοφαντικῇ δυσφημίῃ. Διὰ τὰ ἀποδειχτῇ ὅτι τὸ καλὸ παλληκάρι ἔξε-ρει πολλὰ μονοπάτια ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ κανένα και λάθος στὸν δρόμο...

Δ. ΨΑΘΑΣ

γυρίζει ή τάβλα μέσ' στά χρώματα. Εύ-
τυχώς, πού ή κανάτα μου δέν έσπασε.
"Εψάξα μέσ' στή σκόνη, βρήκα τά λου-
κουμάκια μου και τά καθάρισα όπως-ό-
πως.

Μόλις ξαναπάτησα τό πόδι μου στήν
κορυφή του Άρδητού, μέ φωνάζει μι-
ά παρσα από πέντε-έξη μάγκες και μου ά-
γοράζει τό ύπόλοιπο εμπόρευμα. "Όταν
όμως έβαλαν τά λουκουμία στό στόμα
τους κι άρχισαν νά τά μασσουν, τούς εί-
δα νά στραβομουτσουρίζουν.

—Βοέ σό, μου λέει ένας, χώμα έχουν
τά λουκουμία σου;

—Χώμα; Άστειύσαι, άφεντικό... ή
ζάχαρη είναι!

—Μωρέ, ποιά ζάχαρη! Αύτά έχουν
και πέτρες μέσα, κάνει ένας άλλος.

—Δέν είναι πέτρες, του λέω, έχουν...
φυστίκι και θά σου τυχε κανένα ξεροψημ-
μένο. Κατάπιε το, δέν σου κάνει κακό.

—Δέ μου λές, για κορόϊδα μάς πέρα-
σες; μέ ρωτά ένας άλλος, πλησιάζοντας
προς τό μέρος μου μ' άπειλητικές διαθέ-
σεις.

Τό βρος του μέ νευρίασε. Πήρα, λοι-
πόν, κι έγω μι-ά βαρεία πέξα και του ά-
πήνητα:

—Δέ βρήκες και καμιά κοτρώνα, ά-
φεντικό, για νά κάνης έτσι. "Ενα πε-
τραδάκι σου τυχε. Φάτο κι' ήσύχασε!

Δέν πρόφτασα νά τελειώσω τά σύστα-
σή μου και φτόνιε μέσ' στά μούτρα μου
τό λουκουμί πού μασσούσε.

"Εξαλλος για την προσβολή, σπάζω κι'
έγω στά δύο την τάβλα μου επάνω στό
κεφάλι του. Η χειρονομία μου αυτή ήρ-
κεσε για νά φουρντώσ ή καυγάς.

Πέσανε επάνω μου και οι πέντε και
τούς αντιμετώπισα όπως μπορούσα. Τό
χειρότερο όμως άπ' όλα είναι ότι κανείς
δέν έρχόταν νά μάς χωρίση, γιατί όλος
ό κόσμος ήταν άπορροφημένος μέ τούς
άγωνα. Η θέση μου, φυσικά, δέν ήταν
καθόλου ευχάριστη. Γιατί μου ήταν ά-
δύνατον νά τά βγάλω πέρα μέ πέντε άν-
θρώπους κι' άρχισα νά χάνω σιγά-σιγά
έδαφος. Όπότε, ένα άπροσδόκητο γεγά-
ώς έσωσε την κατάσταση. Καθώς κυλι-
όμασταν χάμω, χειροκροτήματα και ού-
ρανομήκειες ζητωκραυγές εκάλυψαν τό
στάδιο για νά ύποδεχθούν την είσοδο
του πρώτου Μαραθωνοδρόμου.

Οι πέντε παλληκαράδες δέν μπόρεσαν
νά βασιλέψουν στον πειρασμό. Με παρα-
τήσαν, λοιπόν, στή μέση και τρέξαν
νά δώνε τον θρίαμβο του νικητού, ενώ
έγω έπωλεούμενος της περιστάσεως, έ-
φευγα προς την αντίθετη διεύθυνση μέ

Σκέψεις

Τό ν' αγαπάται κανείς, είναι τό πρῶ-
το αγαθό. Τό ν' αγαπά, όμως, είναι τό
μεγαλύτερο.

Η εφροσύνη είναι ή κοκεταρία των έ-
ξυπνων και ευαισθητων γυναικών.

Ο πιο έξυπνος άντρας, είναι άφελής
προςτά και στην πιο απλή γυναίκα.

Ειλικρινέστερος είναι εκείνος πού χα-
μογελά μέ τά μάτια, παρά μέ τά χείλη.

Η γαλήνη δέν βρίσκεται στην ανά-
παυση.

Για τον γάμο συμβαίνει ότι και για
τον θάνατο: πολύ λίγοι είναι οι προετοι-
μασμένοι.

τό Αιγινίτικο κανάτι στό ένα χέρι και
τό ποτήρι στό άλλο.

"Αν άφαιρέσουμε τό ξύλο πού έφαγα,
δέν μπορώ νά πώ πως βγήκα ζημιωμένος
έκείνο τό απόγευμα. Τούναντίον. Από
οικονομικής πλευράς, ή ιδέα της διαιρέ-
σεως των λουκουμιών μου τετραπλασία-
σε τά κεφάλιά μου.

==

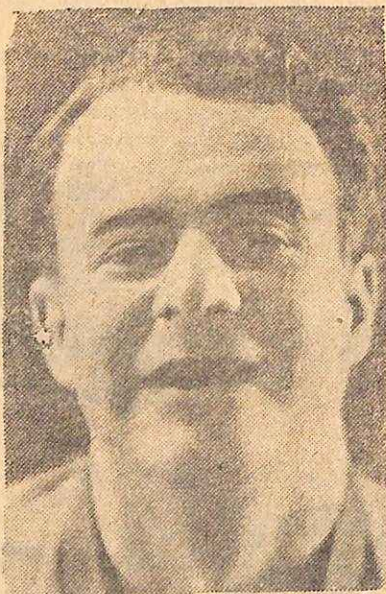
Για νά πανηγυρίσω την πρώτη έμπο-
ρική μου επιτυχία, άπεράσισα την επό-
μενη Κυριακή νά κατεβώ στό Φάληρο νά
κολυμπήσω.

Ξεκίνησα πρωί-πρωί και πήγα ποδαρύ-
δρομο. Οι φίλοι μου δέν θέλησαν νά μ' ά-
κολουθήσουν γιατί ήταν δρο-μες και
φοβόντουσαν νά μπουν στή θάλασσα.

"Όταν έφθασα κάτω, βρήκα ένα έρη-
μικό μέρος, ξενοτύχηκα και έμεινα μ' ένα
μακρύ σάβρακο πού μου θύναε ως τούς ά-
στραγάλους. "Αφησα τά ρούχα μου σέ
μι-ά γωνιά, έδεσα στή μέση μου ένα καρ-
φι για τίς δρομες κι' έπεσα στή θά-
λασσα.

Θά ήμουν μέσ' στό νερό περίπου μισή
ώρα, όποτε βλέπω έναν χωροφύλακα νά
κατεβαίνει στην άκρογιαλιά. "Εφαγνε
δεξιά-άριστερά σαν νά γύρευε κάτι. Ξα-
φνικά τον βλέπω νά σκύβη, νά μαζεύη
από χάμω τά ρούχα μου και ν' άπομα-

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Δέν πρόκειται νά σάς παρουσιά-
σωμε τον Πέτρο Κυριακό. Τό έ-
ρετε όλοι. Τόν έχετε χαρεί όλοι.
"Εχετε ζήσει όλοι τό γέλιο του,
και ξαναζήσατε μαζί του, οι νο-
σταλγοί της, λίγη παλιά Αθήνα,
μέ τον ρομαντισμό της και τό θυ-
μόσοφο πνεύμα της.

Ο Πέτρος Κυριακός, ό άριστο-
τέχνης στο είδος του, ό ποιητής—
έχετε διαβάσει στίχους του στην
"Εβδομάδα"— ό συμπαθέστατος
άνθρωπος, δίνει την Παρασκευή
30 Σεπτεμβρίου την τιμητική του
μέ πρόγραμμα εξαιρετικό. Φανταζό-
μεθα ότι και μόνον ή άναγνώστη
της τιμητικής αυτής άρχει για νά
γεμίση εκείνο τό βράδυ τό θέατρο.

κρύνεται άπ' την άκμή.

—Έσέ... του φωνάζω, τα ρούχα!

—Νά έρθης στό τμήμα νά τά πάρης,
μου άπαντά, για νά μάθης άλλη φορά νά
κλυμπάς σέ μέρη όπου άπαγορεύεται
τό κολύμπι.

Και χωρίς νά πη δεύτερη κουβέντα,
άνέβηκε στο δημόσιο δρόμο και σέ λίγο
χάθηκε άπ' τά μάτια μου. Η κατάσταση
δέν ήταν καθόλου ευχάριστη για μένα.
"Αν πήγαίνα στό τμήμα, τό ξύλο δέν τό
γλύτωνα. Δεν υπήρχε λοιπόν κανένας
λόγος νά βιασθώ. "Εκανα μέ την ήσυχία
μου τό υπάνιο μου κι' ύστερα από μι-
ά-δυ ώρες βγήκα στην άμμουδιά.

Στηγνώνοντας θυμήθηκα πως εκείνη
την Κυριακή οι άθλητικοί σύλλογοι Α-
θηνών — Πειραιώς είχαν διοργανώσει
άγωνα δρόμου άντοχής μέ άφετηρία τό
Ποδηλατοδρόμιο και τέμα την έκκλησία
του Αγίου Παύλου. Η ευκαιρία για μέ-
να ήταν άνέλπιστη. Χωρίς νά σκεφθώ τό
πράγμα, άντι νά κατευθυνθώ στό άστυ-
νομικό τμήμα, βγήκα στή Λεωφόρο
Συγγρού, παριστάνοντας τον άθλητή.

Στό δρόμο, οι πιο άπλοιοί, νόμιζαν
πως ήμουν άληθινός δρομέας και μέ πα-
ρακολουθούσαν μέ θαυμασμό. Μού προσέ-
φεραν προτοκάλλια για τη δίψα και μέ
περνούσαν κουβάδες νερό για νά μέ δρο-
σίσουν.

Πού και πού για νά κάνω τό κομμάτι
μου, ρωτούσα:

—Πέρασε ό πρώτος;

—Όχι, έσύ είσαι ό πρώτος, μου ά-
παντούσαν, κτυπώντας παλαμάκια.

Δέν μπορούσε άλλωστε νά περάση κα-
νένας άλλος «πρώτος», γιατί οι πραγμα-
τικοί άγωνα δέν είχαν άκόμη άρχίσει.

Κοντά στον "Άγιο Σώστη μι-ά παρσα
μεθυσμένων μ' άρχισε στίς καρπούζο-
φλούδες και στίς ντουματιές. Καθώς περ-
νούσαν λαπόν τά βλήματα πάνω άπ' τό
κεφάλι μου, μέ πετρουχίνιε μι-ά σάπια
ντομάτα στο παντελονάκι και μου σχη-
ματίζει έναν κόκκινο λεκέ πού έμοιαζε
καταπληκτικά μέ τό σήμα της ομάδος
του Πειραιώς.

Στίς Στῆλες του Όλυμπίου Διός ή
"άπάτη" άπεκαλύφθη, γιατί ήταν εκεί
συγκεντρωμένοι καμιά δεκαριά Πειραι-
ώτες, οι όποιοι είδαν πως δέν ήμουν δι-
κός τους και μ' άρχισαν στό κουνή. "Απ'
εκείνη τη στιγμή έγινε... άληθινός δρο-
μέας και τόβαλα πραγματικά στά πόδια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό φάντασμα του
Δερβίση και μι-ά μοιραία παρτίδα
ζαριών.

Σκέψεις

"Αν θέλετε νά διατηρήσετε τούς φί-
λους σας, μην τούς δίνετε πολλές συμ-
βουλές.

Άγάπη χωρίς τό αίσθημα της έλλεί-
ψεως της ασφαλείας δέν ύπάρχει. "Όσο
πιο λίγο ασφαλής είναι ένας έρωτικός
δεσμός, τόσο πιο δυνατός είναι...

Μή διαψεύδης τίς ελπίδες ενός ανθρώ-
που, όταν δέν μπορεί νά του δώσης
νέες.

"Όσο προχωρημένη κι' αν είναι ή ηλι-
κία του ανθρώπου, ποτέ δέν είναι άρκε-
τή για νά τον κάνει σοφότερο.

—'Εξακολούθησε, σέ παρακαλώ, είπε
ό Μιχαίλο μέ φωνή πνιγμένη.

—Μά δέν πρόκειται, παρά για φλυα-
ρίες...

—Τί είδους φλυαρίες;

—Κουτσουπολιά κακής ποιότητας, εί-
μαι βέβαιος. Νά... Άκουσα νά λένε εξα-
φνα ότι για χατήρι της Δράγας άπαρνή-
θηκες τούς παληούς σου φίλους, έχκατέ-
λειψες τίς κοινωνικές σου σχέσεις... "Ε-
πειτα, στην Κετίγνη, σ' ένα γεύμα στού
στρατηγού Πάζλωφ...

—Σέ άκούω πάντοτε, είπε ό Μιχαίλο
κοκκινίζοντας... Μή διακόπτεις...

—Μεταξύ των καλεσμένων ήταν και
κάτι Σέρβοι δημόσιοι υπάλληλοι. "Όταν
τσουγκρίσαμε τά ποτήρια μας στην ύγειά
της φρουράς του Βελιγραδίου, κάποιος
επρόφερε τό όνομά σου... Του άπήνητες
άμέσως κάποιος άλλος, λέγοντας ότι έ-
παφες από καιρό νά πηγαίνης στή λέ-
σχη... Ξεμέθυσες... Θέλησα ν' άκούσω
περισσότερα, αλλά κάποιος ψθύρισε ότι
ήμουν άδελφός σου κι' έτσι ή κουβέντα
σταμάτησε άμέσως. "Εβραζα μέσα μου.
"Ηθελα νά χτυπηθώ, άλλ' ήμουν ό μόνος
νεαρός αξιωματικός κι' ό στρατηγός Πά-
ζλωφ θά μέ πετούσε έξω... "Εξ άλλου,
σκέφτηκα ότι άφού οι γλώσσες του κό-
σου είχαν ήδη λυθί, ή επέμβασίς μου
δέν θά διόρθωνε τίς ύποθέσεις σου... Τίς
στενοχώριες σου...

—Μά τι λές, Βόγιαν! είπε ό Μιχαίλο
μ' ένα ψεύτικο γέλιο... Δέν έχω καμιά
στενοχώρια... Μονάχα πού ή Δράγα κι'
έγω προτιμούμε νά μένουμε στο σπίτι
μας και νά μαστε λιγώτερο κοσμοίκο. Αύ-
τό είναι όλο... Κι' έπειδή πίνω καμιά
φορά κι' από κανένα ποτήρι, για νά κά-
νω τό χέρι μου, άρχισαν νά διαδίδουν ό-
τι πηγαίνω στή λέσχη τρεκλίζοντας...
Πολύ καλά... Θά παραιτηθώ, για νά ή-
συχάσουν κι' αύτοι κι' έγω... Πρέπει νά
δοθί ένα μάθημα σ' αυτούς τούς κυρίους
πού δέν έχουν άλλη δουλειά, παρά νά δη-
μιουργούν σκάνδαλα...

Ο Βόγιαν έβριζε μι-ά ματιά στο μπου-
κάλι του ραχίου πού βρισκόταν άδειο
σχεδόν επάνω στον υποψέ, ύστερα τρά-
βηξε δυο-τρεις δυνατές ρουφηξιές από τό
τσιγάρο του και τέλος έβριζε στον άδελ-
φό του ένα βλέμμα σκεπτικό.
Κατόπιν, μέ τόνο ευθυμο και γελα-
στόν, είπε:

—"Όστε από τά όσα μου έγραψες
για τον πατέρα μας, φαντάζομαι ότι θά
ξέρης τί πρέπει νά κάνης. Μου έγραψες
και μου ξανάγραψες ότι ό πατέρας μας
δέν μάς άφισε μέν περιουσία, εφρόντισε,
όμως, νά μάς προίκισι μ' ένα ύπέροχο
σηκότη...

Ο Μιχαίλο γέλασε.

—Σηκότη πρώτης γραμμής, είπε κα-
χάζοντας. "Ενας ξένος γιατρός πού έν-
κατεστάθη τελευταίως στο Βελιγράδι,
μου είπε ότι τό σηκότη μου μπορεί νά
πάρη τό πρώτο βραδείο άντοχής. Είναι
τό σηκότη των Μάζιν, όπως λέμε όλοι
στην οικογένειά μας. Πόσες γενιές των
σεβαστών πραγόνων μας έζησαν μέσα σ'
αυτό τό σπίτι με τίς προαιώνιες κάδες...

Και μέ μι-ά χαρακτηριστική χειρονο-
μία, ό Μιχαίλο έδειξε τά ύπόγεια πού
βρισκόταν κάτω από τά πόδια του.

Ο Βόγιαν έδωκε ένα επιφώνημα έκ-
πλήξεως.

—Μά την πίστι μου, είπε. Σώζονται

Αθηναί Δράματα

ΔΡΑΜΑ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

"Όταν ό "Αλέξανδρος "Οβρένοβιτς —
Σάσα, γιουός του Μιλάνου Α' και της
Ναταλίας Κέσκο, έφθασε στην ηλικία νά
παραδοθί στα χέρια ενός παιδισγωγού
και καθηγητών, ή Άννα, ή γρηά τροφός
πού τον είχε κρατήσει στην άγκαλιά της
από την πρώτη στιγμή της γεννήσεώς
του, άπομακρύνθηκε από τό βασιλικό πα-
λάτι, γιατί δέν τη χρειαζόντανε πιά.
"Εφυγε, λοιπόν, από τό Βελιγράδι, κι'
επέστρεψε στο "Οβρένοβιτς κοντά στην
άνεψιά της Μάρα Λουνιέβικα. Η Μάρα
είχε δυο άγόρια και δυο κορίτσια, έκ
των οποίων ή Δράγα, ή μικρότερη ήταν
πολύ ζωηρή. Τίς μέρες εκείνες τό "Ο-
βρένοβιτς φιλοξενούσε ένα σύνταγμα
στρατού, πράγμα πού συγκινούσε ιδιαι-
τέρως τίς γυναίκες του τόπου.

Μεταξύ των αξιωματικών, ήταν κι' ό
Μιχαίλο Μάσιν, ένας ύπολοχαγός πολύ
όμορφος. Πολύ γρήγορα μεταξή
και της μικρής Δράγας άνεπτύχθη ένα
τρυφερό ειδύλλιο, πού κατέληξε σέ γάμο.

Τώρα ή Δράγα είναι έγκατεστημένη
στο Βελιγράδι, στο παλιό πατρογονικό
σπίτι του άνδρός της, παρά τας ήξεις
του Δουνάβεως. Άλλά τό νέο άνδρόγυνο
δέν περνάει και πολύ καλά. Η Δράγα
μαλώνει διαρκώς μέ τον άνδρα της και
περνούν μέρες ολόκληρες χωρίς νά βγί
από τό δωμάτιό της. Κάτι τέτοιο συμ-
βαίνει και τη βραδυά πού καταφθάνει ό
μικρότερος άδελφός του Μιχαίλο, ό Βό-
γιαν, αξιωματικός κι' αυτός πού έλειπε
στο έξωτερικό (άκόλουθος στην προ-
σθεία της Κετίγνης, της πρωτεύουσας
του Μαυροβουνίου). "Ετσι, ό Μιχαίλο
υποδέχεται μόνος του τον Βόγιαν και
προσπαθεί νά δικαιολογήσι την άπουσία
της Δράγας.

3ον

Ο Μιχαίλο αισθάνθηκε την ανάγκη
νά δώση περισσότερες εξηγήσεις.
—Ναι, ήταν όλο τό απόγευμα
σέ μι-ά φιλανθρωπική άγορά κι' ό
καυτερός ήλιος της έφρεσε πονοκέφαλο.

—Α! "Εγινε πονοκεφάλους;

—Φοβερούς, πού την κρατούν κάποτε
πολλές μέρες στο κεφάλι.

Αυτό τό είπε σκούπιως ό Μιχαίλο, γι-
ατί δέν ήξερε πόσο θά διαρκούσε ή έχ-
οράτης της γυναικας του.

—Κοίμα! είπε ό Βόγιαν. Δέν θά την
ιζώ, λοιπόν, άπόψε...

—Κι' έγω λυπούμαι, είπε ό Μιχαίλο,
άλλ' ός έλπίσους έτι αύτο θά ναι καλά.
Είμαι βέβαιος ότι θά γίνετε άμέσως φί-

λοι, έσύ κι' ή Δράγα. Και θά συμφωνή-
σης μαζί μου ότι είναι τόσο έξυπνη, όσο
και όμορφη.

—Αυτό τό άκουσα και άλλοτε, είπε ό
Βόγιαν, τινάζοντας τη στάχτη του τσι-
γάρου του.

Ο Μιχαίλο τον κύταζε. Τά λόγια αυ-
τά φαινόταν έντελώς άθώα. Κάποιος
παράξενος, όμως, τόνος στή φωνή του ά-

Η Δράγα
μέ στολή Σερβίδος χωρικής

δελφού του, γέννησε ύποψίες στο μυαλό
του.

—Φοβούμαι ότι δέν κατάλαβα τί είπες,
Βόγιαν, ψθύρισε, άνίκανος νά συγχωρή-
σι τη συγγίνή σου.

—Μά έσγνως τί μούγραψες στα γράμ-
ματά σου; είπε ό Βόγιαν ήρεμος. Φλογε-
ρότερες προηγραφές δέν πιστεύω ν' άφιέ-
ρωσε κι' άλλος για την όμορφιά της γυ-
ναικας του. Είμαι βέβαιος ότι για νά τη
διαλέξης έσύ, ή Δράγα θά ναι εξαιρετική
γυναίκα. "Όσο για τά άλλα...

λοιπόν, ακόμα αυτά τα υπόγεια; Νόμιζα ότι θα πάχαινε κλείσει από καιρό...

—Είχα σκοπό να το κάνω, αλλά η Δράγα τα βρίσκει πολύ γραφικά. Τρελαίνονται για υποτηριωδών και στοιχειωμένα σπίτια και θέλει να διατηρήσουμε και το δικό μας όπως είναι. 'Αναγκάστηκα, λοιπόν, κι' εγώ να εγκαταλείψω κάθε σκέψη περί επισκευών.

—"Όλα αυτά είναι ωραία, είπε ο Βόγιαν. Γνωρίζω, όμως, ένα Γερμανόν αρχιτέκτονα που δεν έχει και τόσο καλή ιδέα για τα μεσαιωνικά κτίρια. Δεν θέλω να σε τρομάξω, αλλά αν δεν αποφασίσεις να ρίξεις στα υπόγεια μερικούς τόνους τσιμέντου, πολύ φοβόμαι ότι μια μέρα θα γκρεμισθείς στο υπόγειο μαζί με τα γέφυρα ντουβάρια του γραφικού σου σπιτιού...

Ο Μιχαίλο έκανε με το κεφάλι ότι δεν διαφωνούσε. Και είπε:

—Έστω. Φέρε τον αρχιτέκτονά σου. Έσείς οι σύγχρονοι νέοι, έχετε τη μανία ν' αλλάζετε την όψη του κόσμου. Σε προειδοποιώ, όμως. 'Αν μάθω η Δράγα ότι οι υπόγειοι στοίχοι του σπιτιού μας είναι πολύ αρχαίος, δεν θα φανή καθόλου διαβεβαιωμένη να επιτρέψει τις επισκευές.

Έδωσε το τσιγάρο του μέσα στη σταχτοθήκη και προσέθεσε:

—Αυτή η γυναίκα έχει μια φαντασία πραγματικώς σαιχηρική.

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε μέσα ο 'Αντώνης, για να κλείσει τα παραθυρόφυλλα.

—Μη τα κλείνεις, 'Αντώνη, είπε ο Βόγιαν. Θα τα κλείσωμε αργότερα εμείς. Μπορείς να πιάς να κοιμηθείς, αν δεν έχεις τίποτα άλλο να κάνεις.

Η όρντινάντσα απέσυρθη και ο Βόγιαν πλησίασε στη μπαλκονόπορτα, που έβλεπε προς τον Δούναβι. Έπάνω στα γαλίνια νερά του μεγάλου ποταμού, ανιψέγγιζαν τα φώτα του Σερλίνου και του συμβολικού του πύργου.

Επηκολούθησε πολύδυση στιγμή μεταξὺ των δύο αδελφών. Ο Βόγιαν, πίσω από τα τζάμια της μπαλκονόπορτας πάντοτε, κύτταζε τον έναστρον ουρανό. Ο Μιχαίλο πηγαινοερχόταν ασχολούμενος με τις μποτίλλες του λικέρ. Κάποια στιγμή τέλος, έφθασε στ' αυτά του, σαν από μακριά, η φωνή του Βόγιαν.

—Τα πράγματα δεν θα μείνουν για πολύ έτσι, είπε ο νεαρός αξιωματικός με ξερό τόνο φωνής.

—Ποιά πράγματα; ρώτησε ο Μιχαίλο, αφηνώντας προς στιγμήν την προσφιλή του άπασχόληση.

—Μιλώ για τους Μαγιάρους, που βρίσκονται από την άλλη όχθη του ποταμού. Δεν μπορεί να κρατήσουν για πολύ ακόμα αυτή η κατάσταση. Προέπει ν' αναπνεύσει μια μέρα κι' ο Σερβικός λαός. Η 'Ναρόντα 'Ομπράνα' ετοιμάζεται...

Ο Μιχαίλο κιτρινίσε.

—Η Μαύρη Χείρ; φθόβισε. Πρόσεξε, Βόγιαν. Μην αναφέρεις καθόλου αυτούς τους συνομιλίες... τους Καραγιώργιδες... Οι περισσότεροι έχουν σταλή σε ισόδια εξορία... Και το να μιλάς μόνον γι' αυτούς, αποτελεί προδοσία...

—Τό ξέρω, είπε ο Βόγιαν, αλλά από τότε πέρασαν πολλά χρόνια. Ο μικρός σας Σάσα μεγάλωσε στο 'Κονάκι' και η κατάσταση του φαίνεται πως δεν είναι και τόσο ευχάριστη... Έχω την ιδέα ότι πολύ γρήγορα θ' ακούσουμε να γίνεται

λόγος για τη Μαύρη Χείρα...

—Θέλεις να πής ότι έχουμε άνοιχτη επανάσταση;

—Αυτή τουλάχιστον η είδηση κυκλοφορεί στους στρατιωτικούς και διπλωματικούς κύκλους...

—Έχεις αποδείξεις;

Ο Βόγιαν σήκωσε τους ώμους και είπε με περισκεψή:

—Δεν μπορώ νάχω αποδείξεις, γιατί ούτε σε μυστικές οργανώσεις ανήκω, ούτε και βλέπω κανένα.

Ο Μιχαίλο έσφιξε τις γραβιές του.

—Δεν θα το κάνουν αυτό, φθόβισε. Δεν θα το λησύνουν.

—Γιατί;

—Γιατί η Σερβία δεν μπορεί να γίνει θέατρο, διώγοντας κάθε τόσο τη Βασιλική οικογένεια. Το παιδί αυτό που μεγαλώνει σήμερα στο παλάτι, ο Σάσα, δεν είχε ακόμα την ευκαιρία να δείξει τί αξίζει. Περιμένει να ανδρωθεί και θα δής. Δεν είναι τόσο απαισιόδοξος όπως εσύ. Δόστε του καιρό και θα σας αποδείξει για τί είναι ικανός αυτός ο νέος.

—Έγω είμαι μάλλον απαισιόδοξος. Μας είχαν αναγγείλει ότι ο νέος αυτός ανατρέφεται σαν αληθινό βασιλόπουλο που είναι, με υγιείς ήλικες άρχες και με ανώτερες αντιλήψεις. Οι είδησεις, όμως, που έχω μέχρι στιγμής είναι μάλλον δυσμενείς. Ο Σάσα έδιωξε τη Γαλλίδα γκουβερνάντα του, γιατί τον συνέλαβε επ' αυτοφώρω να κυτάζει από την κλειδαρόπορτα του δωματίου του.

—Τί να κυτάζει; είπε ο Μιχαίλο. Αυτήν; Μά' όπως μου είπαν, η γυναίκα αυτή είναι αληθινό σκιάχτρο.

—Λυπούμαι, αλλά η ιστορία που του ανέφερα κυκλοφορεί σ' όλες τις προσβεβίτες και είναι στα στόματα όλων των διπλωματών... 'Επομένως...

—Μιλās για τη μικρή πρεσβεία του Μαυροβουνίου; 'Ανους, μικρό κοιν. Είναι αλήθεια ότι τις τελευταίες προαγωγές σου τις πήρες μέσα σ' αυτή την πρεσβεία. Είμαι, όμως, βέβαιος ότι το Βερόλινο και το Λονδίνο θα σε κάνουν ν' αλλάξεις γνώμη, μόλις σου έλθω μια νέα προαγωγή.

—Είθε! είπε χαρούμενα ο Βόγιαν.

—Αναψε ένα σπύρο κι' επέστρεψε κοντά στη μπαλκονόπορτα. Από το ποτάμι ανέβαινε μια φωτεινή ομίχλη. Κι' ο κενός του τσιγάρου του χάθηκε σε άσφατους κύκλους.

Ο ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΠΑΝΤΑΧΟΥΠΑΡΩΝ

(Έρασιτέχνης ντέκεντιβ)

Είναι ο τρίτος ήρωας που εμφανίζεται στην σειρά των εύθυμων τύπων που παρουσίασαν η 'ΕΒΔΟΜΑΣ'.

Μετά τον γαριτωμένο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΚΟΥΤΡΟΥΜΟΥΤΗ και τον... δραγούβιο ΘΕΟΚΛΗ ΚΑΛΟΥΜΠΑΡΔΟ

Ο ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΠΑΝΤΑΧΟΥΠΑΡΩΝ

(Έρασιτέχνης ντέκεντιβ)

Θά σκορπίσει απ' τις στήλες του την ευθυμία με τους φοβερούς και τρομερούς άθλους του, που του στερούν κάθε τόσο την ελευθερία του, χωρίς, όμως, να του αφαιρούν τίποτα από την...δύναμη του!

Παρακολουθήσατε όλοι από το φύλλο αυτό τις μεγάλες περιπέτειες που δημιουργεί ο

Ο ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΠΑΝΤΑΧΟΥΠΑΡΩΝ

(Έρασιτέχνης ντέκεντιβ)

—'Όχι, όχι. Ο γιος του Μιλάνου έχει καλό γούστο. Δεν κύτταζε από την κλειδαρόπορτα, για να θυμάται τα υπόπαρακαταλή της Γαλλίδας. 'Ενδιαφέρεται, όμως, πολύ να μαθαίνει τί γίνεται και τί λέγεται μέσα στο παλάτι για τις σχέσεις του πατέρα του με την ωραία κόμισσα Εύδοξια.

—Τί κουταμάρα! φώναξε ο Μιχαίλο, έξω φρενών από τον θυμό του. Δεν είναι σωστό να φορτώνουμε σ' αυτό το παιδί τα σφάλματα του περιβάλλοντός του. Σου απαγορεύω να επαναλάβεις αυτή την ιστορία. Είμαστε αξιωματικοί κι' εσύ κι' εγώ! Φορούμε τη στολή του Βασιλείου και του έχουμε όρκισθη πίστι. Μη το λησμονήεις.

Οι δύο αδελφοί κυτταζόντουσαν κατ'άματα.

—Πολύ καλά, κύριε, είπε ο Βόγιαν με άπαθεια.

—Αλλά η όργη του Μιχαίλο δεν είχε καταπραυνθή.

—Μόνον οι γρηές κυράτσες κουτσμπολεύουν, είπε.

—Λυπούμαι, αλλά η ιστορία που του ανέφερα κυκλοφορεί σ' όλες τις προσβεβίτες και είναι στα στόματα όλων των διπλωματών... 'Επομένως...

—Μιλās για τη μικρή πρεσβεία του Μαυροβουνίου; 'Ανους, μικρό κοιν. Είναι αλήθεια ότι τις τελευταίες προαγωγές σου τις πήρες μέσα σ' αυτή την πρεσβεία. Είμαι, όμως, βέβαιος ότι το Βερόλινο και το Λονδίνο θα σε κάνουν ν' αλλάξεις γνώμη, μόλις σου έλθω μια νέα προαγωγή.

—Είθε! είπε χαρούμενα ο Βόγιαν.

—Αναψε ένα σπύρο κι' επέστρεψε κοντά στη μπαλκονόπορτα. Από το ποτάμι ανέβαινε μια φωτεινή ομίχλη. Κι' ο κενός του τσιγάρου του χάθηκε σε άσφατους κύκλους.

Το παλιό κρασί

Πέρασαν πολλές μέρες πριν συναντηθώ η Δράγα με τον κουναδό της.

Στις άρχες, ο Βόγιαν έτρωγε όλες τις ώρες του στο υπουργείο των 'Εξωτερικών, όπου υπέβαλλε υπομνήματα και δεχόταν δηλώσεις για τις νέες του θέσεις. "Υστερα, πήγε στην έξοχό μ' ένα φίλο του, που η οικογένειά του έμενε σ' ένα όρεινό χωριό της Κροατίας.

Κατά το χρονικό αυτό διάστημα που επέδραυνε τη συνάντησή τους, η Δράγα μεταμορφώθηκε κυριολεκτικώς, κατά τον πιο ανεξήγητο τρόπο. Ο Μιχαίλο δεν την είδισε τώρα ευέξαπτη, τα λόγια της δεν ήταν δηκτικά και οι τρόποι της ήταν γεμάτοι από σοβαρή τρυφερότητα απέναντι του συζύγου της. Η μεταμόρφωση αυτή την έκανε ακόμα πιο γοητευτική. 'Απέφραξε να μείν κλεισμένη ώρες ολόκληρες στο δωμάτιό της, χαμογελοῦσε προς όλους κι' έδινε την εντύπωση ότι ανέπνεε με ευκολία.

Τί συναισθήματα δοκίμαζε τώρα η Δράγα; Ήταν πολύ δύσκολο και σ' αυτή την ίδια άκρη να τα εξηγήσει και να π' αναλύσει. Φυσικά, δεν πίστευε ότι ήταν έρωτα με τον Βόγιαν Μάσιν. Ήταν πιστή στον άνδρα της. Οι αντιλήψεις της της άπηγόρευαν να πάρει την υπόθεσι του γάμου στα έλαφρά.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Ένα μουθείο Τρόμου στας Αθήνας

Συναρπαστική καμπάνια του κ. Γ. Ρούσσου
— στο έγληματολογικό μουσείο —

Α Σ μās συνοδήγη για τελευταία φορά στον ανατριχιαστικό περίπατό μας ο καλόβολος αναγνώστης. Πρέπει να μην παραλείψουμε ωρισμένα ακόμη από τα εκθέματα του Μουσείου του Τρόμου, που είναι σπάνια και πάντοτε ενδιαφέροντα. 'Ελάτε να δοῦμε πρώτα τη συλλογή των προπλασμάτων. 'Αξίζει τον κόπο. Τεχνίτες επιδέξιοι έχουν κουρασθή για ν' απεικονίσουν με διάφορες πλαστικές ουσίες διάφορα μέλη ανθρώπινου σώματος, κεφάλια, κορμούς, λεκάνες που αναφέρονται σε κάποιον έγκληματική περίπτωση. 'Ιδού π. χ. το πρόπλασμα της λησταρχίας Λάμπρου, το όποιον ενδιαφέρει δυο επιστήμες συγχρόνως: την έγκληματολογία και την ιατρική. Η φοβερή αυτή αντρογοναίκα ήταν μια μανιασμένη φρενιά της υπαίθρου. Βγήκε στο κλαρί σε ηλικία δέκα επτά ετών, επειδή ο πατέρας της — κάποιος τσίλιγκας καλοστεκούμενος — αρνούνταν να την παντρεύει σ' ένα «αγρομασά», όπως τον έλεγαν, λαβεντονιό του χωριού. Τον έκλεψε και πήρε μαζί του τα βουνά, γιατί φοβότανε μήπως την ξεκάμουν τ' αδέσφια της. 'Από τότε η ζωή της είναι γεμάτη αίμα κι' έρωτα.

Λίγους μήνες από τότε που ζήτησε καταφύγιο στις άπαρτες κορφές της Λιάκουρας, ο έραστής τάμπλεξε με την κόρη ενός δραγάτη. 'Αλλά μαύρο φίδι τον έφαγε. Το γιαταγάμι της Λάμπρουσ απέκεφάλισε κι' αυτόν και την δραγατοπούλα και τον πατέρα της! 'Επειτα απ' το τριπλό φονικό, η νεαρή λησταρχίνα έσπασε το καπετανάτο της. Δεκαπέντε «παλληλάκια» τρέχανε κοντά της. Και οι έπιδορμείς άρχισαν. Η Λάμπρουσ στο μεταξύ τρομοκρατούσε το σύμπαν. Το θηλυκό της μυαλό γεννούσε ληστείες επί ληστειών. Κι' αυτά χωρίς να ξεχνά και τον έρωτα. Κρατούσε τους φίλους της όσο κρατούσε κι' ένα φεγγάρι. Κάποτε άρπαξε ένα νοικοκυρόπαιδο, τόφερε στα βουνά και τ' ανάγκασε να υποταχθή στα θέλημά της. Μιάν άλλη φορά πήρε μέσα από την εκκλησιά, λίγο πριν ο παπās εύλογησε τα στέφανα, ένα γαμπρό που τον είχε βάλει σ'ό μ'ατί από καιρό! Η ιστορία αυτή κράτησε δέκα περίπου χρόνια! Και τέλος κάποτε ήρθε το τέλος της. Σε ηλικία τριάντα πέντε χρονών τη σκότωσε ένα από τα θύματα της που την έζήλευε παράφορα και δεν μπορούσε ν' άνεχθή την αδιαφορία της.

Πορίσματα συλλογή είναι και εκείνα

των δηλητηριωδών φυτών που συναντώνται στη χώρα μας. Κάποιοι Μπουλαῖς, που ήταν σοφός βοταναλός της Ρωσίας, αλλά απογοητεύτηκε απ' τα έγκόσμια και κλείσθηκε στο Ρωσικό μοναστήρι του 'Αγίου 'Ορους, αφιέρωσε πέντε χρόνια της ζωής του για να την φτιάξει. 'Επίσης σπουδαία συλλογή είναι και των φαρμακερών φυτών που βρίσκονται στη χώρα μας, καθώς και των διαφόρων χρωμάτων...μαλ-

5ον (Τελευταίον)

Η ιστορία της Λάμπρουσ και η κούνια που άδωνει μια μητέρα...

λιών! Σ' αυτή την τελευταία, υπάρχουν ανθρώπινες τρίχες μαύρες σαν φτερά κόρακιου, κόκκινες σαν φωτιά, γκριζες σαν στάχτη και άσπρες σαν το χιόνι. 'Ολη η χρωματιστή κλίμαξ αντιπροσωπεύεται σ' αυτή την συλλογή. Κι' έτσι βλέπουμε τριάντα δυο αποχρώσεων τριχώματα!

Οι μπόμπες κι' οι χειροσδομηίδες καταλαμβάνουν μια «προθήκη». Σ' άλλην υπάρχουν παταγεταμένα χρωματιστά κάθε εποχής και κάθε αίμας που δεν έχουν άσπαστο καμιά αξία, γιατί απλούστατα είναι πλαστά — προϊόντα δηλαδή «επιμελούς» εργασίας διαφόρων πλαστογράφων και παραχαράκτων που τα είχαν θέσει σε κυκλοφορία κατά καιρούς. 'Αλλοι οι φωτογραφίες του πατώματος του 'Αθανασοπούλου, έτσι τεμαχισμένο καθώς το είχαν βρή στο ποτάμι. Δυο επιτυχημένες φωτογραφίες του Δράκου της Καλογρέζας, που δείχνουν όλη την αγοιότητα της κακούργου χυμών όλη την αφοσίωσή της — τα που ψυχής, τρεις ζώνες παρθενίας — τα περίγραμμα λουκετοειδή εκείνα σύννεφα που χρησιμοποιούσαν στον μεσαιώνα — την εποχή των σταυροφοριών.

Δείτε και τοδτα εδώ τα σκουινά. Εί- ναι άγγλινες που χρησιμοποιήσαν διάφο- ροι νεορασθενικοί κι' απελπισμένοι για να κρατήσουν την ανώφελη ζωή τους. Μ' αυτό εδώ το μεταξωτό κορδόνι της ρομπ-ντε-σάμπρ έφτιασε βρόχο και κρε- μάστηκε πρό τριετίας απ' το παραθύρι

του δωματίου του Ένας ξένος διπλωμά- της άπεσπασμένος σε μια πρεσβεία των 'Αθηνών. Μ' αυτά έδω τα ρόπαλα σκο- τώθηκαν άνθρωποι, με εκείνα εκεί τα σί- δερα έγιναν φορικά φονικά. Το βλέπετε εκείνο το κέρατο; 'Εχει βγάλει μάτι αν- θρώπου. Και το μπουκαλάκι αυτό περι- είχε άλλοτε άρσενικό που έφυσε πρό έ- των μια μανιακή φαρμακευτρία στο πη- γάδι του χωριού για να δηλητηριάσει ό- λους τους συγγενικούς της. 'Οκτώ αν- θρώπους έστειλε στον 'Αδη, για να σπι- ζή σήμερα στις φυλακές, καταδικασμένη σε ισόβια δεσμά. Νά και το περίφημο χαρτονένιο σπινάκι που αναπαριστά έν μικρογραφία το σπίτι της οδού Γκυιλ- φόρδου, όπου ως γνωστόν η 'Υδρόνη Περδικάρη σκότωσε τον άνδρα της. Νά και το χαρτονένιο κατασκευάσμα μιας κούνιας που διεφώτισε άλλοτε μια σκο- τινή υπόθεση: 'Ενα μωρό είχε βρεθή νεκρό με καταφανή ίχνη στραγγαλισμού στο λαιμό του. Το έπνιξε η μάνα του, είπαν οι αστυνομικοί, για να εκδικηθή σαν άλλη Μήδεια τον έραστή της και πατέρα του παιδιού που την είχαν έγκα- ταλείψει. Η ιατροδικαστική όμως απέ- δειξε ότι έπρόκειτο περί δυστυχήματος. Το μωρό καθώς έπαιζε — ή μητέρα του έλειπε απ' το σπίτι — πέρασε τα ποδαρά- κια του ανάμεσα από το σκουινί που ή- ταν τεταμένο στην άκρη της κούνιας. Σε λίγο γλύστρησε σιγά και βρέθηκε σπινεμένο στο λαιμό από το τεταμένο σκουινί και το έβλε το λίκνου. Ο θάνα- τος εκ πνιγμού δεν άργησε να ρθί. Και τότε το παιδί, νεκρό πιά και κατά συνέ- πειαν με παραλυμένα τα μέλη, ξέφυγε απ' τον πρωτοφανή βεόγχο που το είχε στραγγαλίσει και κουτροβάλησε στη μέση της κούνιας. 'Ετσι η αστυνομία β- πείσσε ότι έπρόκειτο περί πνιγμού. 'Ε- τσι η δόλια ή μητέρα που κατηγόρειτο επί βροφροτονία γλύστρησε τη φυλακή και την φοβερή κατηγορία. Και δεν είναι μό- να αυτά. Χίλια τόσα παράδοξα και άπί- θανα μπορείς να παρατηρήσεις καθώς πε- ριεργάζεται τα εκθέματα του Μουσείου. 'Ακόμη και μια περίεργη διαφήμιση — χρωματιστό, μεγάλο πανό — όπου παρο- υσιάζεται ο 'Απόστολος Πέτρος ν' ανοί- γη τις πόρτες του Παράδεισου σ' έναν κολασμένο, ο όποιος τον είχε δωροδο- κήσει με μια μπουκάλια... ούζου της τά- δε μάγκας. Η μπουκάλια βρίσκεται στην τσέπη του 'Αποστόλου, ενώ ο άμαρτωλός

καθώς γλυστού μεσα στον Παράδεισο γυρίζει προς το μέρος του και μ' ένα παμπόνηρο μειδίαμα του λέει: «Παράδεισο έλαδες (έννοει τό... ούζο) Παράδεισο δίνεις!» Η βλάσφημος αυτή διαφήμιση είχε καταδικασθεί από την αστυνομία και ο ούζοποιός που ήθελε να ρε-κλαμάρι μ' αυτό τον έλασινό τρόπο το προϊόν του, πλήρωσε την εξουπνάδα του με κάμποσους μήνες φυλακή.

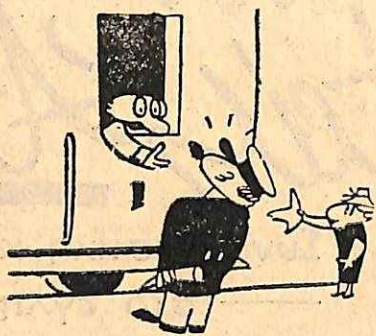
—□□—

«Ας σταματήσουμε όμως εδώ. Όσαδήποτε κι αν γράφουμε, πάντα δεν θα γου-με δώσει παρά μια άμυδρή εικόνα του ενδιαφέροντος αυτού Μουσείου. Ο καλύτερος τρόπος για να έχετε μια πλήρη εντύπωση, είναι να το επισκεφθείτε αυτό-προσωπώς. Ο κ. Κωνσταντέλλος θα σάς δεχθεί και σάς με μεγάλη προθυμία. Αν θέλετε μάλιστα πείτε ότι πηγαίνετε κα-τά σύστασή μας. Και ζητήσετε να δώ-τε πάντα. Οι αναγνώστρες ιδίως ως μη ξεχάσουν να ζητήσουν να δουν τα «αγα-οδύματα» του έρωτα, τα βρόχια, τα δί-χτυα, τις άποχες της αγάπης, τα κοκκα-λάκια της νυκτερίδας, τα σαπούνια με τις καρφίτσες και τα τόσα άλλα πόνερ-γα με τα οποία ευφύεσταντες «αγάπες» του είκοστού αιώνα ξεγέλασαν και ξε-γελούν κυρίες και δεσποινίδες, πλούσιες και φτωχές, όμορφες και άσχημες, και τους ξεφρίζουν την σάντα με χίλιες-δύο ύποψεις. Γιατί — άλλοι μόνον — ύπαρ-χουν ακόμη στον καιρό μας γυναίκες πλάσματα που πιστεύουν ότι το πρώτο τυχαίο λαδίκο της γειτονιάς που έχει τη φήμη «αγάπης» μπορεί να τους δώσει βότανο και φυλακτό και γκόλφι μυστη-ριώδες με το οποίο θα σκληρώσουν τον άντρα που δεν θέλει να τις βλέπει ούτε ζωγραφιστές μπροστά του.

Κάνετε λοιπόν μια βόλτα απ' το Μου-σείο για να διαφωτισθείτε καλύτερα. Με μια παρατήρηση μόνο: Πηγαίνετε το Σάββατο απ' τις ένδεκα ως το μεσημέρι —τότε είναι ανοικτό το Μουσείο—και όχι απ' τις δώδεκα ως τη μία, όπως ά-πο παραδρομή γράψαμε στο πρώτο φύλ-λο. Και τούτο για να μη πάθετε και σεις ότι συνέβη σε κάποιον Ριζαίτη, ά-ναγνώστη της «Εβδομάδας», ο οποίος, καθώς είπε προχθές, είχε τόσην έπιστο-σύνη στον ύποφαινόμενο, ώστε επέμενε ότι το Μουσείο έπρεπε να είναι ανοικτό στις ώρες που λανθασμένως γράψαμε. Είδαν κι' έπαθαν να τον πείσουν ότι έ-ποόκειτο περί λάθους. Τον εύχαριστούμε πάντως για την έπιστοσύνη του και του ζητούμε συγγνώμη για το λάθος, όπως επίσης ζητούμε να μās συγχωρέσουν και ύσους άλλους άναγνώστες όμολόγησαν στους υπαλλήλους του Μουσείου ότι τα εκθέματα ήσαν κάπως κατώτερα της πε-ριγραφής μας. Κακή εκτίμησης των πρα-γμάτων άσφαλώς. Γιατί δεν ύπάρχει καμιά άμφιβολία ότι κι' η ώραιότερη κι' η πιο γλαφυρή περιγραφή θα δώσει άμυδρή και μόνον άμυδρή εικόνα του περίφημου αυτού Έγκληματολογικού Μουσείου μας.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΝΑΣ ΕΥΓΕΝΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

— Τί θέλετε, επί τέλους, κύριε και φωνάζετε, την ώρα που φεύγει το τραίνο;

— Να μου δανείσετε, παρακαλώ, το μαντήλι σας για να εύχαριστήσω τη γυναίκα μου...

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

Ο ύποψηφιος μνηστήρ. — Η κόρη σας είναι χωρίς άμφιβολία ή θελκτι-ώτερη γυναίκα του κόσμου...

Ο πατέρας. — Κάνεις λάθος! Πού να δής την δικτυλογράφο μου!

ΖΗΤΑ ΚΑΙ ΡΕΣΤΑ

— Μικαμιά! Πρέπει να μου γράψης 500 γραμμές, γιατί ο δάσκαλος είπε πως όσοι έγραψαν κακίες εκθέσεις θα γράψουν 500 γραμμές για τιμωρία... Και την έκθεση που μούγραψες την βρήκε πολύ κακή...

«Εξυπνα 50%»

— Κύριε, ιδού το έπισκεπτήριό μου! Οι μάρτυρές μου θα περιμένουν τους δι-κούς σας όλη την ημέρα!...

— Και οι δικοί μου, κύριε!...

— Αγάπη μου, απόψε θα είσαι η πρώτη μου σκέψις και το πρωί ή τε-λευταία!...

— Θάθελες να πής το αντίθετο.

— Όχι, απόψε έχω νυκτερινή ύπ-ρεσία.

—□□—

— Αγαπās πολύ το σχολειό μικρούλα μου;

— Ό! Πολύ!...

— Και γιατί χρυσό μου;

— Είναι για να ρωτάτε: «Αν δεν θα-χαμε σχολειό, πως θα είχαμε διακοπές;

—□□—

— Τοτό, όλο λάθη κάνεις στους λο-γαριασμούς σου, τί θα κάνης άργότερα όταν θα μεγαλώσης;

— Τόν μετεωρολόγο, κύριε!

—□□—

— Δεν με ξέρεις καλά αγαπητέ μου! Μέσα μου ύπάρχουν δύο γυναίκες!...

— Δυστυχία μου! Κι' εγώ που νόμι-ζα πως είχα να κάνω μονάχα με μιά!

—□□—

— Έξωτερικώς ή γυναίκα μου δεν έ-χει τίποτε το έξαιρετικό, έσωτερικώς όμως!...

— Και γιατί... δεν την «μεταφρά-ζεις»;

—□□—

— Όταν ήμασταν άρραβωνιασμένοι, με πήγαίνες όλο με ταξί!...

— Ναί, γυναικούλα μου, αλλά τώρα θέλω να βλέπης όλος ο κόσμος την ευτυ-χία μου.

—□□—

— Γιατρέ, νομίζετε ότι θα φθάσω τα εκατόν;

— Καπνίζετε;

— Όχι.

— Πίνετε;

— Όχι.

— Τρώτε πολύ;

— Όχι.

— Μα τότε, πως θέλετε να φθάσετε τα εκατό!...

—□□—

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

—□□—

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

—□□—

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

—□□—

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

—□□—

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

—□□—

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

—□□—

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

—□□—

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

—□□—

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

—□□—

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

—□□—

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

— Άόριστος, κυρία.

— Τοτούλη, πάνω στο τραπέζι της κουζίνας ύπρηχαν πέντε μήλα και τώρα βρίσκω μόνον δύο. Πως έγινε αυτό;

— Ήταν σκοτεινά, μαμά, και δεν εί-δα πως ύπάρχουν κι' άλλα δύο.

— Όταν λέγω: «είμαι ώραία» τί χρό-νος είναι;

έστρογγυλοκάθησαν στις πολυθρόνες τους ενώ ο Σούμερ εφάρνε άλλα δυο ποτήρια στο τραπέζι.

—Βλέπω ότι περιμένετε συντροφιά, είπε ο Μπραϊνκ Νο 1, δείχνοντας τα τεσσερα ποτήρια.

—Ναι. Περιμένω ακόμη και τον κ. Μπραϊνκ Νο 3, πρόσθεσε ο Σούμερ με ειρωνία ενώ δύσκολα έκρυβε τη στενοχώρια του.

Γέλασαν μηχανικά και οι τρεις, άναψαν από ένα τσιγάρο κι έβαλαν ούτοκυ στα ποτήρια τους περιμενον-τας τον υπηρέτη με τον πάγο.

Πραγματικά ο υπηρέτης φάνηκε σ'ε λιγάκι, άφησε τον παγο άπάνω στο τραπέζι και κάθονταν πάλι μια θαυρα ύποκλιση είπε :

—Ο άστυνομικός κ. Μπίλλ Μπραϊνκ, έπιθύμει να ιδή τον κύριο.

—Τόν παρακαλώ να περαση.

Τήν φορα αυτή μήκε ένας κύριος ψήλος, μεσόκοπος, με άμερικανικο κουστούμι, ζωρος, κοκκινοπρόσω-πος και με όλα τα προσόντα τέλους πάντων για να είναι, κατά την γνώ-μη του Σούμερ, ο άληθινός Μπραϊ-νκ. Γι' αυτό και τόν ύποδέχθηκε με

εξαιρετική φιλοφροσύνη, τόν ύστη-σε στους δυο άλλους κ. Μπραϊνκ πού έκαναν πάντοτε τὸ ίδιο αδιάφορο πρόσωπο και όταν ο Μπραϊνκ Νο 3 έδειξε τήν κατάπληξή του, ο Σού-μερ τού είπε :

—Γιατί άπορείτε κ. Μπραϊνκ ; 'Η Σκώτλαντ Γυάρντ είνε εύτυχής πού ύπάρχουν τρεις Μπραϊνκ. 'Ετσι θα πηγαίνω ο ένας στην Νέα 'Υόρκη, ο άλλος θα έρχεται στο Λονδίνο για να κάνει την προσωπική γνωριμία του «Λωποδύτη — Φάντασμα» και ο τρίτος θα μείνει ρεζέρβα για κάθε ένδεχομενον.

Στις λέξεις «Λωποδύτη — Φάντα-σμα» ο Σούμερ κύτταξε πότε τόν έ-να πότε τόν άλλο από τους Μπραϊνκ Νο 1 και 2, μιά κανέναν τους δεν έ-δειχνε τήν παραμικρή στενοχώρια. Γελούσανε και οι δυο τους σαν να άκουγαν ένα χαριτωμένο άστείο πού δεν τούς άφορούσε καθόλου.

—Και όμως, αν ήμουν στην θέση σας κ. Σούμερ, είπε ο Μπραϊνκ Νο 3, θα έπιθυμούσα πολύ να μάθω ποιός είνε τέλος πάντων ο πραγμα-τικός Μπραϊνκ και ποιοι είνε αυτοι οι δυο άλλοι κύριοι.

Ο Σούμερ έτοιμάστηκε κάτι να άπαντήσει, τήν ίδια όμως στιγμή χτύπησε τὸ τηλέφωνο και έτσι αναγ-κάστηκε να ζήτηση συγγνώμη από τούς τρεις κυρίους Μπραϊνκ και σή-κωσε τὸ άκουστικό.

Χωρίς να είναι κανείς μάντης μπο-ρούσε να καταλάβη από τα λεγόμε-να του Σούμερ ότι μιλούσε με τόν Διοικητή της Σκώτλαντ Γυάρντ πού τού άνήγγελε, ούτε λίγο, ούτε πολύ, ότι ο άστυνομικός Μπίλλ Μπραϊνκ πού θρискότανε εκείνη τήν στιγμή στο γραφείο του Διοικητού, έπιθυ-μούσε πολύ να έπισκεφθ' τόν έπιθε-ωρητή Σούμερ και ρωτούσε αν θα μπορούσε να πραγματοποιήση άμέ-σως τήν έπιθυμία του.

—Πιό κατάλληλη ώρα δεν θα μπο-ρούσε να διαλέξη ο μίστερ Μπραϊνκ, άπάντησε ο Σούμερ. Θα έχη τήν εύ-χαρίστηση να γνωρίση άλλους τρεις κυρίους Μπραϊνκ πού κάθονται τήν στιγμή αυτή στο γραφείο μου και παρακολουθούν τή συνομιλία μας και ίσως-ίσως και αυτόν τόν «Λωπο-δύτη—Φάντασμα». Ποτήρια έχω δόξω τῶ Θεῷ άφθονα. Τόν περιμένω.

—Είμαι πολύ περίεργος να μάθω

Λωποδύτης-Φάντασμα

πόσοι μίστερ Μπραϊνκ. Θα φανερω-θούν ακόμη, άρχισε να λέη ο Μπραϊ-νκ Νο 1.

—Κι' έχω άρχίζω να φοβάμαι ότι παραγίναμε, προσέθεσε ο δεύτερος.

—Ότι παραγίνατε, κύριοι, είνε παλιά δουλειά, και μολονότι φοβά-μαι ότι θα προσβάλλω τήν φιλοξε-νία του κ. Σούμερ, αναγκάζομαι να σας δηλώσω ότι σας συλλαμβάνω έν όνόματι του νόμου, είπε με ύφος ά-ποφασιστικό ο τρίτος και προσέ-θεσε :

—Κύριε Σούμερ. Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε και να με βοη-θήσετε.

Ο Σούμερ άρχισε κυριολεκτικά να τὰ χάνη.

Μήπως και ο Διοικητής πού του τηλεφώνησε δεν ήταν ο Διοικητής ; Μά ή φωνή του, τὰ λόγια του, τὸ γέ-λιο του, ήταν έκαστο στὰ έκαστο ή φωνή και τὸ γέλιο του Διοικητού.

Ήταν έτοιμος να βοηθήση τόν Μπραϊνκ Νο 3 να συλλάβη τούς Μπραϊνκ Νο 1 και 2, έλπίζοντας ότι στο μεταξύ θα κατέφθανε ο πραγ-ματικός Μπραϊνκ όταν ο υπηρέτης ξαναμήκε με μιά θαυρα ύπόκλιση και άνήγγειλε :

—Κύριε, ο «Λωποδύτης—Φάντασμα» παρακαλεί να έχη τήν τιμή να σας ένοχλήση.

Ο Σούμερ άνατινάχτηκε σαν να είχε πάθη ήλεκτροπληξία. Αυτό πιά ήταν άνω ποταμών. Ήτανε μιά ά-νήκουστη αθάδεια. Θά προτιμούσε να καλέση άμέσως τόν άστυνομία να συλλάβη τούς τρεις κυρίους Μπραϊ-νκ, τόν «Λωποδύτη—Φάντασμα», να τούς κλειδώση μέσα στην φυλακή και ύστερα να πιάση κι' αυτόν τόν ί-διο τόν Σούμερ και να τόν στείλη στο φρενοκομείο. Μά αντίς για όλα αυτά άρκέστηκε να είπ'η στον υπηρέ-τη του :

—'Η τιμή άνήκει σ' έμένα. Παρα-καλώ να περάση.

—Ετσι τόν είχε φαντασθ' τόν «Λω-ποδύτη — Φάντασμα» και ο Σούμερ.

—Ενας τζέντλεμαν. Ένας τέλειος τζέντλεμαν. Άριστοκράτης από κε-φαλής μέχρι ποδών.

—Με συγχωρείτε, κ. Σούμερ, πού σας ένοχλώ και καθώς βλέπω μάλι-στα σε μιά πολύ άκατάλληλη ώρα, θα ήθελα, εάν τὸ έπιτρέπουν οι κύ-ριοι, να σας ιδω για ένα λεπτό ίδι-αιτέρως. Άμέσως όμως, Κύριοι, είπε άπευθυνόμενος προς τούς τρεις Μπραϊνκ, αν και δεν έχω τήν τιμήν να σας γνωρίζω...

—Μπραϊνκς! φάναξαν και οι τρεις μαζί οι περίεργοι άγνωστοι.

—Τόσο τὸ καλύτερο, συνέχισε ο «Λωποδύτης—Φάντασμα», με συγχω-ρείτε κύριοι, αλλά είνε μιά πολύ έ-πείγουσα ανάγκη πού μπορεί να στοιχίση ακριβά στον άγαπητό μου Σούμερ. Έπιτρέπετε, έ ;

Οι τρεις Μπραϊνκ ήταν έτοιμοι να δηλώσουν ότι δεν έχουν καμμία άν-τίρρηση, όταν επενέβη ο Σούμερ,

λέγοντας ήσυχα αλλά άποφασιστι-κά :

—Λυπούμαι, κύριοι, αλλά θα σας παρακαλέσω πολύ να σεσασθήτε μίαν ιδιοτροπία μου. Δεν θα εγκα-ταλείψω κανείς μας τὸ δωμάτιο αὐ-τό πριν φθάση ο πραγματικός κ. Μπραϊνκ πού πρέπει να είνε εδώ ά-πό στιγμή σε στιγμή. Θα χαρή πά-ρα πολύ να γνωρίση τούς άλλους τρεις κυρίους Μπραϊνκ και άκομη περισσότερο να σφιξη τὸ χέρι του «Λωποδύτη—Φάντασμα».

—Κύριοι, μπορείτε να πηγαίνετε, είπε τότε ο «Λωποδύτης—Φάντασμα», γιατί ο πραγματικός Μπίλλ Μπραϊ-νκ είμαι έγω. Όσο για τήν δική σας ταυτότητα, θα τήν μάθουμε πολ-λύ πιό γρήγορα από ό,τι φαντάζε-σθε.

Και ύστερα γυρίζοντας προς τόν Σούμερ προσέθεσε :

—Με συγχωρείτε αλλά ήθελα να κάνω μιά μικρή έκπληξη στους κυ-ρίους έπισκέπτας σας. Φανταζομου-να ότι κάποιος από τούς τρεις τους θα ξεσκεπαζότανε. Άλλά τώρα μπο-ρώ να σας θεσπιάσω ότι κανέναν ά-πό τούς τρεις τους δεν είνε ο «Λω-ποδύτης Φάντασμα». Τὸ πολύ πολύ να είνε τίποτα συνεργάται του.

Τήν στιγμή αυτή ο γεροντάκος πού είχε παρουσιάσθ' ως Μπραϊνκ Νο 2 σηκώθηκε για να φύγη. Μά ο Σούμερ θρέθηκε με ένα πήδημα μπροστά στην πόρτα και βγάζοντας τὸ πιστόλι του φώναξε :

—Αν δεν σεβόσαστε τήν έπιθυμία του οικοδεσπότη, θα σεσασθήτε τὸ πιστόλι του. Όποιος κουνήσει από τήν θέση του δεν θα ξανακουνηθ'η ποτέ του πιά.

—Ανοήσιες, είπε με ύφος άτάρα-χς ο Μπραϊνκ Νο 1, σαν να μη συ-νέβαινε τίποτα. Άνοήσιες και άγέ-νειας. Άρχίζουμε με ένα ποτήρι ούι-σκυ και τελειώνουμε με ένα πιστόλι.

—Κύριε Σούμερ, άρχισε τότε ο Μπραϊνκ Νο 3. Σας έπρότεινα και πριν να συλλάβουμε τούς ανθρώ-πους αυτούς αλλά δεν θελήσατε. Τά-ρα σας διατάσσω. Είμαι ο Μπίλλ Μπραϊνκ, άνώτερός σας Ιεραρχικῶς. Έάν δεν έπέμβετε άμέσως θα κάνω τήν μεγάλη άγένεια να σας άγνοή-σω μέσα στο σπίτι σας.

Ο Σούμερ κύτταξε γεμάτος άμη-χανία τόν «Λωποδύτη—Φάντασμα» ή Μπραϊνκ Νο 4 ή πραγματικό Μπίλλ Μπραϊνκ.

—Γιατί διατάζετε, κύριε Σούμερ ; Άφήστε τόν ένα Μπραϊνκ να φορέ-ση τίς χειροπέδες στους άλλους δυο. Θα είνε προτιμώτερο αυτό παρά να έχετε να κάνουν με τρεις ή με τέσ-σερις, αν θέλετε να ύπολογίσετε κι' έμένα.

Ο Σούμερ θρήκε τήν σκέψη αυτή πολύ λογική και κατεβάζοντας τὸ πιστόλι του είπε :

—Ορίστε, κύριε Μπραϊνκ Νο 3, διατάξετε.

Ο Μπραϊνκ Νο 3 έβγαλε τότε δυο ζευγάρια χειροπέδες από τήν τσέπη του και προχώρησε προς τόν Μπραϊ-νκ Νο 2. Τήν ίδια όμως στιγμή ο Μπραϊνκ Νο 1 τόν ξάπλωσε χάμω με μιά γροθιά.

Τὸ τί άκολουθήσε δεν τὸ πληρο-φορήθηκε ο Σούμερ παρά μόνον ά-πό τόν φίλο του Μάρτεν Ντάλ.

Ή γροθιά του Μπραϊνκ Νο 1 είχε άφήσει τόν Σούμερ για πολύ ώρα άναίσθητο. Στὸ μεταξύ οι κύριοι Μπραϊνκ Νο 1, 2, 3 και 4 ήρθαν στὰ χέρια, τὸ πιστόλι του Μπραϊνκ Νο

2, του κοκκαλιάρικου γέρο με τὰ γυαλιά, είχε έλαφρώσει κατά πέντε σφαίρες ριχμένες στο ταβάνι και ή δουλειά αυτή θα τελείωνε πολύ ά-σχημα αν δεν έφθανε κατά σύμπτω-σιν τήν στιγμή αυτή ο... Μάρτεν Ντάλ προς έπίσκεψιν του Σούμερ.

Μόλις έμφανίσθηκε στην πόρτα ο Ντάλ, οι τέσσερις κύριοι Μπραϊνκ έκάθησαν στις καρέκλες και σαν να μην είχε συμβη τίποτα άπολύτως και πήρανε στὰ χέρια τους τὰ πο-τήρια με τὸ ούισκυ.

==B==

—'Η πρώτη μου δουλειά, έλεγε τὸ ίδιο θράδυ ο Μάρτεν Ντάλ στον φί-λο του τόν Σούμερ, ήταν φυσικά να είδοποιήσω τόν σταθμό τῶν Πρώ-των Βοηθειών για σένα. Δυὸ λεπτά άργότερα ένας γιατρός έφθανε, έ-κουνούσε τὸ κεφάλι του με άπελπι-σία και μού συνέστησε να σε αφή-σω με άπολύτως ήσυχο.

«Τώρα μετανῶ γι' αυτό πού έκα-να, συνέχισε ο Ντάλ αλλά τήν στιγ-μή αυτή δεν ύπολογίσηκα τίποτα άλλο από έσένα.

Ετσι πληροφορήθηκε ο Σούμερ ότι ο φίλος του ο Μάρτεν Ντάλ έ-διωξε από τὸ δωμάτιο τούς τέσσερις ξένους για να μη γίνεται θόρυβος, ότι ο γιατρός τού έκανε μίαν ένεση για να τόν ξαναφέρη στην ζωή από τήν όποία είχε άρχισει να φεύγη, και ότι ύστερα από πολλές προσπάθειες ξαναήρθε στον έαυτό του.

Με συγχωρείς, άγαπητέ μου Σού-μερ, είπε τότε ο Ντάλ πού σκέ-φθηκε περισσότερο έσένα παρά τούς ξένους σου, αλλά φαντάζομαι ότι κι' εσύ τὸ ίδιο θα έκανες.

Ο Σούμερ δεν μπόρεσε να κάνει διαφορετικά παρά να εύχαριστήση τόν φίλο του και με τήν πρόφαση ότι ήθελε να πάη να ξαπλώση, τού έ-δωσε να καταλάβη ότι θα προτιμού-σε να μείνει μόνος.

—Α! όχι φίλε μου, τής είπε ο Ντάλ. Δεν φαντάζεσαι ότι θα σε ά-φήσω άπόψε μόνο με τήν συντρο-φία τού υπηρέτη σου. Πήγαίνε να κοιμηθης αν θέλεις. Έγώ όμως θα μείνω εδώ γιατί νομίζω ότι έχεις ανάγκη τής παρουσίας μου. Πιθανόν να χεις καμμία λιγοθυμία.

Τὰ λόγια του Μάρτεν Ντάλ ήταν τόσο άποφασιστικά ώστε ο Σούμερ κατάλαβε από τήν πρώτη στιγμή ό-τι κάθε αντίρρησίς του θα ήταν ά-σκοπη.

—Καλά, τού είπε, μείνει! Έμένα ο-μως θα μού έπιτρέψης ν' άποτραθέ-χτώ, γιατί αισθάνομαι τόν έαυτό μου πολύ κουρασμένο. Περιττό να σου είπω πόσο ευγνώμων σου είμαι, και ότι τὸ ούίσκυ μου είνε στην διά-θεσή σου για να σου κάνη συντρο-φία στὰ άδελφικά σου καθήκοντα.

==B==

Μισή ώρα άργότερα ο Σούμερ θρискότανε στον δρόμο. Είχε βγ'η από τὸ σπίτι του σαν λωποδύτης, πηδώντας από μαλακόνι σε μαλα-κόνι και από παράθυρο σε παρά-θυρο.

Κατευθύνθηκε άμέσως στο πλη-σιέστερο παράρτημα του Σταθμού τῶν Πρώτων Βοηθειών όπου έζητήσε να συναντήση τόν γιατρό πού τόν είχε περιποιηθ'η τὸ ίδιο άπόγευμα.

Ο γιατρός όμως είχε κληθ'η πρό-τεσσάρων ὥρων σε κάποιον τραυμα-τία και είχε τηλεφωνήσει πῶς θ' άρ-γούσε να γυρίση γιατί ή κατάστα-σίς του ήταν πολύ σοβαρά.

Λωποδύτης-Φάντασμα

Ο Σούμερ έζήτησε τήν διεύθυνση του σπιτιού στο όποιο θρискόταν ο γιατρός και ύστερα από πέντε λε-πτά στεκόταν μπροστά σε μιά πα-νύψηλη πολυκατοικία της Τζαίκομπ-Στρήτ.

Ρώτησε τόν θυρωρό με μεγάλη άδιαφορία για τήν κατάσταση του κυρίου Γούντλεμ πού είχε άποπειρα-θ'η ν' αυτοκτονήση τὸ ίδιο άπό-γευμα.

—Περίεργος άνθρωπος μ'α τήν ά-λήθεια, τού είπε ο θυρωρός πού εί-χε μεγάλη όρεξη για κουβέντα. Στις έπτά τὸ θράδυ ήρθε κι' ένοί-κισσε τὸ έπιπλωμένο διαμέρισμα στο 9ο πάτωμα, προπληρώνοντας 3 μηνιάτικα, και μισή ώρα άργότερα πίνει μιά δόση δηλητήριο πού, κα-θώς μού έλεγαν οι νοσοκόμοι τού Σταθμού, ήταν άρκετή για να σκο-τώση δέκα έλέφαντες. Άλλά τὸ πιό περίεργο είνε ότι πηγαίνει καλύ-τερα.

—Φαντάζομαι τήν τρομάρα πού θα πήραν οι άλλοι νοικαρέοι, είπε ο Σούμερ, όταν άκούσαν για τὸ πε-ριστατικό.

—Α! όσο γι' αυτό δεν πολυσκο-τίζομαι. Άλλως τε ή κυρία Ντόλλυ πού κάθεται στο πλανό διαμέρισμα, δεν έχει ποτέ καιρό για ν' άσχολη-θ'η με τούς άλλους. Αυτή ένδιαφέ-ρεται μονάχα για τούς φίλους της πού μπανιόνγαινον από τα έημερώ-ματα μέχρι τὸ άλλο πρωί, πρόσθε-σε γελώντας ο πορτιέρης.

Τήν ίδια στιγμή βγ'ηκε από τὸ ά-σανσέρ ένας κύριος με σηκωμένο τόν γιακά του παλτού του και τὸ καπέλλο κατεσκαμμένο μέχρι τήν μύτη.

Ο πορτιέρης έκλεισε πονηρά τὸ μάτι του στον Σούμερ και έτρεξε να άνοίξη τήν πόρτα για να βγ'η ο άγνωστος. Τσέπωσε με ιδιαίτερη εύ-χαρίστηση ένα άρκετά πλούσιο πούρ-μουάρ και ξαναγύρισε στην θέση του.

—Τι τὰ θέλετε, κύριε, άρχισε πά-λι τήν συζήτησή του. Άν έλειπαν και κάτι τέτοιοι νοικαρέοι σαν τήν κυρία Ντόλλυ, τὸ έπάγγελμά μας θα ήταν πολύ φτωχό.

Ο Σούμερ θρήκε ότι ή στιγμή ή-ταν πολύ κατάλληλη για να φθάση στον σκοπό του.

Έβγαλε από τήν τσέπη του μιά λίρα και δείχνοντάς τήν στον πορ-τιέρη τού είπε :

—Νομίζεις ότι ή κυρία Ντόλλυ θα ήταν πρόθυμη να με δεχθ'η κι' έ-μένα ;

—Ο πορτιέρης έσκασε στὰ γέλια. —Όχι φιλαράκο μου! Με μιά λί-ρα στην τσέπη δεν θα έχης μενάλ-η τύχη στην ώραία σειρήνα της Τζαί-κομπ-Στρήτ.

—Μά ή λίρα είνε για σένα, είπε ο Σούμερ. Όσο για τόν λογαριασμό της κ. Ντόλλυ, θα τόν κανονίσω άπ' ευθείας με τήν ίδια.

Ο πορτιέρης χάιδεψε τὸ παχύ του μουστάκι, φάνηκε για λίγο πῶς τα-λουτεύονταν. Μά δεν άργησε να δη-λανεύονταν. Μά δεν άργησε να δη-λῶση στον Σούμερ ότι, μολονότι δεν

του άρεσε ν' άνακατεύεται σε τέ-τοιες δουλειές, θα προσπαθούσε να ιδ'η τί μπορεί να γίν'η.

Πέντε λεπτά άργότερα ο Σούμερ καθότανε στο πολυτελές σαλονάκι της κυρίας Ντόλλυ.

Δεν χρειαζόταν καμμία έπιστήμη για να καταλάβη ότι είχε άπέναντί του μιά τετραπέρατη γυναίκα, γι' αυτό άποφάσισε να παίξη άμέσως με άνοιχτά χαρτιά.

—Κυρία μου, τής είπε. Με συγχω-ρείτε αν έρχομαι σε μιά τόσο άκα-τάλληλη ώρα να σας ένοχλήσω, με μιά ύπόθεση της Σκώτλαντ Γυάρντ, τής όποιος είμαι ύπάλληλος. Θα ή-θελα έν τούτοις να με βοηθήσετε να ρίξω μιά ματιά στο διπλανό διαμέ-ρισμα όπου έχω τήν αντίληψη ότι παίζεται μιά θαυμασία φάρσα εις βάρος της άστυνομίας και του Σταθ-μού τῶν Πρώτων Βοηθειών.

—Είσαστε θέσσιος, κύριε, τόν ρώ-τησε ή ώραία οικοδέσποινα, ότι εί-σθε ύπάλληλος της Σκώτλαντ Γυάρντ ;

Ο Σούμερ έσπευσε να τής δείξη τήν ταυτότητά του, ζητώντας χίλιες συγγνώμες πού δεν τὸ είχε κάμει εϋθὺς έξ άρχης, και έμενε με τὸ στό-μα άνοιχτό όταν ή κυρία Ντόλλυ τού είπε :

—Τότε, κύριε συνάδελφε, είμαι στην διάθεσή σας. Σας παρακαλώ μόνον μισή ώρα περιμένω τήν έπίσκεψη ενός μεγάλου κακοποιού τόν όποιον έλπίζω να μπόρεσω να παραδώσω άπόψε κι' όλας στην άστυνομία.

Η κυρία Ντόλλυ ήταν άπλῶστα-τα ένας μυστικός πράκτορας της Σκώτλαντ Γυάρντ πού άπλωνε τὰ θέληγρήτ της σαν δίχτυα μέσα στα όποία πιανόντουσαν πολλές προσω-πικότητες του έγκληματικού παν-θούς.

—Ελάτε μαζί μου, είπε ή κυρία Ντόλλυ. Έγώ θα σας άνοίξω τήν είσοδο στο πλανό διαμέρισμα. Ά-πό εκεί και πέρα είνε δική σας δου-λειά. Άν σε μισή ώρα δεν μού έγε-τε κτυπήσει τρεις φορές τὸ κουδούνι της πόρτας μου, θα είδοποιήσω να σας στείλουν βοήθεια. Μη περιμένε-τε όμως να σας άνοίξω γιατί φαν-τάζομαι ότι θα είμαι πολύ άησχο-λημένη.

Ένα λεπτό άργότερα ή κυρία Ντόλλυ κτυπούσε τήν διπλανή πόρ-τα. Ένας ήλικιωμένος κύριος ήρθε και τής άνοίξε.

—Συγγνώμη, κύριε, πού σας ένο-χλώ σε τόσο άκατάλληλη ώρα, άλ-λά νομίζω ότι μεταξύ γειτόνων έπι-τρέπεται κάποια οικειότης.

—Ορίστε, κυρία μου, άπάντησε ευγενέστατα ο κύριος πού δεν είχε αντίληφθ'η ακόμη τήν παρουσία του Σούμερ. Άν μπορώ να σας φανῶ χρήσιμος θα τὸ κάνω με μεγάλη μου εύχαρίστηση.

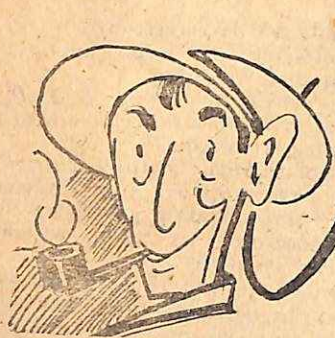
—Καλησπέρα σας κύριε Μπραϊνκ, άκούστηκε τότε ή φωνή του Σούμερ, πού είχε αναγνωρίσει στο πρόσωπο του κυρίου, τόν άπογευματινό Μπραϊ-νκ Νο 2.

—Υστερα γυρίζοντας προς τήν κυ-ρία Ντόλλυ τής είπε :

—Κυρία μου, σας εύχαριστώ πολύ και σας παρακαλώ να μη περιμένε-τε να σας κουδουνίσω, γιατί καθώς βλέπετε εϋδοίσκομαι σε φιλικό σπίτι.

Όταν οι δυο άνδρες έμειναν μό-νοι, ο Σούμερ, πού ήταν άποφασί-

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 63)

Μενέλαος

Ένα σπαρταριστικό ανάγνωσμα

ΟΙ οί άνθρωποι, ποιος λίγο ποιος πολύ, την έχουν ψωνίση, στα παιδικά τους ιδίως χρόνια, με τα αστυνομικά μυθιστορήματα. Κανέναν, όμως, δεν ξεπέρασε, η ιδιόρρυθμη αυτή φιλολογική παραγωγή, όσο έναν ελαστικό ήρωα της Ζαχλωρούς της 'Ηλείας, που αντίκρυσε για πρώτη φορά το φως της... λάμπας του πετρελαίου — νύχτα γεννήθηκε — έδω και είκοσιπέντε χρόνια. Το όνομα του ελαστού; Μενέλαος Πανταχουπαρών του Εύαγγελου και της Παγώνας.

Από τη στιγμή που διάβασε τη τελευταία σελίδα του πρώτου αστυνομικού μυθιστορήματος, πούπεσε στα χέρια του, ο Μενέλαος Πανταχουπαρών, το αποφάσισε: θα γινόταν ντέτεκτιβ. Θα προμηθευόταν τα «χρησιμοποιήσιμα» γι' αυτή τη δουλειά, θα έπαιρνε το κατάλληλο ύψος... κι' άλλοι και τρισάλλοιμοι στούς κλέφτες και στούς λωποδύτες που θα βρίσκονταν στο δρόμο του! Θα τους πάταγε, θα τους έλυωνε, θα τους αφάνιζε!

Με το δεύτερο μυθιστόρημα τα πράγματα χειροτέρεψαν. Ο Μενέλαος άρχισε να διατίθεται για τη δράση. Ήταν σωστό, βρέ αδελφέ, να κάθεται να καταπιάνεται με τις τετραγωνικές ρίζες και τ' ανώμαλα ρήματα, τη στιγμή που οι κακοποιοί — όπως είδε στο μυθιστόρημα — απειλούσαν το σύμπαν; Τίποτα! Έπρεπε να δράση το γρηγορότερο.

Το τρίτο μυθιστόρημα — τα «Μυστήρια της Νέας Υόρκης» — έπαιξαν αποφασιστικό ρόλο στη ζωή του Μενέλαου. Το πράγμα δεν έπαιρνε πια νερό! «Αν έξακολουθούσε να κάθεται με τα χέρια δεμένα, οι συμμορίτες θα έφθαναν και στη Ζαχλωρό!

Για ν' αποσοβήση, λοιπόν, αυτή την... κάθοδο, ο Μενέλαος, έπιασε το θρόνο των πατέρων του και του το δήλωσε ορθό-κοφτά:

—Πατέρα, πρέπει να φύγω. Θα γίνω ντέτεκτιβ και θα σώσω το ντουιλά. Δε γίνεται αλλιώς!

Ο αγαθός κύρ-Βαγγέλης, στην αρχή τάχασε. «Ήξερε πως ο γυιός του ήταν λίγο ζαλός, αλλά δε φανταζόταν πως μπορούσε να φτάση ως εκεί. Συνήλθε, ωστόσο, γρήγορα και βουτώντας τον κανακάρη του από το γιακά του φώναξε:

—Τ' είπες, ρε ζ'λάπ;

Ο Μενέλαος δεν τάχασε. Από τα μυθιστορήματα είχε μάθει, πως μόνο με την ψυχραιμία σώζεται κανείς από μια δύσκολη περιπέτεια. Διετήρησε, λοιπόν, την ψυχραιμία του και απάντησε:

—Είπα, πατέρα, πως θέλω να φύ-

γω. Θα γίνω αστυνόμος για να σάς σώσω!

—Ρέ, μίλα καλά!

—Καλά, μιλάω, πατέρα!

—Θα σι δείρω!

—Τ' απαγορεύει ο νόμος!

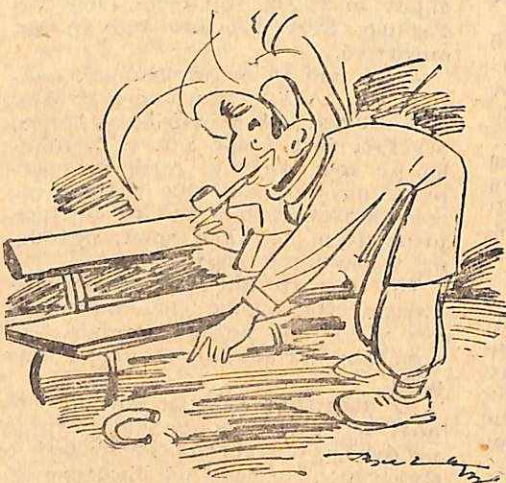
—Νύχτα γεννήθηκε — έδω και είκοσιπέντε χρόνια!

—Θα σι στρίψω το λαρύγγι!

—Θα σε συλλάβουν!

—Ε, θα το δής, παληουτόμαρο!

Και πραγματικά το είδε ύστερα από λίγο ο Μενέλαος, στέν... καθρέφτη. Το μούτρο του είχε αλλάξει χρώμα, — είχε γίνει κάτι μεταξύ μπλέ και μαύρου, — τα μάτια του

Κάτω από το παγκάκι είδε μισό κουλούρι...

είχαν πριστεί και τις πλάτες του δεν τις ένοιωθε...

Το ξύλο αυτό, έκανε το Μενέλαο να μην ξαναμιλήση, για πολλόν καιρό, για φευγιά. Έν τω μεταξύ, όμως, συνέχισε τη μελέτη του αστυνομικού μυθιστορήματος, θέβαιος ότι θα έφθανε μια μέρα, που θα ήταν ελεύθερος να δράση, να πιάση όλους τους κακοποιούς, να γλυτώση τον κόσμο.

Και κάποτε έφτασε η ημέρα αυτή. Ο κύρ-Βαγγέλης έφυγε για το αγύριστο ταξίδι στούς ουρανούς κι' ο Μενέλαος έμεινε μονάχος στον κόσμο, κληρονόμος μιας αρκετά μεγάλης κτηματικής περιουσίας, κι' ετοιμος πάντα να παίξη το ρόλο του μεγαλύτερου ντέτεκτιβ του κόσμου.

—

Η πρώτη δουλειά του Μενέλαου,

όταν έφτασε στην 'Αθήνα, ήταν να προμηθευτή τα «χρησιμοποιήσιμα» για τη «δουλειά» του. Του ήταν απαραίτητα: ένα κοστούμι γκόλφ, μια τράγιάσκα κι' ένα τσιμπούκι. Πιστόλια και μαχαίρια, ο Μενέλαος Πανταχουπαρών, δεν θέλησε να πάρη, γιατί είχε απόφαση να πιάνη όλους τους κακοποιούς ζωντανούς. Άρκεστηκε μόνο να προμηθευθή ένα πιστόλι του φελλού, που θα το χρησιμοποιούσε για έκφοβισμό.

Κι' άλλη μια απόφαση, πολύ σοβαρή, πήρε ο Μενέλαος: να μην έρθη ποτέ σε καμιά συνεννόηση με την αστυνομία. Κανείς δεν έπρεπε να μάθι πως ήταν ντέτεκτιβ, γιατί θα ήταν ενδεχόμενο να προδοθή και τότε... τρέχα γύρευε! Θα ένεργοῦσε μόνος του, κι' όταν έπιασε τον κακοποιό, θα τον έκλεινε κάπου και θα είδοποιούσε τους αστυνομικούς να τον παραλάβουν...

Όταν τα κανόνισε όλα αυτά, ο Μενέλαος Πανταχουπαρών, πέρασε ακόμη μια φορά τα «Μυστήρια του Σικάγου» και το «Τέλος του Φαντομά» κι' έπειτα βγήκε στούς δρόμους της 'Αθήνας, με την απόφαση ν' άρχιση να «δουλεύη» αμέσως...

Η λιακάδα, απ' τη μια μεριά, και η τύχη, απ' την άλλη, ώδηγησαν εκείνο το πρωί τον Μενέλαο στο Ζάππειο. Ήπιε σ'

ένα καφενεδάκι τον καφέ του κι' άρχισε μετά την «περιπολία» του. Κιττάζε με προσοχή ανάμεσα στα δέντρα μήπως βρή κανένα... πτώμα, αλλά γρήγορα απογοητεύθηκε. Ούτε ψόφιο κουνούπι δεν υπήρχε εκεί μέσα.

Άρχισε να στενοχωριέται ο Μενέλαος. Τι διάολο! Πέντε μέρες έψαχνε και δε κατώρθωνε να βρή τίποτα το ύποπτο. «Αραγε τον είχαν μυριστη από τώρα οι κακοποιοί κι' είχανε χαθεί από το πρόσωπο της γής; Δεν μπορούσε να ξεγηγηθή αλλιώς αυτή η ηρεμία.

Ξαφνικά το πρόσωπο του Μενέλαου φωτίστηκε. «Επιτέλους! Είχε δη ένα πράγμα που ασφαλώς θα τον ώδηγοῦσε ν' ανακαλύψη κάτι σοβαρό. Η καριέρα του Μενέλαου άρχιζε!

Εκεί, κάτω από ένα παγκάκι, ο Μενέλαος Πανταχουπαρών, είχε διακρίνει μισό κουλούρι, ριγμένο ανάμεσα σε κάτι αποτσίγαρα. Με πολ-

Πανταχουπαρείν

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

του συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

λη προσοχή έσκυψε, το σήκωσε κι' άρχισε να το εξετάζει με προσοχή.

Μά, βέβαια! Δεν υπήρχε ή παραμικρή αμφιβολία ότι το κουλούρι αυτό είχε φαγωθή από κάποιον άνθρωπο! Ήταν φώς φανερό! Τί έγινε, όμως, αυτός ο άνθρωπος; Έξηφανίσθη!

Το μυαλό του Μενέλαου άρχισε να εργάζεται έντατικά και δεν άργησε να βγάλει συμπέρασμα: ο άνθρωπος που είχε φάει το κουλούρι δεν βρισκόταν πια στη ζωή! Είχε πεθάνει!

—Ασφαλώς θα έχη πεθάνη, σκέφθηκε ο Μενέλαος Πανταχουπαρών. Γιατί αν ζούσε δεν θα είχε φάη μόνο το μισό κουλούρι. Θα το έτρωγε όλο!... «Α, τους κακούργους! Α, τους φονιάδες! Α, τους δολοφόνους! Πάει ο άνθρωπος!...

Η ώρα, όμως, δεν ήταν για συγκινήσεις. Έδω είχε γίνει ένα απάισιο, ένα στυγερό, ένα αποτρόπαιο έγκλημα, ένας άνθρωπος είχε σκοτωθή, οι δράσται είχαν διαφύγει και κανείς δεν είχε ιδέα του πράγματος. Ήταν φοβερό!

Ο Μενέλαος Πανταχουπαρών, έβγαλε το μαντήλι του και τύλιξε μέσα το κουλούρι, το πειστήριο του έγκλήματος. Σε ελάχιστα λεπτά, είχε καταστρώσει κι' άλλας το σγέδιό του. Κανείς από τους δολοφόνους δεν θα του ξέφευγε. Κανείς. Απολύτως κανείς!...

—

Με ύφος δήθεν άμέριμνο, ο Μενέλαος πλησίασε έναν γέρο κουλουρά, που είχε στήσει το μαγαζάκι του κοντά στις στήλες του Ολυμπίου Διός, και τον ρώτησε για να τον παραπλανήση:

—Που είναι η οδός Θεμιστοκλέους, μάρμπα;

—Στην 'Ομόνοια, παιδί μου, του απάντησε ο γέρος.

—Πώς λέγεσαι;

—Αντρέας Κουκούτας.

—Και έπαγγέλλσαι τον κουλουρά;

—Τί είπες, γυιόκα μου;

—Πουλός κουλούρια, λέω;

—Ναί, γυιόκα μου... Έλόγου σου τί είσαι;

Αντί απάντησεως ο Μενέλαος έβγαλε ένα εικοσάρι και το πέταξε στον νταβλά του γέρου.

—Θες κουλούρι; τον ρώτησε εκείνος.

—Όχι. Το εικοσάρι είναι δικό σου, άμσ' μου πής κάτι.

—Ό,τι θέλεις, γυιόκα μου.

—Και να μην κάνης κουθέντα.

—Όχι, γυιόκα μου.

—Ούτε του παπα!

—Ούτε του δεσπότη, γυιόκα μου!

—Ωραία.

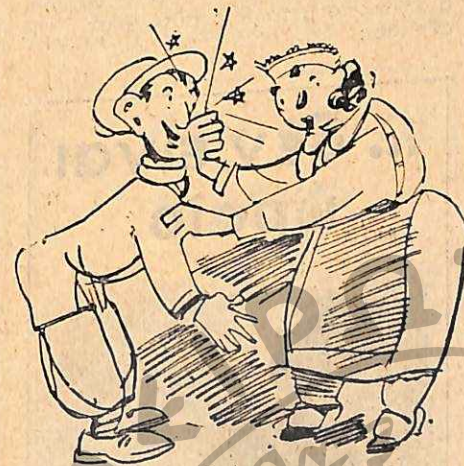
Με πολλές προφυλάξεις, ο Πανταχουπαρών, έβγαλε απ' το μαντήλι του το «σώμα του έγκλήματος» και τώδειξε στο γέρο, ρωτώντας:

—Το ξέρεις αυτό το κουλούρι;

—Ο γέρος τάχασε.

—Αν το ξέρω; ρώτησε.

—Τώχεις ξαναδεί, λέω, αυτό το κουλούρι; Το αναγνωρίζεις; Θυμάσαι αν το πούλησες έσύ σε κανέναν;

Ο Μενέλαος έφαγε μιά θηριώδη γροθιά...

«Ακουσες να γίνεται λόγος γι' αυτό;

—Για ποιά, γυιόκα μου;

—Γι' αυτό το κουλούρι, μωρέ!

Βλάχας είσαι;

—Όχι.

—Λοιπόν, άκουσες να γίνεται συζήτηση για δαυτό;

—Για το κουλούρι;

—Ναί, μωρέ!

—Μά τί συζήτηση να γίνη, γυιέ μου, για ένα πολιτικό κουλούρι. Έ-δω...

Ο Μενέλαος — όπως γίνεται σ' αυτές τις περιπτώσεις σε όλα τα αστυνομικά μυθιστορήματα — άνεπήδωσε.

—Γιά στάσου, είπα στο γέρο. Πώς το είπες το κουλούρι;

—Πολιτικό.

—Από την Πόλη, δηλαδή;

—Ναί, γυιέ μου. Αυτά τα στενά

κουλούρια τα φτιάχνουνε στην Πό-

λη...

Ο Μενέλαος δεν περίμενε ν' ακούϊ

ση περισσότερα. Είχε μάθει αυτό που ήθελε. Από την καταγωγή του κουλουριού, ήταν εύκολο να βρή κανείς από πού... καταγόταν ο δράστης. Κι' αυτό ήταν ένα στοιχείο από το οποίο ο Μενέλαος Πανταχουπαρών, θα μπορούσε να οδηγηθή στην σύλληψη του δολοφόνου τόν οποίον καταζητούσε...

—

Γιατί ξαναγύρισε ο Μενέλαος στο Ζάππειο; Διότι είχε διαβάσει, ένα σωρό φορές, ότι οι έγκληματται έχουν τη συνήθεια να τριγυρίζουν στο μέρος που έχουν σκοτώσει το θύμα τους. Μασώντας, λοιπόν, νευρικά την πιπα του, πήγε προς το παγκάκι όπου είχε βρή το μυστηριώδες κουλούρι.

Στο παγκάκι καθόταν τώρα μια χοντρή παραμάνα και κεντούσε. Ο Μενέλαος πέρασε δήθεν αδιάφορα από μπροστά της προσπαθώντας να την ψυχολογήση. Χάρης στο διορατικό του βλέμμα, δεν άργησε να προσέξη ότι η παραμάνα φορούσε πράσινο φόρεμα, άσπρες κάλτσες και παπούτσια με χαμηλά τακούνια.

Τί εσήμαιναν όλα αυτά; Συνεδύασε τα γεγονότα, ο Μενέλαος, και δεν άργησε να καταλήξη στο συμπέρασμα ότι μπορούσε καλλίστα ο φόνος να είχε διαπραχθή από γυναίκα και ότι, επίσης καλλίστα, ήταν ενδεχόμενο να ήταν δολοφόνος ή μυστηριώδης παραμάνα με το πράσινο φόρεμα. Πώς δεν το είχε σκεφθί πρωτότερα; Μά, βέβαια! «Αν δεν ήταν αυτή η δολοφόνος, γιατί θα διάλεγε το μυστηριώδες παγκάκι για να καθήση;

Τις σκέψεις του Μενέλαου διέκοψε η μυστηριώδης παραμάνα με το άπ' αυτές, μόλις είδε την χοντρή παραμάνα είπε στην άλλη:

—Τύχη είχαμε, κωνά-Μαρίτσα! Έδω είναι η Ουρανία ή πολιτίσση!

Καλέ σύ, Ουρανίασση!

Η χοντρή παραμάνα γύρισε να δη ποιος φώναζε το όνομά της, αλλά πριν προλάβη να μιλήση ένοιωσε κάποιον να της πιάνη το χέρι. Ήταν ο Μενέλαος Πανταχουπαρών, που έλεγε συγχρόνως:

—Σε συλλαμβάνω, κακούργα πολιτίσση!

Η γυναίκα έβουρβήθη.

—Τί θές, βρέ; ρώτησε το Μενέλαο.

—Σιωπή, κακούργα!

—Κύριε έλέησον! Τρελλός είσαι, βρέ;

—Πάψε, Λουκρητία Βοργία! Η χοντρή παραμάνα έχασε κάποτε την υπομονή της και σηκώνοντας το χέρι της έδωσε μια θηριώδη γροθιά του Μενέλαου και τον σώ-

ριασε κάτω σαν σφαχτό...

Δ. Γ.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΣΑΒΟΥΑΡ-ΒΙΒΡ

Πρέπει να ξέρετε

Η γραβάτα

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ της γραβάτας παίζει πρωτεύοντα ρόλο στο ανδρικό ντύσιμο. Αρκεί να φορέσει κανείς μια δημοφιλή γραβάτα, για να διακριθεί άμέσως. Το συμπλήρωμα της ανδρικής αμφιέσεως επιτρέπει στους αντιπροσώπους του άσχημου φύλου να δείχνουν κάτι από την προσωπικότητά τους. Υποβοηθεί στην ανάλυση των χαρακτήρων. Ο λεπτός και ραφιναρμένος τύπος, ο ατημέλητος, ο φαμφαρόνος, ο σοβαρός και ο επιδεικτικός διακρίνονται από τη γραβάτα τους.

Δεδομένου ότι η μόδα έμειβανει κατά τρόπον αυταρχικών στο ζήτημα της γραβάτας, μας είναι αδύνατον να έκταθουμε σε λεπτομέρειες χρώματος και σχήματος.

Υπάρχουν, όμως, όρισμένες αρχές, που είναι αναλλοίωτες και αμετάβλητες. Αν θέλετε να είστε «γραβατωμένος» με γούστο, φροντίστε ώστε η γραβάτα σας να μη χρησιμεύει στο ξεχωρισμό σας από τους άλλους, αλλά να συμπληρώνει διακριτικά το ανσάμπλ του κοστούμιού σας.

Η κομψότης δεν σημαίνει απαραιτήτως και επίδειξη ξεχωριστών πραγμάτων.

Το κολλάρο

Οπως η γραβάτα με τις αναρίθμητες βόλτες του Μπρούμελ καθιωνόη, έτσι και το σκληρό κολλάρο ψυχορραγεί.

Στο βραδυνό, όμως, ντύσιμο, ξεακολουθεί και τώρα να έχη τη θέση του. Τι τα θέλετε, "Οχι μόνον η γυναίκα, αλλά κι' ο άνδρας είναι αιχμάλωτος των αξιώσεων της κοσμότητας.

Ωστόσο, πολλοί κύριοι, μετά δυσφορίας ανέχονται σήμερα το σκληρό κολλάρο. Και για τον λόγο αυτόν, αποφεύγουν τις κοσμικές συγκεντρώσεις, προτιμώντες να περάσουν τη βραδιά τους, ύστερ' από τους κόπους της ημέρας, κατά τρόπον ολιγώτερο κοσμικών. Έτσι, χωρίς να παραβιάζουν τους καθιερωμένους τύπους, αποφεύγουν την τυραννία του κολλάρου και όρισμένων άλλων αυστηρών κανόνων.

Το καπέλλο

Οι έμποροι ανδρικών ειδών άναγέλλουν κάθε τόσο ότι επανήλθε η μόδα του ψηλού καπέλλου. Είμαι βέβαιος ότι και οι έμποροι

που πωλούσαν κατά την εποχήν του Διευθυντηρίου τα τρικόρυ, θα διέδιδαν κάθε τόσο την ειδηση ότι η μόδα των τρικόρυ πέρασε, για να πλάσσουν στην κατανάλωση άλλες φόρμες καπέλλων, κατηρηγμένες.

Το ψηλό καπέλλο που είναι μαύρο σαν κόρακας και τσακίζεται με το παραμικρό, δεν ταιριάζει καθόλου στη σύγχρονη εποχή των σπόρ και της ταχύτητας. Την εποχήν που το φορούσαν, οι άριστοκράτες έκαναν τον περίπατό τους με άργοκίνητα άμαξια, χωρίς να φοβούνται μήπως τους τ' πάρη ο αέρας. Δεν κάνουν τώρα πώς το φορούν και σήμερα, στην εποχή του αυτοκινήτου που τρένει με εκατόν είκοσι χιλιόμετρα την ώρα;

Άσοι σήμερα είναι καθιερωμένο ν' αφήνουν οι επισκέπτες το καπέλλο τους στον αντιθάλαμο, προς τί να κουβαλούν το μεταξωτό αυτό χουνί της σόμπας;

... δέν είναι ώραϊο

δταν περπατάτε, να κάνετε μεγάλα θήματα και να κουνάτε μπρός και πίσω τα χέρια σας, σαν στρατιώτης.

Διάφορα

Πρέπει, φίλοι μου, να συγχρονισθούμε και να μη θεωρούμε τον έαυτό μας ταπεινωμένον, επειδή συμβαίνει να φορούν ακόμα και σήμερα μερικοί το γελοίο αυτό κάλυμμα της κεφαλής.

Το ψηλό καπέλλο έζησε. Σήμερα ανήκει στο παρελθόν. Δεν είναι άνεκτό παρά μόνον τα βράδυα, κατά τις επίσημες δεξιώσεις, ως συμπλήρωμα του ύλου ντυσίματος.

Μπαστούνι και όμπρέλλα

Το μπαστούνι δεν συνθηζείται πια στην εποχή μας. Μόνον οι ηλικιωμένοι το κρατούν ακόμα στα χέρια τους. Για τους νέους δεν είναι παρά ένα περιττό αντικείμενο, ένοχλητικό και φορτικό. Μονάχα στην έξοχή θα είχε κάποιον πρακτικό λόγο ή χρήση το μπαστουινιό.

Αναχρονιστική επίσης θεωρείται σήμερα και η όμπρέλλα. Τι χρειάζεται το «μασκαράλικο» αυτό, τη στιγμή που υπάρχουν ωραιότατα και πρακτικότερα αδιάβροχα, χάρις στα οποία μπορεί κανείς να κυκλοφορή άνετα στους δρόμους, χωρίς να βρέχεται και χωρίς να βγάξη τα μάτια του πλησίον του;

Το φορητό αυτό αμπρι που λέγεται όμπρέλλα, είχε κάποιον λόγον ύπαρξεως την εποχή που τα οχήματα ήταν σπάνια στους δρόμους, που η κυκλοφορία δεν ήταν τόσο πυκνή, όπως σήμερα και που τα μέσα της μεταφοράς ήταν λιγώτερο πρακτικά.

Αν ήταν καλοί έμποροι οι όμπρελλάδες, θάπρεπε να συγχρονισθούν, να προσαρμοσθούν προς τις σημερινές συνθήκες της ζωής και να κατασκευάζουν μόνον αλεξιπτώτα για άεροπλάνα.

Το ίδιο θα μπορούσε να πη κανείς και για τη γυναικεία όμπρέλλα της βροχής. Το περιττό αυτό «ρικικί» πολύ λίγες κυρίες το χρησιμοποιούν σήμερα. Κι' αυτές ακόμα οι μοντέρνες μαμές, φορούν αδιάβροχα.

Τα γάντια

Τα γάντια είναι μια ένόχλησις που δεν μπορούμε να την άποκηρύξουμε. Σε τί στενοχώριες δεν μας βάζουν. Πότε γάνουμε το ένα και συ-

Κυρίες και Κύριοι...

«άξεσουάρ»

νεπώς είμαστε υποχρεωμένοι να πετάξουμε και το άλλο, τότε μας έμποδίζουν να γράψουμε βιαστικά, στο πόδι, την διεύθυνση μιας έπιστολής, τότε τα ξεχνούμε στο τράμ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Έν τούτοις, είναι χρήσιμα Χάρις σ' αυτά, ο άνδρας δίνει έντύπωση κομψότητας.

Πρός Θεού, όμως! Ποτέ να μη τα διαλέγετε πολύ σφιχτά και ποτέ να μη τα κουμπώνετε. Κινδυνεύετε να δώσετε την έντύπωση άρχοντοχωριάτη.

Ευχής έργον θα ήταν αν καθιερώνετο να φορούν οι νεαροί χορευταί πέτσινα γάντια. Έτσι, θα γλύτωναν πολλές γυναικείες τουαλέττες από τ' άποτυπώματα ιδρωμένων παλαμών, στην πλάτη. Αλλά λησμόνησα. Οι βραδυνές τουαλέττες των γυναικών είναι πολύ άνοιγτες στην πλάτη κι' έτσι τα χέρια των καβαλλιέρων δεν άκουμπουν στο πολύτιμο ύφασμα.

Στο αυτοκίνητο

Τα σημερινά αυτοκίνητα, κύριοι μου, δεν είναι όπως άλλοτε μυστηριώδη και άγρια μηχανήματα. Τα ταρταρίνικα κοστούμια δεν πρέπει να φορούνται από τους σημερινούς αυτοκινητιστάς. Το αυτοκίνητο είναι σήμερα ένα κινητό σαλόνι. Με το να μεταμορφώνεται ο κάτοχος ενός ιδιωτικού αυτοκινήτου σε σωφέρ των μιούζικ-χάλλ, δεν θα πετύχη τίποτεάλλο, παρά να μάς θυμίση μερικούς ιππείς χωρίς άλογο, που κυκλοφορούν με κυλάττα και μαστίγιο, για να καταπλήξουν τους νωστούς και να σκάσουν τους γείτονες.

Το χρώμα

Το χρώμα της τουαλέττας σας, κυρίες μου, έχει πολύ μεγάλη σημασία. Πολλές κυρίες κατορθώνουν, με το να περιορίζουν τον αριθμό των χρωμάτων της γκαρνταρόμπας των, να είναι κομψή χωρίς πολλά έξοδα. Χάρις στο συστημα αυτό, μπορούν κάλλιστα να παρουσιάζουν αυτό που οι μοδίστρες ονομάζουν «άνοσμπλ», διαλέγοντας δυο τόνους από τον ίδιον χρωματισμό, ένα σκούρο κι' ένα ανοιχτόν.

Μια κυρία περιποιημένη όφειλει να προσέχη το χρώμα των παπουτσιών, της τσάντας, του καπέλλου, της ζω-

νης. Φαντασθήτε τώρα αν η κυρία αυτή άγαπούσε όλα τα χρώματα της έριδος και φορούσε τουαλέττες όλων των άποχρώσεων. Θα είχε ανάγκη, για να βολέψη τα διάφορα άξεσουάρ της, από αναρίθμητες ντουλάπες.

Την συμβουλή αυτή μπορούν να την έπωφεληθούν και οι άνδρες. Πρέπει τα πουκάμισά τους και οι κάλτσες τους να είναι άσσορτί με τη γραβάτα, το καπέλλο και το χρώμα του κοστούμιού.

Κοσμήματα

Ποτέ, κυρίες μου, να μην εμφανίζεσθε πρό μεσημβρίας στολισμένες με κοσμήματα.

Αλλεστε, στα παλνότερα χρόνια, άπηγορεύετο στα κορίτσια να φορούν

μπιζού. Άλλ' η άπαγόρευσις αυτή δεν ίσχυει σήμερα. Έτσι, οι μητέρες και οι γιαγιάδες που δεν ξέρουν τί να κάνουν τα κοσμήματά τους, μπορούν κάλλιστα να τα χαρίσουν στις νέες.

Μπορείτε, κυρίες και δεσποινίδες μου, να φορήτε μπιζού φανταζί. Δεν επιτρέπεται, όμως, να φορήτε κοσμήματα ψεύτικα (φω-μπιζού). Δεν υπάρχει πιδ πρόστυχο και πιδ κατώτερο πράμα, από ένα μαργαριταρένιο κολλιέ άξίας μισού εκατομμυρίου, άγορασμένο αντί πενήντα δραχμών, μαζί με το κουτί.

Η μόδα του «φω - μπιζού» είναι σύμβολο της εποχής μας. Θάθελα να ξέρω το έξης: Ποιόν φαντάζονται ότι θα ρσταπλήξουν οι άνόητες αυτές κοκέτες με τα ψεύτικα μπιζού τους; Και αν ίσχυρίζονται ότι δεν το κάνουν από άδυναμian μιμήσεως των άληθινών άρχοντισσών με τα άθθεντικά μπιζού, τότε γιατί επιμένουν να έμφανίζονται με πέφρες μαχαραγιαδών και με κολλιέ τσαρίνας; Θα ήταν τόσο άπλό ν' άποκτήσουν άληθινά πετράδια χρωματιστά, που θα ταιριάζουν περίφημα με την τουαλέττα τους: Τοπάζια, άμεθύστους, κεχειμπάρι, κορναλίν, τορκουάζ κ.τ.λ.

Ο μονύελος

Το μονόκλ δεν το διατηρούν σήμερα, παρά μόνον μερικοί πυργοδεσπότες, οι ψυχολόγοι (αν ξεακολουθούν να υπάρχουν), οι διπλωμάται και οι ήθοποιοί.

Οι άξιωματικοί της εποχής του Κάιζερ το άγαπούσαν έξαιρετικά. Οι σημερινοί, όχι. Το θεωρούν ως κάτι το έντελώς περιττό, που έμποδίζει την έλευθερία των κινήσεων.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

να κάθεσθε στην άκρη του καθίσματος, ή στο... μισό καθίσμα. Προσέξτε τότε τα πόδια σας και θα δητε πόσο άγαρμπα φαίνονται.

Ή σκηνή και τὰ παρασκήνια

Δύο θεατρικές πρώτες ...καί ένα έπεισόδιο

ΥΣΤΕΡ' από τὸ «Λιμανάκι» τοῦ συναδέλφου κ. Χρονοπούλου δύο νέες θεατρικές πρώτες τις τελευταίες αυτές μέρες. Καί οἱ δύο δέ, τοῦ θεάτρου πρόζας, Γεγονός αξιοσημείωτο καί παρ' ὅσο συνάμα γιά τὴν θεατρική μας ζωή.

Δέν εἶναι πλέον ἡ κλασική δασὺς τῆς γνωστῆς ἐκφράσεως, ἀλλ' ἕνα δροσερό ἀεράκι... ἔστω καί φθινοπωρινό, πού ξυπνά τοὺς χυμούς καί πού ὑπάρχει.

Προηγήθη ὁ κ. Συναδινός μετὰ τὴν νέα του σάτυρα ἡθῶν «Καλῶς ἦρθες».

Κριτική δὲν πρόκειται νὰ γίνη ἐδῶ. Ἐχει πλέον ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ κ. Συναδινός εἶνε... ἀλλ' ἐξικρί-
τις ὁ κ. Βόλι κριτικό δὲν τὸν πιάνει. Ἔτσι, ἡ κομπή αἰθουσα τοῦ θεάτρου Κοτοπούλη, εἶναι κάθε βράδυ γεμάτη ἀπὸ ἕνα κοινό πού γελά χορταστικά, ἀγνωστὰ καί κριτικές καί τὰ πάντα. Καί φαίνεται, ὅτι τὸ «Καλῶς ἦρθες» θὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τῆς «Κοσμικῆς Κινήσεως». Κοινὴ εἶναι ἡ συνισταμένη τῶν δύο αὐτῶν ἔργων. Ἀφθαστοί, ὅπως πάντα ἄλλωστε εἶνε στοὺς ρόλους τῶν ἡ Κα Μαρίκα καί ὁ Λογοθετίδης. Καί λένε οἱ κακές γλῶσσες — τῶν κριτικῶν πάντα!... — πῶς δὲν θάχε τὴν τύχη αὐτὴ ὁ κ. Συναδινός... ἂν δὲν εἶχε τὴν τύχη νὰ παί-

ζουν τὰ ἔργα τοῦ, οἱ δύο αὐτοὶ ξεχωριστοὶ καλλιτέχναι.

— 32 —

Τὴν Παρασκευὴ βράδυ ἄλλη «πρῶτη» μετὰ κωμωδία πάλι, στοῦ Ἀργυροπούλου αὐτῆς.
Συγγραφεὺς ὁ κ. Δ. Ἰωαννόπουλος.

Ἡ δὲς Παυλόφσκα

Καί κλείνουμε τὸ παρὸν μετὰ τὸ θλιβερόν ἐπεισόδιον πού ἐγίνε στὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου Σαμαρτζῆ, μετὰ τὸ τέλος τῆς τιμητικῆς παραστάσεως τοῦ κ. Μηλιάδη. Τὸ ξέρετε ὅλοι, ὥστε νὰ περιτεύῃ ἡ ἐπανάληψις τῆς περιγραφῆς τοῦ. Τὸ ἐπεισόδιον εἶχε αὐτὴ τὴν ἀξιοθρήνητον πρωτοτυπίαν, ὅτι δὲν συνέβη πιά μετὰξὺ δύο γυναικῶν φύσει καί θέσει ἀντιζήλων, μ' ἄλλους λόγους δὲν ἦτο κοινὸν μαλλιοτράβηγμα, ἀλλὰ προκλήθη ἀπὸ ἕναν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἐπετέθη ἐναντίον ἑνὸς ἀνυπερασπίστου κοριτοῦ. Μακρὰ ὄσον καί ἀδικαιολόγητος ἀντιζηλία ὑπάρχει μετὰξὺ δ. Ποζέλλι καί τῆς πρώτης χορευτοῦ τῶν θιάσου δίδος Παυλόφσκα. Τὴν ἀντιζηλίαν ἐπέτεινε ἡ παρουσία κατὰ τὴν ἐσπέραν τοῦ ἐπεισοδίου ὑπὸ τῆς Παυλόφσκα τῆς μικροῦλας Χριστοφορίδου, ἑνὸς νέου χορευτικοῦ φαινομένου. Ὁ πατὴρ Ποζέλλι ἔκρινε ὅτι ἐδίκαιον νὰ χολωθῇ καί νὰ τὰ βάλλῃ μετὰ τὴν ἀνάδοχον τῆς μικροῦλας χορευτοῦ. Καί τὴν ἔδειρε, λέγουν ὅλοι, μέχρι τοιοῦτου μάλιστα σημείου, ὥστε ἡ ἀτυχὴς καλλιτέχνης νὰ μεταφερθῇ ἐπειγόντως εἰς τὸν Σταθμὸν Πρώτων Βοηθειῶν.

Πρᾶξις κακὴ, ἀχαρκτηριστος καί ἔκανε πολὺ, παρὰ πολὺ καλὰ ὁ Διευθυντὴς Γραμμάτων καί Τεχνῶν κ. Κ. Μπασιῆς νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν εἴσοδον στὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου παντὸς μπαμπᾶ καί πάσης μαμάς, ὡς καί παντὸς ἀδελφοῦ, ἀδελφῆς, θείας, ἀνεψιάς καί ἐξαδέλφης. Ἰσως ἔτσι ἀποσοβηθοῦν στὸ μέλλον παρόμοιες θλιβερότητες.

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ

Ἡ μικροῦλα Χριστοφορίδου

τέλειος θεατρικὸς «πάτερ-φαμίλιας», ἀφοῦ εἶναι στὸ... ὅ, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, θεατρικὸν τῶν τέκνων. Αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ κ. Ἰωαννόπουλος μᾶς παρουσιάσθηκε μετὰ μιὰ κωμωδία: «Ἔρως εἰς τὸ τετράγωνον» κομμένη καί ραμμένη, θάλεγε κανεὶς, πάνω στὰ ἀχνάρια τοῦ Ἀργυροπούλου. Ὁ τύπος τοῦ καθηγητοῦ τῶν μαθηματικῶν πού τὸσον δεινόπαθε, μόνον ἕναν Ἀργυρόπουλο θὰ μπορούσε νὰ βρῇ γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν οὐτότητά του καί νὰ μὴν ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ πλαισία μέσα στὰ ὁποῖα ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ καλλιτεχνικὸ γοῦστο τοῦ δημιουργοῦ τοῦ συγγραφέως. Τὸ ἔργο ἀποδόθηκε ἀρίστα καί ἄρεσε στὸ ἐκλεκτὸ κοινό. Δυστυχῶς ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐκταθοῦμε περισσότερο. Θὰ τὸ κάνωμε ὁμῶς ἀργότερα.

Ἡ δὲς Ποζέλλι

ΚΑΘΡΙΝ ΧΕΠΜΠΟΥΡΝ

Τὸ κορίτσι πού εἶχε τὸν διάβολο μέσα του...

ΟΛΙ...
τῆς ἡ ζωῆς καί ὅλη τῆς ἡ ἀτομικότης διατελοῦν ὑπὸ τὴν κυριαρχία ἑνὸς καί μόνου μεγάλου πάθους, ἑνὸς πάθους πού τὴν ἔχει κυριεύσει μέχρι τέτοιου βαθμοῦ, ὥστε νὰ τὴν μεταβάλλῃ σὲ πιστὴ σκλάβαν τοῦ. Τὸ πάθος αὐτὸ δὲν εἶνε παρὰ μιὰ ἀσβεστὴ δίψα γιὰ τὴν ἐνσάρκωση κινηματογραφικῶν ρόλων, ρόλων πού ἐπιτρέπουν στὸν καλλιτέχνη νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καί νὰ ζῇ σ' ἕνα κόσμον φανταστικόν, τελειῶς ξεχωριστὸν καί ἀπείρως πιο ἐνδιαφέροντα ἀπὸ τὴν πεζὴ ζωή.

Ἡ Κάθριν Χέμπουργκ ἀνήκει στὴν ἀστική τάξη καί γεννήθηκε στὴν ἀ-

μερικανικὴν περιοχὴν, ὅπου ἡ μεσαία τάξις κατέχει τὰ σιγήπια: Στὴ Νέα Ἀγγλία. Ὁ πατέρας τῆς, ἕνας γιατρός μετὰ ἡμετέρας καλὴ πελατεία, δὲν ἔφερε πῶς νὰ τὴν μεγαλώσῃ καί πῶς νὰ τὴν μορφώσῃ. Εἶχε ἕξι παιδιά. Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κρατήσῃ κάποια πειθαρχία στὸ σπιτικό του, ἀναγκαζόταν νὰ κρατῇ στὰ χέρια τοῦ διαρκῶς τὴν ἔβγαζε — τὸ ξύλον τῆς γνώσεως ὅπως ἔλεγε. Μετὰ τὴν μὴ γνώσεως ὅπως ἔλεγε. Μετὰ τὴν μὴ γνώσεως ὅπως ἔλεγε. Μετὰ τὴν μὴ γνώσεως ὅπως ἔλεγε.

ἕνα μικρὸ παιδικὸ θεατράκι καί κάθε Κυριακὴ συνεκέντρωνε ὅλα τὰ παιδιά τῆς γειτονίας καί διωργάνωνε παραστάσεις. Φυσικὰ ἡ Κάθριν, ἐπαίξε τοὺς πρωτεύοντες ρόλους κι' ἔκανε μόνη τῆς διανομή τοῦ ἔργου. Στὸ ζήτημα αὐτὸ κανένας δὲν μπορούσε νὰ προβάλῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση. Ἡ ἀπόφασίς τῆς Κάθριν ἦταν νόμος.

Πρὶν πάει στὸ κολλέγιο, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ γίνῃ ἡθοποιός. Καί μόλις τέλειωσε τὴν σπουδὴν τῆς, θέλησε νὰ θέσῃ τὸ σχέδιόν της εἰς ἐφαρμογήν. Εἰς μάτην οἱ γονεῖς τῆς θέλησαν νὰ τὴν μεταπείσουν, λέγοντας ὅτι στὴν οἰκογένειά της δὲν ὑπῆρχε τέτοιο προηγούμενο. Ἡ Κάθριν ἦταν ἀνένδοτη καί μὴ μπορώντας νὰ κάνῃ διαφορετικά, τόσκασε ὅποιο πατρικὸ σπῆτι καί πήγε στὴ Βολτιμόρη, πρὸς συνάντησιν ἑνὸς περιοδεύοντος θιάσου.

Ἐὰν εἶνε σωστὸ ὅτι ἡ οἰκογένεια Χέμπουργκ δὲν ἤθελε ν' ἀναμειχθῇ μετὰ τὸ θέατρο, εἶνε ἐπίσης ἀληθές ὅτι καί τὸ θέατρο δὲν ἤξερε τί νὰ τὴν κάνῃ τὴν Κάθριν. Ὁ διευθυντὴς τοῦ θιάσου ἀρνήθηκε νὰ τὴν προσλάβῃ. Πολὺ καλὰ. Ἡ Κάθριν, ὁμῶς,

Τί ἀποκαλύπτει γιὰ τὴν
ζωὴ τῆς περὶφημης στάρ,
— ὁ Οσκάρ Μούντι. —

Ἀνίσχυρος ὁ πατέρας τῆς σταματοῦσε τὸ ἔθλο. Τότε ἡ Κάθριν ἔσκαζε στὰ γέλια καί ὁ γιατρός ἀντιλαμβάνετο ὅτι τὰ δάκρυα τῆς κόρης τοῦ δὲν ἦταν παρὰ ἀπλὸ ἀποτέλεσμα ἡθοποιίας! Ὁ καυμένος ὁ γιατρός δὲν ἤξερε πῶς νὰ φερθῇ μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι, πού ὑπεκρίνετο διαρκῶς. Τῆς κατεσκεύασε

δὲν θέλησε νὰ καταλάβῃ τὴν ἀρνη-
νητικὴ ἀπάντησιν τοῦ θιασάρχου. Μί-
λησε μὲ τρομερὰ ἐπιχειρήματα, εἰ-
πε ὅτι ἤξερε τὰ πάντα, ἐπέμεινε καὶ
σὸ τέλος ἔπεισε τὸν διευθυντὴ νὰ
τὴν πάρῃ μαζί του στὴν περιοδεία.

Πολύ γρήγορα, δόθηκε στην Κά-
θριν η ευκαιρία να μάθη και κάτι
άλλο. Άντελήφθη ότι δεν ήταν άρ-
κετό να θέλη κανείς να παίξει και
να νοιώθει μέσα του την ιερή φλόγα
της τέχνης. Έπρεπε συγχρόνως να
μάθη και πώς προφέρουν κάθε φρά-
σι, να διδαχθεί τις κινήσεις της σκη-
νής.

Ἐφῆσε, λοιπόν, ἡ Κάθριν τὸν περιδεύοντα θιάσο καὶ πῆγε στὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ νὰ μάθῃ ἀπαγγελίᾳ καὶ χορό. Ἀλλὰ καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη συνέθι τὸ ἴδιο : Δὲν ἤξεραν τί νὰ τὴν κάνουν. Καὶ ὅλοι οἱ ρεζισσέρ τῆς μεγαλουπόλεως ἀρνήθησαν νὰ τὴν προσλάβουν.

Καὶ ὁμως, ἂν τῷθελε ἡ Κάθριν, θὰ μπορούσε πολὺ εὐκολὰ νὰ πετύχῃ καὶ νὰ ἐπιέλθῃ. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ ὑποκύψῃ στοὺς ρεζιστέρ καὶ νὰ παίξῃ ὅπως ἤθελαν αὐτοὶ νὰ παίξῃ. "Ἐνα τέτοιο πρᾶγμα, ὁμως, ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ χωνεύῃ ὁ θηλικὸς αὐτὸς διάβολος. "Ἦθελε νὰ παίξῃ ὅπως ἐνόμιζε αὐτὴ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸν κάθε ρόλο. Διαφορετικὰ, προτιμοῦσε νὰ μὴ παίξῃ.

“Αν πέτυχε τὸ πρῶτο μεγάλο της σουξέ στο Μπροντουαίη, αὐτὸ ὀρεῖ-
λαται μόνον στὴν τύχη. Εἶχε παίξει
δοκιμαστικῶς ἓνα ρόλο σὲ κάποια
μεγάλη σκηνή καὶ ὅπως συνήθως,
τὴν ἀπέλυσαν πολὺ πρὶ τῆς πρε-
μιέρας τοῦ ἔργου. Συνέβη, ὁμως,
τὴν βραδυὰ τῆς πρεμιέρας, ν’ ἀρ-
ρωστήσῃ ἡ ἡθοποιὸς ποὺ εἶχε ἀνα-
λάβει αὐτόν τὸν ρόλο. Ποὺ νὰ ἔρε-
θῃ ἄλλη τὴν τελευταία στιγμή; “Ἄς
πάροουμε τὴ Χέμπουργν, εἶπε ὁ θια-
σάρχης κ’ ὅτι βρέξει ἄς κατεβάσει.
Προσελήφθη, λοιπὸν, ἐπειγόντως ἡ
Χέμπουργν, ἔπαιξε ὅπως ἤθελε αὐτὴ
νὰ παίξῃ, χειροκροτήθηκε δαιμονιω-
δῶς κ’ ἀπὸ κείνη τὴ μέρα δὲν γνώ-
ρισε παρὰ μόνον ἐπιτυχίες.

ΚΑΘΡΙΝ
ΧΕΠΜΠΟΥΡΝ

Το Χόλλυγουντ την πρόσεξε πολύ γρήγορα. 'Αλλ' αυτή δεν είχε καμιά κλίση για τόν κινηματογράφο. Δέν ήθελε να ἐγκαταλείψῃ τὸ θέατρο καὶ ὅταν ὁ σκηνοθέτης Τζῶρτζ Κούκορ ἐπέμεινε νὰ τὴν προσάξῃ γιὰ τὸ γύρισμα ἐνὸς φιλμ, ἡ Κάθριν, γιὰ νὰ τὸν κἀν ὅν' ἀλλάξῃ ἰδέα, ζήτησε τὸν ὑπερβολικὸν μισθὸν τῶν 1.500 δολλαρίων τὴν ἐβδομάδα. 'Ο Κούκορ, ὁμῶς, δέχετο. Ἡ Κάθριν «γύρισε» τὸ πρῶτον τῆς φιλμ. Τὸ Χόλλυγουντ ἔβριξε τὴν ταινία φρικτῇ, τὴν ἠθοποιὸν ἀξιοθρήνητην καὶ τὸ ντύσιμόν της ἀπαίσιο.

Μονάχα τὸ κοινὸν δὲν συνεφώνησε. Κι' ἓνα ὠραῖο πρωῒ, ἡ Κάθριν Χέμππουρν ξύπνησε σχεδὸν διάσημη.

Σήμερα, το Χόλλυγουντ την έχει αίχμαλώτω του. Παιίζει στον κινηματογράφο, όπως έπαιζε άλλοτε στο Μπροντουαίη. Χωρίς να ξεκουράζεται.

Κι' ὁ χαρακτήρας της; Μὴν ἀνη-
συχῆτε. Δὲν ἄλλαξε καθόλου. Οἱ ρε-
ζισσέρ καὶ οἱ διευθυνταὶ της τρα-
βοῦν τὰ πάνδεινα ἐξ αἰτίας της.
Δὲν τοὺς ἐπιτρέπει τὴν παραμικρὴ
ἀντίρρηση. Θέλει νὰ ἔχῃ πάντοτε
τὴν πρώτη καὶ τὴν τελευταία λέξη.
Καὶ δὲν διαλέγει μόνον κατ' ἀπόλυ-
τον κρίσιν τοὺς δικούς της ρόλους,
ἀλλὰ κάνει καὶ στοὺς ἄλλους ἥθο-
ποιούς τὴν διανομὴν ποὺ θέλει αὐτῇ.

“Ισως να μην ἔχη πάντοτε δικη.
Ἡ στάσις της, ὁμως, αὐτὴ εἶνε ἀπό-
λυτα δικαιολογημένη. Γιὰ νὰ εἶνε
πάντοτε ἀτίταση καὶ ἀνυπότακτη,
γιὰ νὰ μὴ σκύβῃ κεφάλι στοὺς δι-
ευθυντάς καὶ στοὺς σκηνοθέτας της,
καθυπνόσῃ καὶ διατηρήσῃ ὅλη της
τὴν προσωπικότητα.

Ἡ Κάθριν δὲν εἶνε ὥραία. Τὸ πρό-
σωπό της εἶνε τριγωνικό. Ἡ μύτη
της εἶνε μᾶλλον κωμική, μὲ τὰ ὀρ-

θάνατοι ρουθούνια. Το πρόσωπό της είχε γεμάτο φακίδες. Τα μαλλιά της ακατάστατα κι επαναστατημένα. Έπαναστατημένη επίσης και η έκφραση του στόματός της. Μονάχα τα μάτια της με τους γκριζούς και τους πράσινοπράσινους ίριδισμούς είχαν άπιστευτάς έκφραση. Κι αυτά, όμως, άκομμη, έρχονταν σιγμές που είχαν σκληρά και αταρ-

Τὸ κεφάλι αὐτὸ ἀναπαύεται σ' ἓνα σῶμα ποὺ θυμίζει ἐφηβον. Τὸ σῶμα αὐτό, τὰ μαλλιά αὐτά, κί' αὐτὸ τὸ στόμα εἶνε τὰ πιὸ κύρια χαρακτηριστικά τῆς Κάθριν Χέμπουργν. Δὲν ἀνήκει στὴν τάξη τῶν τρυφερῶν καὶ ἀνειρησπλάν δεσποινίδων ποὺ μᾶς παρουσιάζουν τὰ ἀμερικάνικα φιλμ. Εἶνε θαρραλέα, ἀποφασιστική, αὐταρχική, πεισματάρης, ἀγοροκόριτσο σωστό. Εἶνε ἑπίσης ἐξυπνὴ, περισσότερο ἴσως ἐξυπνὴ ἀπὸ ὅτι πρέπει. Εἶνε εἰς θέσιν νὰ ξέρῃ τί μπορεῖ καὶ τί δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ. Κάθε σκηνὴ τὴν παίξει εἰκοσι καὶ τριάντα φορές. Στὶς ἑπτὰ τὸ πρῶν, καταφθάνει στὸ Χόλλυγουντ γεμάτη κέφι καὶ ὁρεξὴ γιὰ δουλειά. Καὶ ὅταν φεύγει, τὸ ἑράδου, τρικιάζει ἀπὸ τὴν κούραση καὶ πέφτει στὸ κρεβάτι τὴν ἀφανισμένην καὶ καταταστικισμένην.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἰδι-
ωτική της ζωὴ. Μέσα της συγκρού-
ονται συνεχῶς ἡ καλλιτέχνης καὶ ἡ
θαρραλέα γυναίκα. Δὲν θέλει αἰ-
σθηματικές περιπέτειες. Ἀποφεύγει
τοὺς ρεπόρτερς καὶ δὲν δίνει σὲ κα-
νένα συνέντευξη.

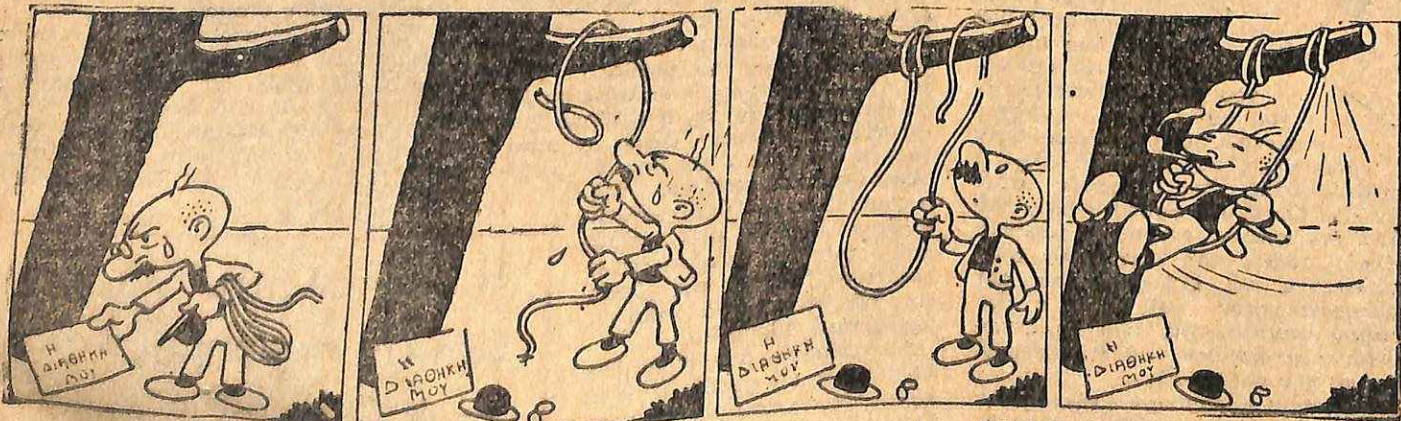
“Ὅπως ἡ Γκρέτα, ἔτσι κι’ αὐτὴ
φορεῖ διακριτικὸς μπλέ γυαλῖα, γιὰ νὰ
κρύβῃ τὰ μάτια της. Συμβαίνει,
ὅμως, πολλὲς φορές νὰ δέχεται με-
ρικοὺς στὸ σπῆτι της. Ἀλλὰ τοὺς δέ-
χεται γιὰ νὰ τοὺς γλεντήῃ. Τοὺς
διηγείται ἱστορίες ἀνόητες, ὅτι ἔ-
χει ἔφαγε ποτὶς τίποτα.”

χεί εξ' παιδιὰ ἐκ κλειψιγαμίας κλπ.
 Στὰ γράμματα πού τῆς στέλλουν
 δὲν ἀπάντᾳ. Οὕτε δίδει αὐτοῖ γραφά.
 Τοὺς θαυμαστάς τῆς τοὺς περιφρο-
 νεῖ. Καὶ εἶνε ἡ μόνη θενεττά
 τὸν Χόλλυγουντ πού δὲν ὀρθκε ἀκό-
 μα τὸν σωσία τῆς, γιὰ τίς δευτερεύ-
 οντες σκηνές. "Εἴσι, ὅλα τῆς τὰ
 φίλμ, ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι τέλους, τὰ
 «γυροῖζει» μόνη τῆς.

Εἶνε θέβαιον ὅτι δεύτερη γυναῖ-
κα σὰν τὴν Κάθριν Χέλμπουρν δέν
ὕπάρχει στὸν κόσμον.

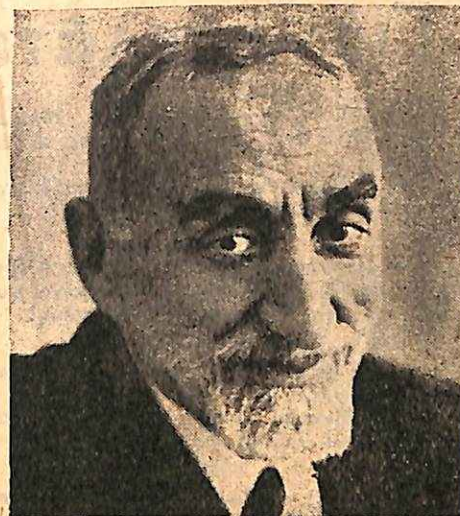
ΟΣΚΑΡ ΜΟΥΝΤΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Ο κ. Απελπισμένος αποφασίζει να αυτοκτονήσει, μά.. αλλάζει ιδέα!..

Μιλοῦν οἱ ποιηταὶ

‘Ο κ. “Αγγ. Σημηριώτης
ἐξηγεί τὸν ἑαυτό του
τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Ρούσσου

Τὸ τρίτο μας σημεῖωμα θὰ φιλοξενήσῃ, μιὰ συνέντευξη καὶ ἓνα ποίημα τοῦ κ. Ἀγγελίου Σημηριώτη ποὺ μετὰ τὴν τελευταία του περίφημη συλλογὴ «Ονειρώων Ἡσίοικ» τόσῃ ἐντύπωσῃ ἐπροξένησε καὶ τόσα ἐνθουσιαστικά σχόλια ἀπέσπασε. Ὁ κ. Σημηριώτης, ὁ ὁποῖος εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ ἐξχωριστοὺς μελετητὰς τῆς κλασσικῆς καὶ τῆς βυζαντινῆς φιλογραφίας ἔχει τοποθετηθῇ ἀπ' τὴν κριτικὴν σὲ μιὰ ἀπ' τὶς ψηλότερες κορυφὰς τοῦ νεοελληνικοῦ παρασού. Ὁ στίχος του ἐξορκίζει γιὰ τὸν πηγαῖο λυρισμὸ του τὴν φιλοσοφικὴν διάθεσιν ποὺ σφραγίζουσι ὅλον τὸ κληροσ τοῦ ἔθνος τοῦ ποιητῆ τῆς «Ἀστραίας», τὴν αἰσθαντικότητά καὶ τὴν μεγαλοστομίαν του καὶ τὴν κάποια προσωπικὴν πνοιὴν ποὺ τὸν οἰστροπλεῖται.

Συναντήσαμε τὸν κ. Σημηριώτη
σὸ σπίτι του, σὸ συνοικισμό Νέας Ἰ-
ωνίας, ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἀπογεύ-
ματα. Νὰ τὸν περιγράψουμε εἶναι πε-
ριττό. Ποῖος δὲν ξαίρει τὸ θαλερὸ
προσβύτη, μὲ τὴν λευκὴ γενειάδα καὶ
τὴν ἀσκητικὴ, βιβλικὴ μᾶλλον μορφή.
Στοὺς καλλιτεχνικοὺς καὶ λογοτεχνι-
κοὺς κύκλους εἶναι πασίγνωστος καὶ
ἀγαπητότατος, οἱ κάτοικοι τοῦ συνοι-
κισμοῦ τὸν γνωρίζουν καὶ γνωρίζουν
καλὰ καὶ τὴ φιλολογικὴ του ἀξία.
Δυὸ παιδάκια μᾶς ὠδήγησαν πρόθυ-
μα σὸ σπίτι του, σὲ ἀπόσπαση γιλιών
περίπου μέτρων. Τὸ γραφεῖο τοῦ ποι-
ητῆ, ὅσο ἀπλό κι' ἀπέριττο κι' ἂν
εἶναι, διατηρεῖ κατ' ἀπ' τὸν ἀνατολίτι-
κο ἀέρα, ποῦ μᾶς ἔστειλε στὴν Ἑλ-
λάδα μαζὶ μὲ τόσοις ἄλλους ἐκλε-
κτοὺς τοῦ πνεύματος καὶ τὸν λυρικό
ποιητὴ τῶν «Μαύρων Κρίνων».

Πρωτόμυθος ὁ ἴδιος νὰ διαλέξῃ τὸ ποίημα πάνω στὸ ὁποῖο θὰ μᾶς μιλοῦσε καὶ βοήθῃ τὸ περίφημο «Στῆς σκάλας τὴν κορφῇ», ποῦ, καθὼς θὰ δῇ παρακάτω ὁ ἀναγνώστης, εἶναι τόσο πλατὺ σὲ νόημα. Τὸ ποίημα τὸ ὁποῖο παραθέτουμε παραπλεύρως γράφτηκε πρὸ τριετίας καὶ βρίσκεται στὴν συλλογὴ «Ὁνειρῶν Ἠσικίου».

—Θὰ μπορούσατε, ρωτήσαμε, τὸν κ. Σημηριώτη, νὰ μᾶς πῆτε, ἂν τὸ ποίημα αὐτὸ βγήκε ἀπὸ ὠριμένη στίγμιν τῆς ζωῆς σου, ἂν ἔχει ὅπως λέμε τὴν «ἱστορίαν» του ;

—Όχι μιά, αλλά εκατό ιστορίες έχει αυτό το ποίημα. Μέσα σ' αυτό βρίσκονται όλα τα ιδανικά, όλα τα όνειρα που μπορεί σ'ε διάφορες ώρες να πλάσει ένας άνθρωπος. Η αγνωστώ που βρισκόταν στην κορυφή της σκάλας μπορεί να είναι πραγματικά μία γυναίκα άγαστημένη, μπορεί να είναι η τέχνη, μπορεί να-

ναί ἡ δόξα, ὅποιοδήποτε τέ-
λειον πάντων ἰδανικόν.

Τὸ ποίημα αὐτὸ συνεχίζει ὁ κ.
Σημηριώτης, καθὼς βλέπετε, ἀ-
ναφέρεται εἰς κάποιο ὄνειρο καὶ
γὰρ τοῦτο εἶναι σύμφωνο μὲ τὸ
νόμο τοῦ ὁνείρου. "Ἐχει ὅλες
τὶς ἀπιθανότητες, ὅλες τὶς ἱ-
λουχίαι ὅν ποὺ παρατηροῦμε
καὶ στὰ ὄνειρά μας.

«Ὁ δὲ ἀνατιζόμενος ποιητὴς βλέπει τὴν ἡλιόκαλὴν μορ-
φὴν βρισκόμεναι ψηλά, στήν κο-
σὴ τῆς σκάλας προσημειοντάς τον καὶ
τῆς λέει, βέβαια μὲ χαρά: «Να
με!» Γιὰ ν' ἀνέβῃ εἰς αὐτήν, γιὰ
τὴν φθάσῃ, βρίσκεται στήν ἀ-
νάγκη νὰ παλαίψῃ μὲ κάποιον.
Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος ποὺ τὸν ἐμ-
ποδίζει, ποὺ τὸν δυσκολεύει τὸ ἀ-
νέβασμα εἶναι ὁ φύλακας τῆς ὡ-
ραίας ἀγνώστης. Μὰ ὁ φύλακας
αὐτὸς εἶναι βέβαια ἓνα σύμβολο
στους στίχους τοῦ ποιητῆ. Συμ-
βολίζει τὰ ἐμπόδια, τὰ τεῖχη ποὺ
ψάχνει διαρκῶς ἀνάμεσα στὸν
ἄνθρωπο καὶ στὰ ἱδανικά του, τὸν
φράκτι. ποὺ πετιέται ἐξαιρικά
καὶ μᾶς κόβει τὸ δρόμο, καθὼς
ὁρμούμε νὰ συλλάβουμε αὐτὸ ποὺ
τὸ πῆθασα καὶ ποὺ ἐφανικά
τὸ εἶδαμε νὰ στέκεται ἀντίκρυ
μας.

Κάποτε ή αντίστασή του φάνηκε κα' λυγρὰ, κι' ο' ποιητής περνά. Ή σκόλα εἶνε μεγάλη τὸ ἀνέβασμα τῆς κοπιαστικῆς — ὅπως κοπιαστικὸς εἶναι κάθε ἀνήφορος ποῦ εἶδη ὅτι εἶναι ὥρα τοῦ καὶ ποητοῦ.

Ὁ κάματος τσακίζει τὸν ποιητὴ καὶ τὰ ῥοδά τὰ σύμβολα τῶν ἀγνῶν προθέσεων του — πέφτουν ἀπ' τὰ χέρια του. Συμβολικῇ κ' ἐπὶ τῇ ἡ σημασίᾳ τῶν ῥόδων ποῦ πέφτουν. Μ' αὐτὴν ὁ ποιητὴς θέλει νὰ μᾶς θυμίσῃ ὅτι γὰ καθε μεγάλο ἀγῶνα, σὲ κάθε κρούσ' κ' ἐπιμονῇ προσπάθεια, εἶναι μοιραῖο νὰ χάσουμε τὴν πρώτη μας ἀγνότητα — ποῦ εἶχαμε ὅταν ξεκίνησαμε — τὴν πρώτη μας ὁρμή, τοὺς πρώτους ἐνθουσιασμούς.

“Όταν ὁ ποιητής στα στήν ὥραία του, ὁρμᾷ νὰ τὴν ἀγκαλίσῃ. Τὰ μπράστα της θέλει νὰ σφίξῃ, τὰ μαλλιά της νὰ χαϊδέψῃ, τὰ γέμλῃ της νὰ φιλήσῃ γλυκά. Μὰ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι παρὰ πόθος, πάθος σαρκὶ κό κι' ὁ ποιητὴς ἀνακαλύπτει πὼς δὲν ἦταν ἡ σάρκα τῆς ὥ-
ραίας πού τὸν μεθοῦσε. Ὅσο μακρύτερα βρισκότανε ἀπ' τὸ ἱ-

Στῆς σκάλας.
τὴν κορυφή

Μὲ πρόσμενε στῆς σκάλας τὴν κορφὴ
—ποιᾶς σκάλας; Δὲ θυμᾶμαι—
μιὰ ἀγνώριστη, μιὰ ἡλιοκάλλη μορφὴ,
γὶ' ἐνὼ τῆς εἶπα—«Νά με!».

Νά με! γιατί ἡ μαντέφτρα μου ἡ καρδιά
πολύ πρὶν εἶχε νοιώσει
τὴν ποῦ θ' ἀντίκρουζα ἄγνωρη ὁμορφιά,
ἡ σκάλα ὅταν τελειώσῃ.

«—Ἀργήσεως» ἀναστέναιξε, κ' ἐγώ:
«—Κάτω νάρθη μ' ἐμπόδα
κάποιος, ἂν κ' εἶχα γιὰ ν' ἀνέβω ἐδῶ,
στὰ χέρια πλήθος ρόδα».

Κι' είδα καί νά! Τά χέρια μου άδειανά!
Κι' είδα δέν ήταν ρόδα!
Τά μπράτσα της μόνο ήταν τὰ γυμνά,
στή σκάλα, πού όλη ευόδα!

Κι' ἀπ' τῆς ψυχῆς μου ξάφνον τὰ βαθειὰ
μεθύσι οἱ πόθοι οἱ χίλιοι
τρολλὸ καὶ ἴλιγγον σιᾶρι, στῇ δροσιᾷ
ποῦ μοῦκαψε τὰ γεῖλη!

Κι' ἔνοιωσα καὶ δὲν ἦταν ἡ δροσιὰ
τῶν μπράτσων ποὺ διψοῦσα,
μὰ τῶν μαλλιών της, κάποια ἀναδυσιὰ
μοσκόφεγγη καὶ πλούσια.

Κι' ἐνοιῶσα καὶ δὲν ἦταν τὰ μαλλιά,
 μὲ τὸ νεκτῆριο φῶς τους,
 μὰ κάποια ἀπὸ τὸ στόμα της φιλιὰ,
 ποὺ λάγγευσεν ὁ καημὸς τους.

Κι' ἐνοίωσα καὶ δὲν ἦσαν τὰ φιλιά
ἢ γλυκαπαντοχή μου
μὰ τῶν ματιῶν της κάποια ἰλαιοβολιά
γλαυκὴ, γιὰ τὴν ψυχὴ μου.

Καὶ τοῦ γαλαζίου ὡς ἔσκυφα νὰ πιῶ,
τοῦ ἱλίου τὴν ψυχστάλα,
θεοῖλεψαν τὰ μάτια της τὰ δυὸ
κι' ἔμεινε ῥόνο ἡ στάλα.

Α ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

πόλυτα μαζί σου.

— Μά ποιά λοιπόν ήταν η νεκρά που μπαούλου; ρώτησα με άσυγκράτητη περιέργεια.

Σύμφωνα με όσα μου είπε η μίς Σίμπκινσον, απάντησε ο νεαρός κληρικός, έχω κάθε λόγο να πιστεύω, ότι το πτώμα του μπαούλου ανήκει στη θεία μου. Είμαι αποφασισμένος να πω όλα όσα ξέρω στον ανακριτή.

Η μίς Σίμπκινσον τινάχτηκε από άπο τη θέση της.

— Για όνομα του Θεού! φώναξε. Λυπηθήτε μας, Ώστεν. Δεν πρέπει να το κάνετε αυτό!

— "Εδω, της είπε ο νέος με γλυκεία και τρυφερή φωνή, μην ταρασσεσαι, αγαπητή μου. Υπάρχουν στιγμές στη ζωή μας που βασανίζουμε από τρομερούς δισταγμούς, αυτό είναι αλήθεια. Πάντοτε όμως ξέρουμε κατά βάθος πού είναι το καθήκον μας. "Οχι, όχι! Πρέπει να μιλήσω, "Εξ άλλου, κι' εγώ να μη το πω, θα βρεθούν άλλοι να μιλήσουν. "Εστράφη προς το μέρος μου.

— Πόσας καιρός θα περάσει κατά τη γνώμη σας, κύριε, μέχρις ότου ανακαλύψουν οι γαλλικές αρχές την παυσιμότητα του θύματος;

— Δεν θ' άρνησιν και πολύ, απάντησα. Γνωρίζουν τα αρχικά του ονόματος, τον τόπο της προελεύσεώς της, τον άριθμό και τη μάρκα του ρολογιού της. "Εχουν την τσάντα της, τα φορέματά της. Μέσα σε τρεις μέρες το πολύ, θα ξέρουν το όνομα της νεκράς.

— Λοιπόν, θα την απαλλάξω ενώ την άστυνομία απ' αυτόν τον κόπο. "Η θεία μου άγομάζετο "Ελισάβετ Ραϊνελ. "Ηταν άγαμος και διέμενε μόνιμως στο Οΰπερ Νόρτον Κρέστοντ, Χάβερστοκ Χίλλ, άριθμός 13. Τελευταίως είχε έρθει στο Σάουθεντ για ν' αλλάξει τον άέρα της, όπου και κατά πάσαν πιθανότητα τη χτύπησε ο θάνατος μ' αυτόν τον σκληρό τρόπο.

Η φωνή του κληρικού στα τελευταία αυτά λόγια μόλις άκουγόταν. "Η συγκίνησις τον έπνιγε. "Αλλά και η "Εδω δεν ήταν λιγώτερο συγκινημένη. Είχε ξαναπέσει στον καναπέ, και κρύβοντας το πρόσωπο μέσα στα χέρια της, κατελήφθη από λυγμούς.

— Κάνετε πολύ καλά πού άποφασίσατε να μιλήσετε, του είπα. Πιστεύω ότι σε παρόμοιες περιστάσεις επιβάλλεται να βοηθή κανείς την άστυνομία στο έργο της. Προς τί να κρύβουμε πράγματα πού άρνά ή γρήγορα θα γίνουν γνωστά; Στην προκειμένη περίπτωση μάλιστα κάθε προσπάθεια άποκρύψεως ένός γεγονότος θα μπορούσε να συνεπιφέρη δυσάρεστες συνέπειες.

Μιλώντας έτσι, ήθελα να δείξω στη μίς Σίμπκινσον πόσο παράλογη ήταν η στάσις της.

— Απέσυρε τα χέρια από το πρόσωπό της:

— Το ξέρω, είπε απλά.

— Το έγκλημα διεπράνθη στο Σάουθεντ, έξηκολούθησε. Το ήξερα ήδη αυτό, πριν έλθω να σας δω. "Αλλά ποιά ήταν άραγε τα έλατήρια;

— Έξηκολούθησε καταθλιπτική σιγή. Οι δύο άοραβωνιασμένοι κυτάχθηκαν με βλέμματα άμνηχανίας.

— Με ποιά δικαίωμα μάς υποβάλλετε αυτή την έρώτηση; είπε ξαφνα η μίς Σίμπκινσον, με ύφος δυσπιστίας.

— Σηκώθηκα άμέσως.

— Δεν έχω καμιά επίσημη άπο-

— "Εδω, της είπε ο νέος με γλυκεία και τρυφερή φωνή, μην ταρασσεσαι, αγαπητή μου. Υπάρχουν στιγμές στη ζωή μας που βασανίζουμε από τρομερούς δισταγμούς, αυτό είναι αλήθεια. Πάντοτε όμως ξέρουμε κατά βάθος πού είναι το καθήκον μας. "Οχι, όχι! Πρέπει να μιλήσω, "Εξ άλλου, κι' εγώ να μη το πω, θα βρεθούν άλλοι να μιλήσουν. "Εστράφη προς το μέρος μου.

— Πόσας καιρός θα περάσει κατά τη γνώμη σας, κύριε, μέχρις ότου ανακαλύψουν οι γαλλικές αρχές την παυσιμότητα του θύματος;

— Δεν θ' άρνησιν και πολύ, απάντησα. Γνωρίζουν τα αρχικά του ονόματος, τον τόπο της προελεύσεώς της, τον άριθμό και τη μάρκα του ρολογιού της. "Εχουν την τσάντα της, τα φορέματά της. Μέσα σε τρεις μέρες το πολύ, θα ξέρουν το όνομα της νεκράς.

— Λοιπόν, θα την απαλλάξω ενώ την άστυνομία απ' αυτόν τον κόπο. "Η θεία μου άγομάζετο "Ελισάβετ Ραϊνελ. "Ηταν άγαμος και διέμενε μόνιμως στο Οΰπερ Νόρτον Κρέστοντ, Χάβερστοκ Χίλλ, άριθμός 13. Τελευταίως είχε έρθει στο Σάουθεντ για ν' αλλάξει τον άέρα της, όπου και κατά πάσαν πιθανότητα τη χτύπησε ο θάνατος μ' αυτόν τον σκληρό τρόπο.

Η φωνή του κληρικού στα τελευταία αυτά λόγια μόλις άκουγόταν. "Η συγκίνησις τον έπνιγε. "Αλλά και η "Εδω δεν ήταν λιγώτερο συγκινημένη. Είχε ξαναπέσει στον καναπέ, και κρύβοντας το πρόσωπο μέσα στα χέρια της, κατελήφθη από λυγμούς.

— Κάνετε πολύ καλά πού άποφασίσατε να μιλήσετε, του είπα. Πιστεύω ότι σε παρόμοιες περιστάσεις επιβάλλεται να βοηθή κανείς την άστυνομία στο έργο της. Προς τί να κρύβουμε πράγματα πού άρνά ή γρήγορα θα γίνουν γνωστά; Στην προκειμένη περίπτωση μάλιστα κάθε προσπάθεια άποκρύψεως ένός γεγονότος θα μπορούσε να συνεπιφέρη δυσάρεστες συνέπειες.

Μιλώντας έτσι, ήθελα να δείξω στη μίς Σίμπκινσον πόσο παράλογη ήταν η στάσις της.

— Απέσυρε τα χέρια από το πρό-

Το μυστικό του μαύρου Μπαούλου

σας φανώ χρήσιμος. "Ενα έγκλημα διεπράνθη, μίς, και ο ένοχος όποιοσδήποτε κι' άν είναι, πρέπει να τιμωρηθή. Εύχομαι όλωψυχως να μην άποδειχθή ότι σεις είσθε ο ένοχος...

— Θεέ και Κύριε! φώναξε ο κληρικός. "Ακουσε, "Εδω; "Ενα έγκλημα!

Κυτταζόμασταν και οι τρεις. Αυτός με βλέμματα άγωνίας, αυτή με ματιά γεμάτη δυσπιστία κι' εγώ με άμνηχανία.

— "Εδω, της είπε ο Χάρβεϋ, η συγκίνησις σε παρασύρει, αγαπητή μου! Ρωτήστε μας τι θέλετε, κύριε, και βοηθήστε μας όσο μπορείτε. Θα σας άπαντήσουμε πρόθυμα σ' όλες τις έρωτήσεις. Δεν μπορούμε να σας πούμε ποιάς σκότωσε τη θεία μου, γιατί δεν το ξέρουμε. "Οσο για τα έλατήρια, πού ώθησαν το δολοφόνο... Θεέ μου... δεν πρόκειται παρά περί ύποθέσεων χωρίς βάση... Ρωτήστε μας για γεγονότα, για ύλικές ενδείξεις...

— Μένετε στο ίδιο σπίτι με τη θεία σας; ρώτησα.

— "Οχι, απάντησε. Είμαι έφημέριος του ναού της "Αγίας Μαρίας στο Σάουθεντ. Ζω μόνος μου σε μία οικονομική πανσιόν. Γι' αυτό άκριβώς ήλθε και η θεία μου στο Σάουθεντ, όταν οι γιατροί τη συνεβούλευσαν ν' αλλάξει άέρα. Για να μ' έχη κοντά της.

— Ζούσε μόνη της;

— Με δύο υπηρέτριες. Μία γρηά και μία νέα.

— Οι δύο αυτές υπηρέτριες την άκολουθούσαν στο Σάουθεντ;

— "Οχι. Είχε νοικιάσει ένα μικρό επιπλωμένο διαμέρισμα.

— Σε ποιά δρόμο;

— Μη τοιό λέτε! φώναξε η μίς Σίμπκινσον.

— "Ελα, "Εδω, μη παραλογίζεσαι! της είπα γλυκομίλητα ο άρραβωνιαστικός της.

Κι' έξηκολούθησε:

— "Η θεία μου είχε νοικιάσει ένα διαμέρισμα στην όδο Μαρίν-Παράντ άριθμός 17.

— "Εσπευσα να σημειώσω τη διεύθυνση στο κορνέ μου. "Η μίς Σίμπκινσον με κύτταξε με μάτια έντρομα. Δεν μπορούσα να καταλάβω, γιατί ένενοχούσε τόσο παράξενα, γιατί άρνησιν πάλι να ύποπτεύωμαι δ-

— "Αρχισα πάλι να ύποπτεύωμαι δ- τι δεν είχε τη συνείδησή της ήσυχη. "Επιχείρησα μία νέα επίθεση, κατά μέτωπον:

— Θα έπιθυμήτε πάντως, δεσποινίς, την ταχεία ανακάλυψη του δολοφόνου. Δεν είν' έτσι;

— "Οχι! απάντησε μετά ολιγόλε-

— Θα έπιθυμήτε πάντως, δεσποινίς, την ταχεία ανακάλυψη του δολοφόνου. Δεν είν' έτσι;

— "Οχι! απάντησε μετά ολιγόλε-

— Θα έπιθυμήτε πάντως, δεσποινίς, την ταχεία ανακάλυψη του δολοφόνου. Δεν είν' έτσι;

— "Οχι! απάντησε μετά ολιγόλε-

— Θα έπιθυμήτε πάντως, δεσποινίς, την ταχεία ανακάλυψη του δολοφόνου. Δεν είν' έτσι;

— "Οχι! απάντησε μετά ολιγόλε-

— Θα έπιθυμήτε πάντως, δεσποινίς, την ταχεία ανακάλυψη του δολοφόνου. Δεν είν' έτσι;

— "Οχι! απάντησε μετά ολιγόλε-

— Θα έπιθυμήτε πάντως, δεσποινίς, την ταχεία ανακάλυψη του δολοφόνου. Δεν είν' έτσι;

— "Οχι! απάντησε μετά ολιγόλε-

— Θα έπιθυμήτε πάντως, δεσποινίς, την ταχεία ανακάλυψη του δολοφόνου. Δεν είν' έτσι;

— "Οχι! απάντησε μετά ολιγόλε-

— Θα έπιθυμήτε πάντως, δεσποινίς, την ταχεία ανακάλυψη του δολοφόνου. Δεν είν' έτσι;

— "Οχι! απάντησε μετά ολιγόλε-

— Θα έπιθυμήτε πάντως, δεσποινίς, την ταχεία ανακάλυψη του δολοφόνου. Δεν είν' έτσι;

— "Οχι! απάντησε μετά ολιγόλε-

Δεν απάντησε.

Κατάλαβα ότι δεν θα μπορούσα να της άποσπάσω λέξη. "Ισως όμως να μάθαινα κάτι για τα προηγούμενα ταξίδια του μπαούλου.

— Συγγωρήστε με, της είπα, για μίαν άλλη έρώτηση. "Αν δεν άπατώμαι, μένετε στο Γκρήνουιτς, δεν είνε έτσι;

— "Οχι, είπε. Μένω στο Τοϋτιγκ. "Εδωκα την διεύθυνσή μου στην άστυνομία.

— Συγγνώμην, είπα, νόμισα πως μένετε στο Γκρήνουιτς. Και όμως είνε ωραία πόλις.

— Πιθανόν. Δεν ξέρω. Δεν έχω πεί ποτέ.

Δεν ήθελα τίποτε άλλο να μάθω.

— "Οπωσδήποτε, είπα, το μπαούλο πού περιείχε το πτώμα της μίς "Ελισάβετ Ραϊνελ έφυγε από το σταθμό του Τσάρριγκ Κρός του Λονδίνου, γύρω το πρωί. Το μπαούλο αυτό σας ανήκει, όπως λέτε. Ποιάς έβαλε τώρα το πτώμα μέσα στο μπαούλο; "Εσείς;

— "Εγινε κατάγλωμη. "Αλλ' η φωνή της ήταν σταθερή:

— "Οχι! είπα έντονα.

— "Ισως, όμως, να παρασταθήκατε κατά την τοποθέτηση του πτώματος;

— "Οχι!

— Τότε, δεδομένου ότι το μπαούλο αυτό σας ανήκει, θα πρέπει να παραδεχθώμε ότι κάποιος έβαλε μέσα το πτώμα εν άγνοία σας...

— "Οχι. Το μπαούλο αυτό το άγόρασα πρό τεσσάρων ή πέντε ήμερών και το είχα διαρκώς μέσα στο δωμάτιό μου. "Η καμαριέρα το γέμισε γύρω το πρωί με ρούχα, μπροστά μου. Μπορείτε να τη ρωτήσετε. Βυθίστηκα σε σκέψεις. "Ηταν όλοφάνερο ότι αυτή η κοπέλλα δεν έλεγε παρά ένα μόνον μέρος της αλήθειας. "Εάν είνε αληθές ότι η καμαριέρα γέμισε το μπαούλο με ρούχα μπροστά της, γύρω το πρωί, αυτό δεν έγινε στο Σάουθεντ, όποτε η μίς Σίμπκινσον είχε αναχωρήσει, αλλά σ' ένα ξενοδοχείο του Λονδίνου, όπου η καμαριέρα της δεν ήταν παρούσα.

Πώς να ξεχωρίσω τώρα κανείς μέσα σ' όλα αυτά την αλήθεια από το ψέμμα; Φυσικά, άργα ή γρήγορα η μίς Σίμπκινσον θ' αναγκαζόταν να μιλήσει. Προς το παρόν όμως η στάσις της παρέμενε αινιγματική.

— Δεν με πιστεύετε; είπε βλέποντας την άμνηχανία μου. "Ω! Λίγο με νοιάζει! Σας όρκίζομαι, όμως ότι το μπαούλο δεν βγήκε ούτε μία στιγμή από το δωμάτιό μου. Πώς βρέθηκε μέσα το πτώμα της άτυχης μίς Ραϊνελ; Στην άστυνομία έναπόκειται να το ανακαλύψη.

Κύτταζε μία τον Χάρβεϋ και μία προς το μέρος μου και το ύφος της μαρτυρούσε δυσπιστία.

— Μείνατε ήσυχη, της είπα, και σηκώθηκα για να φύγω. "Η άστυνομία θα τ' ανακαλύψει όλα. "Οσο γι' αυτό δεν πρέπει ν' άνησυχήτε καθόλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ

Τα δυο μπαούλα

Χωρίς να το θέλω, μέσα στα τελευταία αυτά λόγια μου είχα δώσει ένα έλαφρό τόνο άπειλής. Αυτό ήταν εκ μέρους μου εκδήλωσις άδειότητος και άνεμείας, αλλά με εί- "ε τόσο πειράζει η άγέρωχη και πε-

ρίεργη στάσις της μίς Σίμπκινσον.

Μά τί διάβολο! Νά μία κοπέλλα, συλλογιζόμουν, μόλις είκοσι έτών, με πρώτης τάξεως άνατροφή, από την καλύτερη κοινωνική τάξη, πού δέχεται να της άπαγγέλλουν κατηγορία επί φόνου και μάλιστα άπαθώς, σαν να έπρόκειτο περί παρονυχίδας. "Οχι δε μόνον δεν χάνει την άταραξία της, αλλά και ψεύδεται άσύστολα, άρνείται ν' άπαντήσει και μιλάει με όλους με ύφος άγέρωχο. Τί παράξενη στάσις είνε αυτή; Μήπως είνε άθώα; Μακάρι! "Αθώα όμως ή ένοχη, θα μπορούσε πάντως να κρατήσει διαφορετικώτερη στάση.

Παράξενο κορίτσι, πού θα φάη μόνο του το κεφάλι του! σκέφθηκα καθώς έφευγα.

Γιατί αίφνης άρνήθηκε ότι πήγε στο Γκρήνουιτς, άφου το μπαούλο της είχε πάνω την έτικέττα του σιδηροδρόμου πού έγραφε «Γκρήνουιτς-Λονδίνον»; "Αν ήταν αλήθεια ότι δεν πήγε ποτέ στο Γκρήνουιτς και ότι το μπαούλο αυτό το άγόρασε μόλις πρό 4 ήμερών, τότε θάπρεπε κατ' ανάγκην να παραδεχθώμε ότι το μπαούλο πού είχε στο δωμάτιό της και το γέμισε με ρούχα, δεν ήταν το ίδιο με το μπαούλο πού είνε έλθει στο Παρίσι. Αυτό ήταν όλοφάνερο και προέκυπτε από τα δικά της λόγια.

— "Εν τούτοις έπέμενε να ισχυρίζεται ότι το μπαούλο πού ήλθε στο Παρίσι, ήταν πράγματι το δικό της. Και το πιο περίεργο, το άνεγνώριζε και η καμαριέρα. Τί συνέβαινε λοιπόν; Για να παραδεχθώ ότι η μίς Σίμπκινσον και η καμαριέρα βοισκύνταν εν καλή πίστει έπιμένοντας ότι άνεγνώριζαν το μπαούλο, θάπρεπε να κάνω τον έξησ τολμηρό συλλογισμό: ότι στο σταθμό του Τσάρριγκ Κρός, έκτός από το μπαούλο της μίς Σίμπκινσον, υπήρχε κι' ένα άλλο μπαούλο, άπολύτως ίδιο, ανήκον σε κάποιον άλλον, άγνωστον. Θα έπρεπε επίσης να δεχθώ ότι τα δυο μπαούλα άντηλλάγησαν κατά λάθος. "Αλλά για να όρθοποδήση η τολμηρή και άκρόβατική αυτή θεωρία, θα έπρεπε πάλι να παραδεχθώ ότι η μίς Σίμπκινσον είχε αντίληψη την άντικατάσταση. "Η δλη στάσις της μαρτυρούσε ότι έγνώριζε το έγκλημα, πολύ πριν άνοιχτή το μπαούλο. "Αρα ήταν συνένοχος.

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

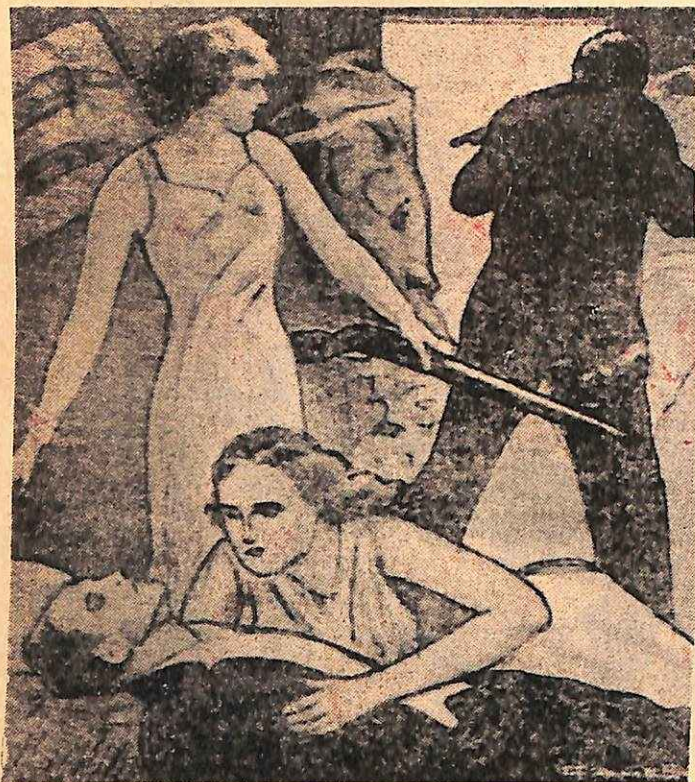
— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της το μπαούλο με το πτώμα. "Αλλά τότε; Γιατί άντετάγη τόσο έντονα στο άνοιγμα του μπαούλου; Μήπως ήξερε το έγκλημα και ήθελε να το συγκαλύψη; "Αλλά γιατί να το συγκαλύψη; Μήπως ο δράστης ήταν κανένας δικός της, κάποιος πρόσωπο προσφιλές πού ήθελε να το προστατεύσει;

— "Αλλά πάλι, ήταν δυνατόν;

— "Η θεωρία των δυο μπαούλων άρχισε να με σαγηνεύει. "Εξηκούσε θαι μάσια το ζήτημα των κλειδιών. Για να μην έχη το κλειδί του μπαούλου η μίς Σίμπκινσον, αυτό έσήμαινε ότι δεν ήταν δικό της

Τὸ κακὸ μάτι

Ένα δραματικό διήγημά του
Λουϊ-Τομάς-Ζουρντάν

ΕΙΧΑΝ θανατώσει τη μικρούλα Μάρτζορι, τη μικρή Παναγία, με τα γαλάνα μάτια, για να έδικηθούν τον πατέρα της, τον ασφαλιστή Πάττερσον, που δεν μπόρεσε να καταβάλει ένα καίριως τμήμα 20.000 δολαρίων. Και τώρα, το «κακό μάτι» είχε πέσει στη συμμορία Φοβερή γκίνια, κατέτρεχε τους κιντ-νάρπερ, σε κάθε τους βήμα, σε κάθε τους ενέργεια. Κι' ήταν βέβαιο, πως αιτία της ατυχίας αυτής ήταν η κατάρχη της μικρής Παναγίας...

Ο Ντάβιντ Λίττλ, ο αρχηγός της συμμορίας, το είχε διασυνάψει. Καταλάβαινε ότι τίποτε δεν μπορούσε να κάνει εναντίον του άοράτου, αυτού του γιγαντιαίου, προσπαθούσε να αντιδράσει. Και αφού συγκέντρωσε τους ανθρώπους του, τους μίλησε όπως ήξερε να μιλάει ένας αρχηγός, αποφασισμένος να ψηφίσει όλα τα εμπόδια.

—Ναί! τους είπε στο τέλος. Το κακό αυτό μάτι που μας φέρνει τόση γκίνια, πρέπει να κλείσει για πάντα. Διαφορετικά...

Οι συμμοριταί έπεδοκίμασαν τα λόγια του αρχηγού των, ο καθένας με τον δικό του τρόπο: «Ο Τζόν Τόξερ μ' ένα δυνατό μουγκρητό. Ο Πάτ Χέρμπερ με μιάν σκληρή γκρίνια. Οι άλλοι, ανηλιάζοντας, σφυρίζοντας, ποδοκροτώντας ή χειροκροτώντας, άναλογα με τον βαθμό του πολιτισμού και του ένθουςιασμού των. Μόνον ο Γκάρι Ρόξ δεν είπε τίποτε. «Όλοι, όμως, ήξεραν ότι ο Γκάρι Ρόξ ήταν ένας τύπος ξεχωριστός. Ένας... ηλός, προερχόμενος...»

την Εύρωπη, που άφινε με τους τρόπους και τα μισόλογά του να έννοηθ, ότι ήταν απόγονος μιάς παλαιάς αριστοκρατικής οικογενείας της Άγγλίας.

Ο Φλογορόδός λόγος του αρχηγού δεν είχε άλλο αποτέλεσμα, παρά να κάνει ακόμη μεγαλύτερη την γκίνια. Πραγματικά, την άλλη μέρα, ο Τόξερ έσπασε το δεξί του πόδι κι, ο Τζίμ Φλόκ «κα-θαρίστηκε» από έναν αστυνομικό. Ο Τζίμ Φλόκ, ο τρομερός στραγγαλιστής, ένας ήρακλής ως εκεί πάνω!

Και τώρα... τώρα, η συμμορία ήταν κλεισμένη στο κρησφύγετό της, που τώχαν ζώσει από παντού οι αστυνομικοί. Κανένας δεν έλειπε από κεί μέσα. Έκτός από τον Τόξερ, τον Γκάρι Ρόξ και τον Σβάν, ήταν κι' ο Κούλς, ένας ήλιθος που νόμιζε πως έμοιαζε του Ουίλλιαμ Πάουελ, ο Μέλπατομ, η αδελφή του Τόξερ, η γυναίκα του Μέλπατομ κι' η φιλενάδα του Σβάν: Μιά κάποια Τζούλυ. Μόνον ο αρχηγός έλειπε.

Για την ώρα, οι πολιορκημένοι κιντ-νάρπερ είχαν σφαίρες. Τι θα γίνονταν, όμως, αργότερα, όταν δεν θάχαν πιά πυρομαχικά; Θά τους έμενε άραγε καμιά σφαίρα, για να τινάξουν τα μυαλά τους στον άέρα ή θά πλήρωναν τις άμαρτίες τους πάνω στην ηλετρική καρέκλα;

Ο Τόξερ που ήταν ξαπλωμένος σ' ένα καναπέ, με το πόδι του στον γυφο, έβριζε και βλαστημούσε από το κακό του. Οι σφαίρες των αστυνομικών είχαν σπάσει τώρα όλα τα τζάμια και μπηγόνταν στο ταβάνι, στους τοίχους, παντού.

—Τά βρωμόσκυλλα! ούρλιαζε ο Τόξερ, Δόστε μου, λοιπόν, ένα όπλο και βάλε με πίσω από ένα παράθυρο, να τους δείξω τί θα πη γκάγκστερ!

—Πάψε! του έλεγε η αδελφή του. Θ' άνεβη ο πυρετός σου. Μείνε αυτού που είσαι! Διαφορετικά θά χάσεις το πόδι σου!

—Στό διάβολο το πόδι μου! Νομίζεις πως νοιάζομαι για το πόδι μου, τη στιγμή που κινδυνεύω να καθήσω στο ηλεκτρικό σκαμνί; Κόττα τους βλάκες πως πυροβολούν! Σάν μεθυσιμένοι! Ρίχνουν στον άέρα, χωρίς να σκοπεύουν... «Αμα τους σωθούν οι σφαίρες... Κι' ο αρχηγός λείπει!

—Μην ανησυχείς για τον αρχηγό. Αυτή τη στιγμή, η Μέλπατομ είναι στο διπλανό δωμάτιο και στέλνει με στον άσούρματο σ. ο. σ. Σε λίγο, ο Ντάβιντ Λίττλ θά φθάσει με ένισχύσεις...

—Είμαι πολλοί οι αστυνομικοί! —Καμιά είκοσαριά. Ήλθαν με θωρακισμένα αυτοκίνητα.

—Μπορείς να δής αν έχουν άπώλειες μέχρι της στιγμής;

—Ναί. Μπροστά στην καγκελλόπορτα είναι σκοτωμένοι δυό.

—Μονάχα; Τόσες σφαίρες για δυό παλητούμαρα;

Κι' η ανταλλαγή των πυροβολισμών εξακολουθούσε, οι σφαίρες των αστυνομικών έπεφταν σαν χαλάζι πάνω στο σπίτι των συμμοριτών. Πίσω από τα παράθυρα του ίσογειου, ο Ρόξ, ο Σβάν, ο Μέλπατομ κι' ο Κούλς άπαντούσαν, όσο μπορούσαν, καλλίτερα. Η μικρούλα Σβάν τους γέμιζε τα όπλα, ενώ η Μέλπατομ άγωνιζόταν πάνω από τον πομπό του άσούρματος, να στείλει στον αρχηγό της συμμορίας το σήμα του κινδύνου.

—Εν-ε-

Κάποια στιγμή, ο Μέλπατομ σωριάστηκε χάμα νεκρός. Είχε δεχτή μιά σφαίρα, ανάμεσα στα μάτια, Τρελή από την άπογοήτευση, η γυναίκα του άφισε τον άσούρματο κι' έπεσε πάνω από το πτώμα του.

—Τζόννς! φώναζε, και η κραυγή της ήταν κραυγή πονεμένου ζώου.

—Άφισέ τον, λοιπόν! ούρλιασε η μικρούλα Σβάν. Δεν βλέπεις ότι πέθανε; Πάρε τη θέση του πίσω από το παράθυρο.

Όσο για τον Σβάν, αυτός δεν γύρισε καν να κύττάει τον σκοτωμένο σύντροφό του. Καθισμένος πίσω από ένα στρώμα που τώχαν βάσει στο παράθυρο, εξακολουθούσε να πυροβολεί. Ήταν άπιστευτα αισιόδοξος. Κατά τη γνώμη του, οι αστυνομικοί θ' άναγκάζονταν πολύ γρήγορα να υποχωρήσουν. Από την αισιόδοξία του, όμως, δεν είχε άντιληφθ ότι το όπλο πολυβόλο του έρριχνε τις σφαίρες εις ύψος πεντακοσίων μέτρων!

Μέσα στην τραπεζαρία, βρισκόταν ο Κούλς. Πυροβολούσε στην τύχη, μόνο και μόνο για να κάνει θόρυβο. Ούτε σκόπευε καν. Η μικρούλα Σβάν τώφερνε διαρκώς σφαίρες. Άλλά κάποια στιγμή, το ύπε:

—Οι σφαίρες σώθηκαν! Ο Μέλπατομ σκοτώθηκε. Όλοι μας θά σκοτωθούμε, κι' εσύ, κι' εγώ, κι' ο Σβάν, όλοι μας, όλοι μας, αφού πυροβολήτε σαν βλάκες!

Άρπαξε το τουφέκι από τα χέρια του και σκόπευσε.

—Βλέπεις; το ύπε μετά τον πυροβολισμό, η σφαίρα μου δεν πήγε χαμένη...

Είχε σκοτώσει έναν πόλισμαν με το πρώτο.

Μέσα στην κουζίνα βρισκόταν ο Γκάρι Ρόξ, αυτός που έλεγε πως ήταν άριστοκράτης. Το πόστο του ήταν το καλλίτερο από όλα κι' αυτός ο πιο λυσσασμένος. Δεν σπαταλούσε τις σφαίρες του. Τις μετρούσε, σημάδευε προσεκτικά και πατούσε τη σκανδάλη στα σίγουρα...

—Πάει κι' ο πύμπτος! έπε σε λίγο... Ξέρω ότι στο τέλος θά με καθήσουν στην ηλεκτρική καρέκλα... Άλλά τί να γίνη; Έτσι άμείβει η κοινωνία τους καλούς σκοπευτάς...

Η Σβάν που τόν άκουσε, τράβηξε τα μαλλιά της.

—Είμαι τρελλός! φώναζε. «Όλοι τους τρελλάθηκαν εδώ μέσα!

Στό γάλλ, η γυναίκα του Μέλπατομ, η ήγχα, παιδεύονταν πάλι πάνω από τον λαθραίο πομπό.

Σκοτώθηκε!... Τ' άκουσε Λίττλ: «Αν τώθελες εσύ κι' οι άλλοι θά μπορούσατε να μās σώσετε... Σκοτώθηκε!... Μας πρόδωσες, Λίττλ!...

Δεν ήταν, όμως, άλήθεια, ότι ο

(Τό τέλος στη σελίδα 60)

Ένα βραδύ
στο χορό
της Όπερας

ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝ-
ΤΣΟ ΤΟΥ
ΟΝΟΡΕΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΗΤΑΝ η τελευταία Κυριακή της Άποκρηάς. Ο νεαρός άνθυπίαρχος Λεόν ντέ Πρεβάλ είχε φθάσει μόλις πρό όλίγου στο γορό της Όπερας και στέκοταν σε μιά γωνιά, ζαλισμένος άκόμα από τις φωνές, από τα γέλια, από τον τρελλό θόρυβο του πλήθους των προσωποδοφών που τόν περιστοίχιζαν.

Όταν συνήθισε κάπως σ' όλ' αυτά, προχώρησε διστακτικά ανάμεσα στον κόσμο.

«Έξαφνα, είδε δυό πολυτελέστατα ντυμένες κυρίες που διευθύνονταν προς το μέρος του. Τις συνώδευε ένας κύριος με άψογο φράκο. Η μία από τις δυό μεταμφιεσμένες κυρίες φαινόταν νάνε νέα. Η άλλη ήλικιωμένη. Ένας ψίθυρος θαύλας ήλίκιωμένης. Μερικοί νεομασμοί τις ύποδέχθηκαν. Τίς περιτοίχισαν κι' άρχισαν να τις πειράζουν, σαν κι' άρχισαν να άνοίξουν δρόμο ανάμεσα σ' αυτούς για να περάσουν. Σε κάθε βήμα τους όμως το

πλήθος των θαυμαστών — της νέας, φυσικά — όλοένα δυνάμωνε περισσότερο. Έτσι κάποια στιγμή τα ντόμινα χωρισθήκαν. Κι' η νέα βρέθηκε κοντά στον Λεόν. Φορούσε μιά βελούδινη μάσκα, που της έκρυβε το μισό πρόσωπο. Έκτύπησε όλόγυρά της με άνησυχία. Άντελήφθη ότι είχε χάσει τελειωτικά τη συντροφιά της μέσας

Ένα βράδυ στο χορό της όπερας

στά κύματα του κόσμου. Τότε πάνω στην απελπισία της, άρπαξε τον Λεόν, που δεν είχε απομακρυνθεί από κοντά της, από το μπράτσο:

— Ω! Σας παρακαλώ, του είπε με κάποια ταραχή, βοηθήστε με να γλυτώσω απ' όλους αυτούς τους διαβόλους και να βρω τους φίλους μου.

— Είμαι στη διάθεσή σας, ωραία μου μεταμφιεσμένη, απήντησε αυτός. Μη φοβάστε. Ακολουθήστε με και εμπιστευθήτε σε μένα.

Επέρασε το μπράτσο του στο δικό της και παραμερίζοντας τους περιέργους, κατώρθωσε να την οδηγήσει ως τον μουφέ. Την έβαλε να καθήσει σ' έναν καναπέ κι' ετοιμάστηκε να πάει να της φέρει κανένα δροσιστικό.

— Όχι, μη φύγετε! του είπε αυτή. Δεν θέλω τίποτα. Ντρέπομαι για τον άνοητο φόβο που με έκυριευσε προηγουμένως.

— Κι' εγώ τον εύλογω! Σ' αυτόν όφειλω το ότι μου έκάματε την τιμή να μου ζητήσετε να σας προστατεύσω.

— Όμολογώ ότι μου προσφέρατε μεγάλη υπηρεσία και σας ευγνωμονώ. Έχω μάλιστα ακόμη ανάγκη της προστασίας σας για να βρω τους φίλους μου!

— Πώς! Σκέπτεσθε να φύγετε και να μ' αφήσετε; "Α, όχι! Γι' ανταμοιβή μου, τουλάχιστον, μείνατε ακόμη λίγο κοντά μου.

— Έστω. Γι' ανταμοιβή σας ως κουβεντιάσουμ!

Ο Λεόν ντε Πρεβάλ έκαθισε κοντά της στον καναπέ, κι' άρχισαν να συζητούν γι' ασήμαντα πράγματα: για τον χορό, για το κέφι που επικρατούσε.

Η άμορφη άγνωστη τέλος — άμορφη δηλαδή αν έκρινε κανείς από τη λάμψη των ματιών της κι' από τα λακάκια που σχηματίζονταν στα μάγουλά της, όταν χαμονελούσε — ξεδήλωσε πάλι την επιθυμία να πάει να βρει τη συντροφιά της.

— Μά ποιοι αποτελούντε τελος πάντων, αυτήν την περίφημη συντροφιά σας; ρώτησε ο Λεόν. "Η μητέρα σας; "Η αδελφή σας; Κανένας σύζυγος ίσως;

Το παράξενο ντόμινο γέλασε:

— Σύζυγος; "Α, όχι για το Θεό!

— Δεν είστε παντρεμένη;

— Δεν είμαι πιά...

— Πώς; Τόσο νέα και είστε χήρα;

Πώς σας λυπάμαι...

— Καί ποιος σας είπε πως είμαι για να με λυπάται κανείς; Φαντάζεσθε πως είναι τόσο καλοί όλοι οι σύζυγοι, τόσο τρυφεροί όλοι οι άνδρες; Έγώ αμφιβάλω αν υπάρχουν ένας άνδρας στον κόσμο που ν' αξίζει να τον κλάψει κανένας στο θάνατό του!

— Τι βλασφημία, Θεέ μου! "Α, πού θα είναι ετοιμώτερος εκείνος που θα σας κάνει ν' αλλάξετε γνώμη για το ανδρικό φύλον...

— Έννοια σας και τέτοιος άνθρωπος δεν θα βρεθεί.

— Πώς! Είσατε αποφασισμένη λοιπόν να μη δώσετε ποτέ την παραμικρή ελπίδα στο πλήθος των θαυμαστών που ασφαλώς θα σας περιστοιχίζει;

— Δεν έχω θαυμαστάς. Έχω ελάχιστο χρόνο που ήλθα από την Αμερική, και δεν γνωρίζω κανένα.

— Κανένα! "Α! ωραία μου άγνωστη, τότε θα σας ζητήσω ν' άρκεσθήτε στη δική μου γνωριμία. Σας υποσχομαι να είμαι ο πιο πιστός, ο πιο άφωσιωμένος...

— Πιστός! Άφωσιωμένος! "Αν εξακολουθήσετε έτσι, σας προειδοποιώ ότι θα φύγω!

— Τι θέλετε να πείτε; "Η πίστις, δηλαδή...

— "Η πίστις είναι μια άλυσίδα που υποκρίνεται κανείς ότι δένει την φορέ για να την επιβάλει σ' ένα άλλο πρόσωπο. Είμαι ελεύθερα, απολύτως ελεύθερα, κι' έτσι θέλω να μείνω πάντα. Κανένας στον κόσμο δεν θα μπορέσει να με κάνει να παραβώ την απόφασή μου αυτή!

— Κι' εγώ νοιώθω πως δεν είμαι πιά ελεύθερος! Δεν λυπούμαι όμως γι' αυτό. Δεν παραπονιούμαι. Την άλυσίδα θα την φέρνω μόνος μου. Δεν μπορείτε να μ' έμποδίσετε να σας αγαπώ, να ελπίζω...

— "Α, όχι κύριε! Δεν θέλω να με αγαπούν, δεν θέλω να ελπίζουν και κυρίως να μου το λένε...

— Μά, σκληρή μεταμφιεσμένη, ζωντανό αίνιγμα, τί ζητάτε τελος πάντων, για να έχω κανείς τον οίκτο σας;

— Να μην είναι τρελλός, ούτε ψεύτης. Να μην υπερβάλει περιγράφοντας τα αισθήματά του, να μη νομίζει πως με μερικές ρωμαντικές φράσεις με λίγη υποκρισία, θα κάνει μια λογική γυναίκα να λησμονήσει τις αποφάσεις της. Πρέπει να είναι διακριτικός, υπομονητικός, υπάκουος. Να περιμένει να κατασταλάζουν οι σκέψεις μου... και τότε, ίσως...

— "Ισως; Χαριτωμένη μου άγνωστη, αποτελειώστε τη φράση σας, πείτε μου τι θέλετε να κάνω; Θα σας υπακούσω σε όλα. Σας υπόσχομαι να μ' είμαι διακριτικός, να έχω υπομονή, να φερθώ όπως θέλετε.

Το ντόμινο έμεινε σκεπτικό λίγες στιγμές. Κατόπιν απότομα είπε:

— Είσατε άξιωματικός, βλέπω. Σε ποιο σύνταγμα ανήκετε;

— Στο πέμπτο του ίππικού, απήντησε με συγκρατημένη νευρική όλητα ο Λεόν.

— "Εγείτε άδεια τώρα, βέβαια. "Η οικογένειά σας μένει εδώ;

— Όχι. Κατοικεί σε μια μακρινή έπαρχία. Πρό ολίγων ημερών κι' εγώ ήρθα στο Παρίσι. Όπως έσείς, έτσι δεν γνωρίζω κι' εγώ κανέναν εδώ. Όπως έσείς, έτσι κι' εγώ είμαι ελεύθερος, δεν με δεσμεύει τίποτα με κανέναν. Άλλοίμονον όμως... "Η τύχη με ώδήγησε σ' αυτόν εδώ τον χορό για να χάσω την καρδιά μου, την ελευθερία μου, την ναλήνη της ψυχής μου...

— Καί για να συναντήσετε μια γυναίκα σκληρή κι' αγάριστη, δεν είν' έτσι; "Ετσι λέτε συνήθως έσείς οι άνδρες...

— "Ε, λοιπόν, εγώ δεν θα κακομεταχειρισθώ την τύχη σαν κι' έσας. Θεωρώ ότι έκανε πολύ καλά που μ' άναγκασε να γνωρισθώ με κι' ότι θα όφειλω σ' αυτήν το μόνο αγαθόν που έλειπε απ' τη ζωή μου.

— Λατρευτή μου άγνωστη, γιατί να μη μπορώ να πείσω στα πόδια σας και να σας όρκισθώ ότι ο Λεόν

ντε Πρεβάλ θα προσπαθήσει να φανή αντίξιος των τελευταίων αυτών λόγων που σας έφευγαν; Καί τώρα... δεν θα μπορέσω να μάθω και εγώ ποιο είνε το πλάσμα αυτό που με έχει ξετρελλάνει; Δεν θα μπορέσω ν' άνασχωώ λίγο τη μάσκα, να δώ τα χαρακτηριστικά σας;

— Που δεν είνε και τόσο άσχημα, ίσως...

Εξαφνα πήρε ένα ύφος σοβαρό:

— Όχι, είπε. Δεν θα με δήτε ποτέ, δεν θα μπορέσετε ποτέ να με γνωρίσετε, ούτε να μάθετε τίποτε σχετικώς με τη ζωή μου...

Ο Λεόν την έκύτταξε κατάπληκτος:

— Πρώτη φορά βλέπω, είπε, ένα τόσο παράξενο πλάσμα σαν κι' έσας. Άλλά βέβαια... Τι σας νοιάζει που δεν θα με ξαναδείτε ποτέ, αφού...

— Μά ποιος σας είπε, τον διέκοψε με ζωηρότητα αυτή, ότι δεν θέλω να σας ξαναϊδω; Για να σας αποδείξω το έναντίον, θά...

— Άχ, Θεέ μου, τί έγινες αγαπητή μου; άκούστηκε ξαφνικά μια γυναικεία φωνή πίσω τους. Αυθ όφρες τώρα ψάχνουμε να σε βρούμε!

Ήταν η συντροφίσα της ωραίας μεταμφιεσμένης.

Χωρίς να δώσει διόλου προσοχή στον Λεόν, έσυρε την φίλη της από το μπράτσο.

— Είμαι πεθαμένη από την κούραση, της είπε. Σου ζητώ μια χάρη: να φύγουμε.

— Μά πολύ ευχαρίστως. Δεν έχω κι' εγώ να κάμω τίποτε άλλο πλέον εδώ...

— Πώς! Θα φύγετε τόσο γρήγορα; φώναξε ο Λεόν. Μου επιτρέπετε τουλάχιστον να σας συνοδεύσω ως το άμάξι σας;

Η ωραία άγνωστη του έκανε αυτή τη χάρη. Το έπρόσφερε το μπράτσο της.

Επροχώρησαν, έτσι, πίσω από την άλλη κυρία, στην όποια είχε προσφέρει το μπράτσο του ο κύριος με το φράκο.

— Ποός Θεού! εξακολουθήσε ο Λεόν. "Ας συνεχίσουμε τη συζήτησή μας από το σημείο όπου μ' άσ διέκοψαν. Έλέγαμε λοιπόν, ότι έπρόκειτο να ξαναϊδωθούμε... Πότε όμως, πού;

— Πιθανόν να ξανάλθω στον χορό της Όπερας που θα δοθί μεσοσάρακιστα.

— Μά ως τότε θα πεθάνω από την άνυπομονή μου...

— "Α, όχι! Αυτό θ' άνέτρεπε τα σχέδιά μου!

— Τα σ' εγεία σας;

Είχαν φθάσει στην εξώθυρα. Καί η άγνωστη, χωρίς να του άπαντήσει, μπήκε σ' ένα άμάξι που την περίμενε.

Ο Λεόν άκολουθήσε το άμάξι με το βλέμμα καθώς άπομακρυνόταν. Κατόπιν σκεπτικός έγύρισε στο σπίτι του.

— Ποιά νάνε άραγε, συλλογιζόταν η παράξενη και μυστηριώδης αυτή γυναίκα; "Η άριστοκρατική της εμφάνιση, το φέριμό της, οι περιφανοί τρόποι της, άποκλείουν να πρόκειται περί καμιάς τυχοδιώκτριας. Ποιος να είνε όμως άραγε ο σ' άνοδος της; Γιατί να μου έυπνά τότε τόσες ελπίδες; Να θέλησε άραγε να με κοροϊδέσει "Α, όχι, δεν είνε δυνατόν. Δεν είνε δυνατόν να έχανα για πάντα τα ίχνη της...

*Εκείνη τη νύχτα ο Λεόν δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι.

Λίγες μέρες πριν από τη βραδυά που θα έδιδε το ό νέος χορός της Όπερας, ο Λεόν ντε Πρεβάλ εύρηκε κάτω από την πόρτα του σπιτιού του ένα γράμμα.

Τό άνοιξε με περιέργεια. Καί διάβασε:

«Ο κ. ντε Πρεβάλ, θα θυμάται βέβαια ότι την έγχομένη Γρίτη τον περιμένουν κάτω από το μεγάλο ρολόϊ».

Ο νέος ένοιωσε όλες του τις ελπίδες να έυπνούν πάλι. «Ωστε δεν τον είχε λησμονήσει η ωραία άγνωστη...»

Και την όρισμένη μέρα, από τις 12 ο Λεόν έκανε βόλτες με νευρική όλητα κάτω από το ρολόϊ που του άνέφεραν στο γράμμα.

Επέρασαν έτσι μια ώρα. Εξαφνα ο Λεόν ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. "Η μυστηριώδης άγνωστη βρισκόταν κοντά του.

Επήρε το μπράτσο της κάτω από το δικό του και πήγαν να καθίσουν σ' ένα παράμερο καναπέδάκι.

— "Α, πόσον υπέφερα όλο αυτόν τον καιρό! ψιθύρισε αυτός με φωνή που έτρεμε λίγο. Καί να μη γνωρίζω τίποτα για σας, να μη ξέρω που θα μπορούσα να σας βρω...

Αυτή τον διέκοψε χαμονεγλώντας:

— «Ωστε υπήρξα εύτυγέστερη από σας, του είπε. Γιατί έμαθα όλα όσα μ' έγδιέφεραν να μάθω για σας.

— Για μένα!

— Μά, ναί. Μου είχατε πη την αλήθεια. Είσατε πράγματι άξιωματικός, και οι συνάδελφοί σας μάλιστα, σας συμπάσούν πολύ. Έμαθα, τέλος, ότι είσατε ίκανός να φερθήτε τίμια έστω και άπέναντι μιας γυναικός, και να κρατήσετε τον λόγο που θα της δίνετε...

— Θα έκανα άπλως το καθήκον μου. Άλλά δεν τολμώ να πιστέψω τ' ατυχία μου. Ένδιαφερόθατε λοιπόν πραγματικά για μένα; Ένδιαφερόθατε μάλιστα τόσο πολύ, ώστε να ζητήσετε πληροφορίες για το άτομό μου;

— Ναί. Ήταν άπαραίτητο να γίνω αυτό για την πραγματοποίηση των σχεδίων μου!

— "Α! Θα μάθω επί τέλους ποιά είνε αυτά τα περίφημα σχέδιά σας. Εμπρός, λοιπόν. Μη διστάζετε. Άλοϊζετε την καρδιά σας στον εύτυχό θνητό που κάθε σκέψη του είνε άφιερωμένη σε σας μόνο...

— Όχι. Πρέπει πρώτα να πεισθώ για την έγεμυθεία σας, και για το ότι θα είσατε πραγματικά υπάκουος. Έχω να σας υπαβάλω μερικούς ό-

Η κυρία ντε Ροζέλις είχε τρομερές τύψεις...

ρους. Καί μόνον όταν μου έγγυθη-τε με τον λόγο της τιμής σας και με την υπογραφή σας ότι θα τους έγ-τελέσετε, μόνον τότε θα μπορέσετε να μάθετε ποιά είνε τα σχέδιά μου.

— Με την υπογραφή μου; Με τον λόγο της τιμής μου; ρώτησε με άπορία ο Λεόν.

Τό σοβαρό της ύφους του είχε κάνει πράγματι έντύπωση. Έκύτταξε την παράξενη άγνωστη. Φαινόταν σαν δειλιασμένη, σαν στενοχωρημένη τώρα. Ο Λεόν θαόρουσε σχεδόν ότι την έβλεπε να κοκκινίζει κάτω από την μάσκα.

— "Ε, λοιπόν, ναί! είπεν άποφασιστικά ο νεαρός άξιωματικός. Τα δέχομαι όλα εκ των προτέρων και άχομαι όλα εκ των προτέρων και άχομαι να δώ τον όρκο που σας έκαμα στην πρώτη συνάντησή μας, ότι δη-

λαδή θα είμαι υπάκουος, πειθήνιος και διακριτικός. Δέχομαι τους όρους που θα μου υπαβάλλετε, είνε άναπόδραστος ν' άποκτήσω την βεβαιότητα ότι θα ξαναδω το πλάσμα που λατρεύω πάνω από κάθε τι στον κόσμο, ότι θα τό άποκτήσω.

— Θα γίνη κι' αυτό, φυσικά, είπεν αυτή με ύφος άφηρημένο σ'ά να σ'ένεγιζε κάποια σκέψη της.

Ο Λεόν ήταν τρελλός από έρωτα κι' από εύτυχία.

— Έλα, λοιπόν, είπε. Βγάλτε αυτή τη μάσκα και...

Καθώς μιλούσε σηκώθηκε και προσάθησε να την παρασύρει μαζί του. Αυτή όμως άντιστάθηκε.

— Κάνετε λάθος, κ. ντε Πρεβάλ, του είπε διακόποντάς τον. Τα λόγια σας, τό φέριμό σας με προσβάλ-

Ένα βράδυ στο χορό της όπερας

λουν και με θύγουν. Πιστέψτε με ότι δεν είμαι ό,τι νομίζετε. Έχω τό δικαίωμα ν' απαιτήσω σεβασμό έκ μέρους σας. Σας συγχωρώ όμως, γιατί όμολογώ ότι ή στάσις μου απέναντί σας ύπήρξε κάπως παράδοξη, ώστε δικαιολογημένα με παρεξηγήσατε. Πρέπει όμως νά ύποταχθήτε σέ ό,τι κι' άν ζητήσω από σας. Αύριο θά λάβετε ειδήσεις μου, θά μάθετε τούς όρους μου. Έως τότε, ύπομονή.

Αφοϋ είπε τά λόγια αυτά, έκαμε νά γωθή μέσα στό πλήθος για νά τού ξεφύγν.

Αυτός όμως έτρεξε κοντά της :

— Όχι, δεν σάς αφήνω! της φώναξε. Δεν θά φύγετε έτσι!

Έφθασαν στό κατώφλι της Όπερας. Τό ίδιο άμάκι την περίμενε πάλι. Αυτή μπήκε μέσα. Καί πριν προφθάση ό νέος νά συνέλθη από την έκπληξή του, τό αινιγματικό ντόμινο είχεν εξαφανισθή.

Εύκολα μπορεί κανείς νά φαντασθή με πόσην άνυπομονήσας ό Λεόν περίμενε ν' ανατείλν ή έπομένη. Καί από τά χαράματα ήταν στό πόδι.

Από τή νευρικότητα δεν μπορούσε νά σταθί ούτε μία στιγμή στην ίδια θέση. Κάθε τόσο κατέβαινε στό θυρωρείο για νά ρωτήση μήπως τού είχαν φέρει κανένα γράμμα.

Φαντάζεσθε τή χαρά του όταν τέλος τού τό έδωσαν. Άλλά και την έκπληξή του όταν διάβασε τά ακόλουθα :

«Ό κ. Πρεβάλ, έξεδήλωσε χθές την έπιθυμία του νά ξαναϊδή την κυρία με τό ασπρο ντόμινο την όποιαν συνήτησε στόν χορό της Όπερας. Υποσχεθή μάλιστα νά δεχθή όλους τούς όρους που θά τού υπέβαλλοντο.

«Ίδού, λοιπόν, ποιοί είναι οι όροι υπό τούς όποιους θά ήτο δυνατόν νά εκπληρωθή ή έπιθυμία του :

» Ιον). Ό κ. ντέ Πρεβάλ θά βρísκεται σπíti του αύριο τά μεσάνυχτα. Ένας άνθρωπος άπολύτου έμπιστοσύνης, τόν όποιον έχει ήδη δñ θά έλθη νά τόν πάρη μ' ένα άγοραίο άμάκι που θά τόν οδηγήσν στόν προορισμό του. Ό κ. ντέ Πρεβάλ όμως θά πρέπει νά δεχθή νά τού κλείσουν τά μάτια.

» 2ον). Δεν θ' άπειθύνη καμμιάν εργώτηση στόν οδηγό του, και δεν θά προσπαθήσν νά τόν δωροδοκήσν (πραγμα που θά ήτο, άλλωστε, περιττόν), αλλά θ' άφήσν πειθίγνι νά τόν οδηγήσουν.

» 3ον). Θά πρέπει ν' αναλάβη την οητή ύποχρέωση νά μη κάνη θόρυβο, νά μη δημιουργήσν, επεισόδιο, νά μη διαμαρτυρηθή για τό σκοτάδι, νά μη απαιτήσν από τό πρόσωπο που θά τόν συντροφεύσν στο ταξίδι του νά λύση την σιωπή που είναι άποσπασμένο νά τηρήσν.

» 4ον). Τέλος, όταν ό οδηγός του θά έρθη νά τόν ξαναπήσν θ' αφήσν άδιάμακτοπνα νά τού ξαναδένουν τά μάτια και νά τόν πάνε στό σπíti του. Καί, γωθή νά πρέρει σέ μάτιας άπέκρηξς νά

διαλευκάνη τό μυστήριο, θά περιμένη τις εξηγήσεις οι όποιες ύστερ' από λίγον καιρθ θά τού δοθούν πάντως.

» 5ον). Έάν ό κ. ντέ Πρεβάλ δεχθή τούς όρους αυτούς θά γράψν στο ίδιο αυτό χαρτί ότι τούς αποδέχεται, θά ύπογράψν, και θ' αφήσν τό χαρτί στο θυρωρείον άπ' όπου θά ξαναπεράσουν νά τό πάρουν».

Αφοϋ εδιάβασε την παράξενη αυτή ανακοίνωση, ό Λεόν έμεινε κατάρληκτος μερικές στιγμές.

Πώς μπορούσε νά έλπίσν ότι θά τού εδίδοντο κάποτε εξηγήσεις, ύστερ' από τό μυστήριο με τό όποιον περιεβαλλοντο οι περίημοι όροι;

Δέν έδίστασε έν τούτοις ούτε στιγμή. Πήρε μία πέννα και έγραψε κάτω από την ανακοίνωση τών όρων :

«Δέχομαι όλους τούς όρους που μου έπιβάλλουν και αναλαμβάνω την ύποχρέωση στόν λόγο της τιμής μου, νά τούς τηρήσω με θρησκευτική ακρίβεια. Ζητώ μόνο την άδεια νά φέρω μαζί μου τό σπαθί μου».

Τό γράμμα με την ύποσημείωση, τό επήραν τό ίδιο βράδυ από τό θυρωρείο και την άλλη μέρα τό πρωϊ ό Λεόν έλαβε ένα υπιλιέτο όπου ήσαν γραμμένα τά ακόλουθα λόγια :

«Παραχωρείται ή άδεια νά φέρη ό κ. ντέ Πρεβάλ τό σπαθί του. Δεν πρέπει νά φοβάται όμως τίποτα ούτε για τή ζωή του ούτε για την τιμή του».

Ποτέ ή ημέρα δεν πέρασε τόσο άργα.

Ό Λεόν ντυμένος, έκανε βόλτες με γευρικότητα στο δωμάτιό του περιφέροντας από στιγμή σέ στιγμή νά φανή ό μυστηριώδης άπεσταλμένος της ώραςίας άγνωστης.

Τέλος, άκουσε ένα άμάκι νά σταματά έξω από την πόρτα του σπιτιού του. Έσπευσε νά κατεβή κάτω.

Τόν περίμενε ό μικρός Νέγρος, τόν όποιον είχε δñ ν' άνοίγν την πόρτα τού άμαξιού της κυρίας με τό άσπρο ντόμινο, τις δυο φορές που την είχε συνοδεύσει ως αυτό.

Ό Νέγρος τού έδωσε τά μάτια, χωρίς ό Λεόν νά φέρη καμμιάν αντίρρηση.

Κατόπιν μπήκαν και οι δυο στο άμάκι τό όποιον ξεκίνησε.

Υστερα από άρκητή ώρα σταμάτησε. Ό μικρός Νέγρος έβόηθησε τόν Λεόν νά κατέβη, έπροχώρησε μαζί του καμμιά έκασοστή βήματα στο δρόμο, και κατόπιν έμπήκαν σ' ένα σπíti.

Αφοϋ προχώρησαν πάλι λίγο, ό Νέγρος τού έβγαλε από τά μάτια τό πανί που τόν έμπόδιζε νά βλέπν και εξαφανίστηκε.

Ό Λεόν άντελήφθη τότε πώς βρισκόταν σ' έναν διάδρομο. Στο βάθος είδε ένα δωμάτιο.

Έπροχώρησε προς τά εκεί. Όταν μπήκε μέσα έμεινε θαμπωμένος από την πολυτέλεια που άντίκρουσε.

Δέν σφαιρεύθηκε όμως επί πολλήν ώρα. Σέ μία γωνιά επάνω σ' ένα πολυτελές ντιβάνι, είδε νάνε έαπλωμένη μία γυναίκα έξαιρετικά όμορμή. Δέν φορούσε παρά μία ρόμπα, φη. Δέν φορούσε παρὰ μία ρόμπα, και τού γαμονγελούσε.

Μία κραυγή χαράς βγήκε από τό στήθος του.

Είχε άναγνωρίσει την γοητευτική άγνωστη.

Έτρεξε και έπεσε στο πόδια της.

— Πόσο είμαι εύτυχισμένος που σάς βρίσκω, τελοσπάντων! είπε.

Έξαφνα τό φως έσβυσε. Τό δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Κι' ό Λεόν ένοιωσε στα χέρια του νά τόν τραβούν, δυο χείλη ν' άγγίζουν τά δικά του.

Έσφιξε στην άγκαλιά του την λατρευμένη ύπαρξη, που έκαιγε κι'αυτό από τόν πυρετό τού έρωτος.

Πέρασαν πολλές ώρες. Θά πλησίαζε τώρα πιά νά χαράξν.

Ό Λεόν έκαμε ν' άγκαλιάσν την άγαπημένη του, αλλά δεν την βρήκε κοντά του. Έξαφνα άκουσε έναν ζωηρό κρότο. Κάποια μυστική πόρτα είχε άνοίξει και ή ώραία άγνωστη είχε χαθή πίσω άπ' αυτόν.

Τά φώτα άναψαν. Ναί. Δεν είχε κάνει λάθος. Ήταν μόνος!

— Ά, όχι! φώναξε με λύσσα ό Λεόν. Δεν θά φύγω από δω πριν δώ τό λατρευτό πλάσμα πού...

Δέν πρόφθασε νά τελειώσν την φράση του.

Μία άλλη πόρτα άνοίξε και φάνηκε στο κατώφλι της ό μικρός Νέγρος. Έφερε τό δάχτυλο στα χείλη και είπε σιγά, κυττάζοντας κατάματα τόν νεαρό άξιωμακό :

— Υποσχεθήκατε!

— Βέβαια, είπε μελαγχολικά ό Λεόν. Έχω δεθή με τόν λόγο της τιμής μου. Υποσχεθήκα. Υποκύπτω. Έλπίζω νά κρατήσουν τουλάχιστον την ύπόσχεσή που μου έδωσαν : νά μου τά εξηγήσουν όλα.

Αφηνε πάλι τόν Νέγρο νά τού δέσν τά μάτια.

Σέ λίγο βρισκόταν στο σπíti του, με την καρδιά γεμάτη εύτυχία, αλλά συγχρόνως και με κάποια άκαθόριστη άνησυχία στην ψυχή.

— 22 —

Όσο περνούσε όμως ό καιρός γωρίς νά λαμβάνη ειδήσεις από τή μυστηριώδη του φίλη, τόσο περισσότερο ένοιώθε την εύτυχία του νά γάνεται και τις άνησυχίες του νά δυναμώνουν.

Οί φίλοι του και οι γνωστοί του δεν μπορούσαν νά τόν άναγνωρίσουν. Ήταν χλωμός και φαινόταν σάν άρρωστος. Απέφευγε τούς πάντας. Είχε καταντήσν σωστός μισάνθρωπος.

Έπέρασαν έτσι, ήμέρες, έβδομάδες.

Η άνάμνησις τών λίγων στιγμών που είχε περάσει κοντά στην άγαπημένη του, ή άνάμνησις τού έρωτικού του μεθύσις εκείνης της βραδείας, δεν τόν άφηνε ούτε στιγμή. Είχε γίνει τυραννική, τόν βασάνιζε διαρκώς.

Κι' έξαφνα, μία μέρα ένω καθόταν στο γραφείο του βυθισμένος στις μελαγχολικές του σκέψεις, τού έφεραν ένα γράμμα.

Ό Λεόν κυριεύθηκε από μεγάλη ταραχή.

Στόν φάκελλο άντίκρουσε τό τόσο γνώσιμο γράμμα της άγαπημένης.

Με χέρια που έτρεμαν έσχίσε τό φάκελλο, ξεδίπλωσε τό γράμμα που ήταν μέσα, και άρχισε νά διαβάζν :

«Πόσα όνειρα θά συντρέψω με τις λίγες αυτές γραμμές, πόσες έλπίδες θά κάμω νά σβύσουν...

» Νομίζετε ότι νικήσατε, και όμως έσείς είσθε νικημένος! Ό έγωισμός σας ίκανοποιήθηκε εκείνη τή νύχτα, γιατί θά ένομίζατε πώς έκατακτήσατε, πώς κατα-

βάλλατε με την γοητεία σας κάθε αντίσταση μιάς άδύνατης γυναίκας. Καί όμως δεν άνήξεατε παρὰ ένα όργανό της, γιατί ό,τι έγινε τό είχε προσχεδιάσει αυτή... Τέλος, θά περιμένετε μ' άνυπομονησία τή στιγμή που θά την ξαναδείτε... αυτή ή στιγμή όμως δεν θαρβή ποτέ.

» Ναί. Δεν θά ξαναϊδωθώμε ποτέ πιά, φίλε μου.

» Η τόσο τίμια, όμως, ή τόσο ειλικρινής διαγωγή σας άξιζε κάποια καλλίτερη άνταπόδοση. Γι' αυτό, θά σάς τά πώ όλα. Θά σάς εξηγήσω όλα σας φαίνονται τώρα άδιάλυτα μυστήρια. Έλπίζω νά μη μετανόησω ποτέ γι' αυτό.

» Ακούστε λοιπόν...

» Παντρεύθηκα πολύ νέα. Έπληρα έναν άνθρωπο πολύ πλούσιο, που δεν μ' ένοιωσε όμως ποτέ του. Έτσι ό γάμος ύπήρξε ένα μαρτύριο για μένα. Τό τί ύπέφερα στο σύντομο διάστημα της συζυγικής μου ζωής ήταν άφάνταστο. Ό άνδρας μου με ζήλευε, μου έφέρετο θάνασσα, χυδαία... Με είχε κλεισμένο στο μέγαρό του, σάν εγκάθειρκτη, ένω αυτός ώργιζε με διάφορες φιλενάδες του της σιγμής...

» Η κατάσταση αυτήν δεν μπορούσε νά έξακολουθήσν. Καί ήμουν άποφασισμένη νά ζητήσω τό διαζύγιο... όταν αυτός, κατά την διάρκεια κάποιας όργανιστικής νύχτας, πέθανε από συγκοπή.

» Τόν έκληρονόμησα, και έγινα έτσι πλουσιωτάτη.

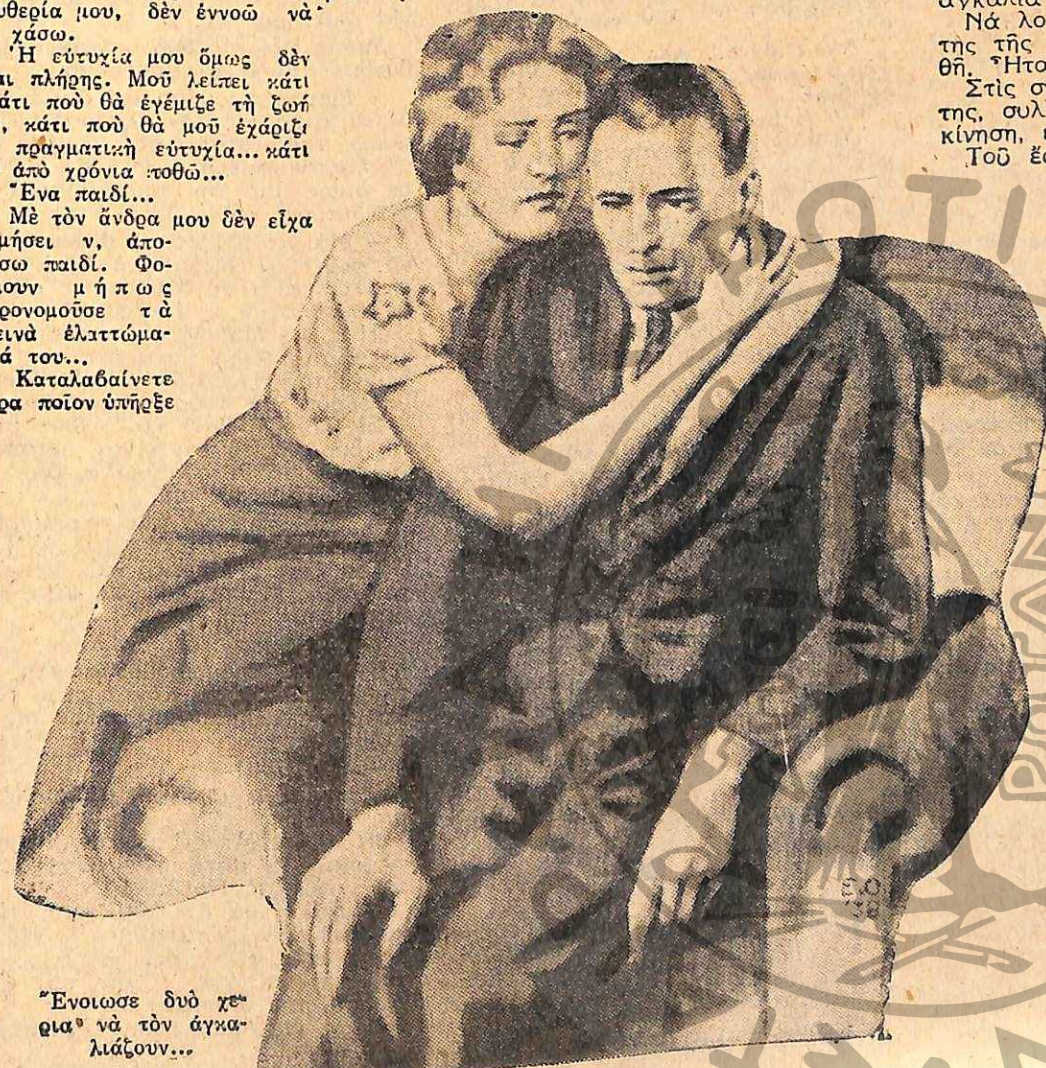
» Απεφάσισα όμως νά μην ξαναπαντρευθώ. Ό γάμος μου προξενεί άποτροπιασμό πλέον. Τώρα που άνέκτησα την έλευθερία μου, δεν έννοώ νά τήν χάσω.

» Η εύτυχία μου όμως δεν είναι πλήρης. Μου λείπει κάτι... κάτι που θά έγέμιζε τή ζωή μου, κάτι που θά μου έχάριζε την πραγματική εύτυχία... κάτι που από χρόνια τοθώ...

» Ένα παιδί...

» Με τόν άνδρα μου δεν είχα τομήσει ν. άποκτήσω παιδί. Φοβόμουν μ ή πως κληρονομούσε τά έλκενά έλκτωματά του...

» Καταλαβαίνετε τώρα ποιον ύπηρεξε

Ένοιωσε δυο χρόνια νά τόν άγκαλιάζουν...

Σκέφθηκε όμως ότι, όπως τού έγραφε θά έφευγε άπ' τό Παρίσι. Καί τότε έγνώσνε τό μάταιο κάθε προσπάθειας του.

Υστερα από λίγες μέρες ένα νέο χτύπημα της μοίρας ήρθε για νά έπαυήσν την άπελπισία του.

Τό σύνταμά του μετεστάθμευσε σέ μία μικρή πόλη της βορείου Γαλλίας.

Εκεί δεν είχε πλέον καμμιά έλπίδα νά ξαναβρή ποτέ την άγαπημένη του — την όποιαν δεν είχε προσθάσει ούτε νά διακρίνη καν καλά-καλά εκείνη τή νύχτα.

» νω ό Λεόν είχε άφήσει τόν έαυτό του νά παρασύρεται άπ' την άπελπισία, ή ώραία του άγνωστη ζούσε μιάν ήρεμη ζωή σ' ένα άπέραντο κτήμα που είχε στη μεσημβρινή Γαλλία.

Στούς γνωστούς της είχε πñ ότι ό άνδρας της είχε πέθανει κατά την διάρκεια τού ταξιδιού τους προς τή Γαλλία. Κι' έπρόσθετε ότι σέ λίγο θά γινόταν υπέρα.

— Άχ, νά μη ζή ό μακαρίτης που τό είχε πάντοτε καύμό ν' άποκτήσν παιδί!... Έλεγε στους γνωστούς της.

Καί άναστέναζε ύποκριτικά. «Υστερ' από λίγον καιρό, επί τέλους, ή κ. Έλιν ντέ Ρο.ελίς — όπως θά καταλάβατε έτσι όνομαζόταν ή ώραία άγνωστη — έφερνε στο φως ένα κοριτσάκι.

Με πόση λατρεία τό έσφιξε στην άγκαλιά της!

Νά λοιπόν, που τό όνειρο όλης της τής ζωής είχε τέλος έκπληρωθή. Ήταν μητέρα!

Στις στιγμές εκείνες της εύτυχίας της, συλλογίστηκε με κάποια συγκίνηση, είναι αλήθεια, τόν Λεόν.

Τού έστειλε τό δαχτυλίδι με τό ζαφείρι όπως τού είχε ύποσχεθή.

Καί τό παιδί της τό έβάφτισε : Λεοντίνα.

Πέρασαν δέκα χρόνια.

Ό Λεόν, έκτός από τό δαχτυλίδι, που τού είχε σταλή, δεν είχε λάβει καμμιάν άλλη είδηση ούτε για την γυναίκα που είχε κάμει δική του, ούτε και για την κόρη του.

Έν τούτοις δεν είχε λησμονήσει ούτε τή μία ούτε την άλλη.

Τί δεν θάδινε ό άτυχος πατέρας για νά μπορέσν νά σφίξν έστω και μία μονάχα στιγμή, την κορούλα του στην άγκαλιά του!

Έτσι, ό Λεόν είχε γίνει σωστός άγριάνθρωπος.

Απέφευγε τις συντροφίες, τά συναδελφικά γλέντια, τάς κοσμικές συγκεντρώσεις.

Γι' αυτό χρειάσθηκαν χίλια παρακάλια ένα βράδυ και ή έπιβολή τού ίδιου τού στρατηγού ντέ Μπερνί, τού όποιου ήταν ύπασπιστής, για νά πεισθή ό Λεόν νά πάη σέ μία δεξίωση, την όποιαν

Ένα βράδυ στο χορό της όπερας

Ξίδε στο σπίτι του ο ίδιος ο στρατηγός.

Εκεί βρήκε πρώτης τάξεως συντροφιά.

Συγκεντρωμένοι στο σαλόνι, οι καλεσμένοι διηγοῦντο διάφορα ανέκδοτα. Ο καθένας έλεγε κι' από ένα με τη σειρά του.

Ο Λεόν, όταν έφθασε ή σειρά του, άφηγήθηκε την περιπέτεια που με την άγνωστη, χωρίς φυσικά να φανερώνω ότι ήταν ο ήρωας όλης αυτής της ιστορίας.

Όταν τελείωσε την αφήγησή του, άρχισε ζωηρή συζήτηση επάνω σ' αυτήν.

Οι κυρίες έκριναν με πολλήν αυστηρότητα την άγνωστη με το άσπρο ντόμινο, ή οποία για την ίκανοποίηση ενός καρπίτσιου και για να μη γάση την έλευθερία της, δεν έδίστασε να συντρίψει μια καρδιά. Οι άνδρες ετάχθησαν με το μέρος της: την ευρήκαν ρωμαντική, πρωτότυπη και κυρίως εδήλωσαν ότι θα ήθελαν πολύ να ήσαν στη θέση του άξιωματικού, όποτε κανένας όρκος δεν θα τους εμπόδιζε να έρευνήσουν και ν' ανακαλύψουν ποιά ήταν.

Μα την αλήθεια, είπε ξηρά μια κυρία ηλικιωμένη. Θά της γρειαζόταν! Αφού δεν έσεβασθηκε ή ίδια τον εαυτό της, πώς μπορούσε νάχη την απαίτηση να την σεβασθούν οι άλλοι;

Παραδέχομαι κι' εγώ, είπε κοκκινίζοντας ελαφρά μια όμορφη γυναίκα, που καθόταν κοντά στο τζάκι, ότι δύσκολα θα μπορούσε να την δικαιολογήσει κανείς. Φαίνεται όμως ότι λόγοι σοβαροί θα την είχαν κάνει να μισήση το γάμο. Και ποιά από μας δεν έτυχε, ναϊδέυοντας τα μαλλάκια ενός άθώου μικρού παιδιού να την ποθήση να είχε ένα τέτοιο παιδάκι δικό της;

Πάντως θα όμολογούσε ότι έπαιξε ένα άσχημο παιχνίδι στον καυμένο το φίλο του κυρίου...

Μα δεν βλέπω να το έκαμε και κανένα μεγάλο κακό, επέμεινε ή όμορφη κυρία.

Δεν βλέπετε να του έκανε κακό; φώναξε ο Λεόν ζωηρά. Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι ο άνθρωπος αυτός είχε ένα έρεπιο πλέον, ότι δεν ζή παρά με την ανάμνηση του παρελθόντος κι' ότι είναι αφάνταστα δυστυχισμένος ξέροντας ότι υπάρχει κάπου στον κόσμο ένα παιδί του, θάνα τώρα ένα κοριτσάκι δέκα χρόνων, κυρία! — πού δεν έγνωρίσε κι' ούτε θα γνώρισε ποτέ του;

Όμολογώτε ότι υπερβάλλετε κάπως. Στο κάτω-κάτω γιατί δεν παντρεύεται;

Και μπορεί να το κάνει αυτό, κυρία μου; Εφόσον αυτή την όποια άνταπά είχε έλεύθερη, μήπως άνήκει κι' αυτός στον εαυτό του; Επειτα, μπορεί μια μέρα να παρουσιασθή ξαφνικά ή κόρη του και να του ζητήσει προστασία... Για συλλογισθήτε το αυτό.

Η όμορφη κυρία δεν απήντησε. Είχε χαμηλώσει τα μάτια σκεπτική.

ή κ. ντε Ροζελίς — γιατί αυτή ήταν ή όμορφη κυρία, όπως θα έμεινε έσως — από το βράδυ εκείνο δεν μπορούσε να βρή ήσυχία.

Την πρώτη στιγμή που είχε αντίκρυσεν τον άξιωματικό στο σαλόνι του στρατηγού, είχε άνησυχήσει. Φοβήθηκε μήπως ο Λεόν την άναγνώριση!

Πήρε θάρρος όμως ύστερα όταν έπείσθηκε ότι δεν την είχε άναγνώρισει και άνεμίσθη και ή ίδια στην συζήτηση.

Τώρα όμως ήταν συντετριμμένη. Όστε είχε καταστρέψει την ζωή ενός ανθρώπου;

Και βλέποντας το κοριτσάκι της που έτρεχε ξέγνοιαστα, παίζοντας στον κήπο συλλογιόταν:

Μήπως μου ζητήσει κάποτε το λόγο για το βασανιστήριο που έπέβαλα στον πατέρα της;

Προσπαθούσε να διώξη τις σκέψεις αυτές. Η εικόνα όμως του νέου με το μελαγχολικό βλέμμα του άνθρώπου που τόσο την είχε αγαπήσει και πού την αγαπούσε ακόμη, βρισκόταν διαρκώς εμπρός της.

Και ή ταραχή της μετεβλήθη σε άγωνία, όταν πληροφορήθηκε ότι ο Λεόν ντε Πρεβάλ είχε ζητήσει να πάη στην πρώτη γραμμή του μετώπου.

Σκέφθηκε πώς στιγμή να τρέξη να τον βρή, να του τα όμολογήση όλα.

Αλλά, όχι!... Δεν είχε το θάρρος. Την έτρόμαζε ή σκέψις των έπακολούθων.

Και ο Λεόν έφυγε.

Υστερα από λίγον καιρό ή γυναίκα του στρατηγού ντε Μπερνί, συναντώντας την κ. ντε Ρεζελίς σε κάποιο σαλόνι, της είπε:

Θυμάσαι, αλήθεια, αγαπητή μου, εκείνον τον τόσο συμπαθητικό ύπασπιστή του άνδρός μου; Τον κ. ντε Πρεβάλ;

Η Έλιν έγλώμισε:

Ναί... Λοιπόν; Ρώτησε με άγωνία.

Φαντάσου πώς ύστερ' από την τελευταία μάχη, εξαφανίσθηκε! Δέ μπορούν να τον βρούν ούτε άνάμεσα στους ζωντανούς, ούτε άνάμεσα στους πεθαμένους!

Ευτυχώς για την Έλιν, την ίδια στιγμή άρχισε μια μεγάλη συζήτηση για τις εξαφανίσεις του μετώπου.

Όλοι έτοι ριχτήκαν στην συζήτηση αυτή, και κανένας δεν άντελήφθη την ταραχή της.

Όταν έγύρισε στο σπίτι της, έτρεξε κι' άγκάλιασε με δάκρυα στα μάτια την κορούλα της.

Δεν έχει πλέον παρά έμέα στο κόσμο! συλλογιόθηκε. Εκείνος πού θα μπορούσε να με άντικαστήσει μια μέρα, δεν υπάρχει πιά!...

ή τύψεις την έβασάνιζαν τρομερά. Τώρα, την Έλιν. Όρες δλόκληρες έμεινε άκίνητη, καθισμένη κοντά στο παράθυρο, με τα μάτια βουτηγμένα σε δάκρυα.

Ενοιωθε την άνάγκη ν' άνοίξη σε κάποιον την καρδιά της, να όσέ κάποιον το σφάλμα της το φοβε-

ρό, πού έστοίχισε την ζωή ενός ανθρώπου.

Ένα άπόγευμα πήγε να την έπισκεφθή ή κ. ντε Μπερνί. Έτρόμαξε πού την είδε:

Καλέ, έσύ είσαι άρρωστη! Πώς άδυνατίσες έτσι; της είπε. Και γιατί έχάθηκες από τον κόσμο;

Η Έλιν έπρεσε στην άγκαλιά της.

Είμαι τόσο δυστυχισμένη! έψιθύρισε. Αν ξέρετε πόσο ύποφέρω.

Η κυρία ντε Μπερνί την έκύτταξε με συμπόνια. Έκάθισε κοντά της.

Έλα, πές μου τα όλα! της είπε στοργικά.

Στο βλέμμα της ή Έλιν όρ έδία-βασε μια πραγματική αγάπη.

Νά, σ' αυτήν θα μπορούσε να μιλήσει τελοσπάντων.

Και της άνοιξε την καρδιά της.

Ναί, έγώ ήμουν ή άμυαλη αυτή γυναίκα! έίπε στο τέλος μέσ' στους λυγμούς της. Έγώ ήμουν ή ήρωίδα του άνεκδότου πού μας διηγήθηκε ο κ. ντε Πρεβάλ εκείνο το βράδυ.

Κι' ό ήρωας ήταν αυτός ο ίδιος... Η Λεοντίνη είχε παιδί του. Και δεν τώμαθε. Θά πέθανε έσως με την πίκρα στην ψυχή!... Και φταίω έγώ, έγώ, για όλα...

Εκείνη τη στιγμή άκουσαν θόρυβο έξω στο δρόμο.

Η Έλιν και ή κ. ντε Μπερνί βγήκαν στο παράθυρο και είδαν ένα άμάξι σταματημένο στη γωνιά του δρόμου.

Πλάι σ' άμάξι στεκόταν ένας στρατιώτης πού έκύτταζε με άμνηγανία όλόγυρά του.

Μόλις είδε τις δύο γυναίκες, διευθύνθηκε προς το μέρος τους.

Μεταφέρω μέσα σ' άμάξι έναν άξιωματικό... τον άξιωματικό μου πούνε τραυματισμένος!... τούς είπε με λαγνατισμένη φωνή. Έλπιούμην σε έμεις από την κοούραση και δεν ξέρω τί να κάνω...

Μα να τον φέρης άμέσως έδω, να συνέλθη! φώναξε ή Έλιν. Θά στείλω και τούς ανθρώπους μου να σε βοηθήσουν... Γρήγορα!

Η κ. ντε Μπερνί χαμολάσσε. Καταλάβαινε τώρα γιατί ή φίλη της έδειγνε τον τελευταίο καιρό τόσο ένδιαφέρον για τούς τραυματίες.

Σέ λίγο ήλθαν και είδοποίησαν τις δύο κυρίες ότι είχαν μεταφέρει τον τραυματία στο χώλλ, άλλ' ότι δεν συνήλθε ακόμη.

Ας πάμε να τον περιποιηθούμε, έίπε άναστενάζοντας ή Έλιν. Ποιός ξέρει; Μπορεί να έγνωρίσει τον Λεόν. Μπορεί να μας φέρη καμιά είδηση του...

Διευθυνθήκαν στο χώλλ.

Η Έλιν προχωρούσε πρώτη. Όταν έφθασε όμως κοντά στον τραυματία, μια κραυγή βγήκε από τα στήθη της:

Θεέ μου!

Στηρίχθηκε σ' ένα έπιπλο για να μην πέση.

Η κ. ντε Μπερνί με συγκίνηση έπλησίασε κι' αυτή. Είχε άναγνώρισει τον Λεόν ντε Πρεβάλ!

Καλύτερα άς άντικρύση έσας πρώτα! έίπε με ταραχή ή κ. ντε Ροζελίς στην φίλη της. Αλλά... μην το πήτε τίποτα... μην το φανερώσετε την αλήθεια...

Η κ. ντε Μπερνί την έκύτταξε με άπορία:

Πατί; Δεν θα το μιλήσης;!

Δεν ξέρω! δεν ξέρω άκόμα!...

Ένα βράδυ στο χορό της όπερας

είπε ή Έλιν.

Και βιαστική έφυγε από το δωμάτιο.

ή κ. ντε Μπερνί προχώρησε προς τον καναπέ, όπου είχαν ξαπλώσει τον τραυματία.

Πόσον ήταν γλωμός, Θεέ μου! Κάθισε κοντά του.

Ο νεαρός άξιωματικός ήταν τραυματισμένος στο μπράτσο. Η άκρότης του να άφείλετο άραγε μόνο στο αίμα πού είχε χάσει;

Ο κ. ντε Πρεβάλ άνοιξε με κόπο τα μάτια:

Πού βρίσκομαι, Θεέ μου; ψιθύρισε.

Η κ. ντε Μπερνί έσκυψε κοντά του:

Ήσυχάστε! του έίπε. Βρίσκεσαι άνάμεσα σε φίλους.

Ο Λεόν την έκύτταζε με το θολό βλέμμα του. Έφάνηκε ότι κατέβαλε κόπο για να θυμηθή πού είχε δη το πρόσωπο αυτό.

Την κ. ντε Μπερνί δεν την είχε δη πράγματι παρά μόνο τη νύχτα εκείνη στην έσπεριδα του στρατηγού.

Μά ναί... έγώ είμαι, ή κ. ντε Μπερνί. Δεν με θυμάστε;

Η κ. ντε Μπερνί!... επανέλαβε αυτός σιγά.

Εξαφνα όμως ή φυσιογνωμία του έπηρεε μιά έκφραση άγωνίας. Το βλέμμα του έπεσε σε κάποιο πορτραίτο στο βάθος. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα.

Ετσι θα είναι τώρα!... ψιθύρισε.

Η κ. ντε Μπερνί σηκώθηκε για να δη ποιά πρόσωπο άκριβώς παρίσταγε ή εικόνα πού είχε προξενήσει τόση συγκίνηση στον νεαρό άξιωματικό.

Ήταν μια τελευταία φωτογραφία της μικρής Λεοντίνης.

Η φωνή του αίματος! συλλογίσθηκε ή κ. ντε Μπερνί.

Ξαναγύρισε κοντά στον άρρωστο.

Η φωτογραφία αυτή σας θυμίζει τίποτε; τον ρώτησε.

Ναί, απήντησε αυτός με άσθενική φωνή.

Αναστένανε και κατόπιν έσυνέχισε:

Αλλοίμονο όμως! Μου θυμίζει κάποιο άγγελικό προσωπάκι... πού μόνο στα όνειρά μου έχω άντικρύσει...

Τώρα είναι κατάλληλη περίσταση για να τον προδιαθέσω... συλλογίσθηκε ή κ. ντε Μπερνί. Και άδιάφορα δήθεν, έίπε δυνατά:

Α, ναί. Θυμήθηκα τώρα. Μας είγατε διηγηθή ένα βράδυ κάποιο έπεισόδιο... μια δραματική περιπέτεια πού είχε συμβή σ' έναν φίλο σας.

Σ' ένα φίλο μου... επανέλαβε κι' αυτός μ' ένα θλιβερό, ειρωνικό χαμόγελο.

Είχε συναντηθή με μια γυναίκα με μάσκα. Την αγάπησε μ' όλη την

δύναμη της ψυχής του, χωρίς ποτέ να μπόρεση να τη γνώριση... Κι' από τις σκέψεις τους είχε γεννηθή ένα κοριτσάκι...

Η κ. ντε Μπερνί περιωριζόταν να τον άκούη συγκινημένη, χωρίς να λέγη τίποτε.

Ετσι θα είναι τώρα... επανέλαβε με ύφος χαμένο ο Λεόν ντε Πρεβάλ, κυττάζοντας πάντα την φωτογραφία της μικρής.

Κι' ό φίλος σας αυτός υπέφερε χάριν αυτής της γυναίκας, πού το έστέρησε το παιδί του και την αγάπη της...

Ναί... Υπέφερε πολύ!

Αν τύχαινε λοιπόν να την εξα-νασταντήση αυτή η γυναίκα... Θά την συγγωρούσε για όσα υπέφερε ως τώρα χάριν της;

Η κ. ντε Μπερνί κρεμόταν τώρα από τα γέιλη του τραυματία.

Εμάντευε πώς ή Έλιν θά παρακολουθούσε έσως την συζήτησή τους πίσω από την πόρτα. Και φαντάσθηκε με πόσην άγωνία θά περίμενε την άπάντησή του, από την οποία θά έξηρτάτο το πάν γι' αυτήν...

Θά την συγγωρούσατε λοιπόν;

Μά... Θά μπορούσα να μη την συγγωρήσω, αφού θά μου έχάριζε την ευτυχία;

Είπε σιγά ο Λεόν.

Ο κόπος όμως πού είχε καταβάλει για να μιλήση τον είχε κουράσει πολύ.

Έγειρε το κεφάλι και έκλεισε τα μάτια.

Η κ. ντε Μπερνί σηκώθηκε γωρίς να κινή θόρυβο, πατώντας στις μύτες των ποδιών και βγήκε έξω.

Στον διάδρομο την περίμενε ή Έλιν.

Και τώρα; Τώρα τί θα κάνης; ρώτησε με άγωνία την φίλη της ή κ. ντε Μπερνί.

Ω, πρέπει να το τά πω όλα...

Δεν θάχω την δύναμη να τον γωρίσω και πάλι... Να βουτηχθώ και πάλι στην άπελπισία μου... Πώς να

του φανερώσω όμως την αλήθεια; Δέν έχω, Θεέ μου, το θάρρος...

Κι' όμως πρέπει, Έλιν!

Η νέα έμεινε σκεπτική λίγες στιγμές.

Εξαφνα ένα χαμόγελο φώτισε τα πρόσωπό της.

Βρήκα τον τρόπο! έίπε. Περιμένετε με μια στιγμή.

Κι' έφυγε τρέχοντας, αφήνοντας κατάπληκτη την κ. ντε Μπερνί.

Αυτή ξαναμπήκε μέσα στο δωμάτιο πού βρισκόταν ό τραυματίας. Περιμένοντας δέ την φίλη της έζητήσε πληροφορίες από την όρντιάντζα του Λεόν για το τραύμα του άξιωματικού. Δεν ήταν ευτυχώς σοβαρό. Λίγη άνάπαυσις θά επέφερε την τελεία ίασή του, όπως είχε πη ό γιατρός.

Εοθασα! άκουσε ξαφνικά ή κ. ντε Μπερνί μια φωνή πίσω της.

Γύρισε και κατάλαβε:

Η Έλιν είχε φορέσει την ίδια του αλέττα όπως εκείνη την βραδυά...

Στο πρόσωπό της είχε τη βελούδινη μάσκα της. Και από το χέρι έκρατούσε την μικρή Λεοντίνη.

Χωρίς να βγάλη τη μάσκα της, έκάθισε σε μια καρέκλα κοντά στον άξιωματικό και περίμενε.

Σέ λίγο αυτός άνοιξε τα μάτια.

Θεέ μου!... ψιθύρισε με φωνή πού έτρεμε. Μήπως όνειρεύομαι άκόμη;

Όχι, του έίπε με γλυκύτητα ή κυρία με το άσπρο ντόμινο. Ηλθα για να μη χωριστούμε πιά ποτέ!...

Λεοντίνη, φίλησε τον πατέρα σου!...

Η μικρή έπεσε στην άγκαλιά του Λεόν.

Αυτός, μη πιστεύοντας άκόμη στην ευτυχία του, της έγέμισε φιλιά.

Κατόπιν άπλωσε το χέρι και διαστακτικά έβγαλε την μάσκα της άγαπημένης του:

Ωστε... σεις!... σεις είσαστε! ψιθύρισε.

Ναί, αγαπημένη μου, απήντησε ή Έλιν. Έγώ ήμουν ή άμυαλη γυναίκα πού σου είχε δηλητηριάσει τόσο άσπλωνα τη ζωή!...

Τώρα όμως πιά όλα θά διορθωθούν. Ναί, θά διορθωθούν. Πρέπει να γίνης γρήγορα καλά. Και τότε...

Τότε! την διέψε ό άξιωματικός, μη υποπνώντας να κρατήσει την άγωνία του.

Τότε θά παντρευτούμε για να μη χωριστούμε ποτέ πιά!... απήντησε σιγά ή Έλιν. Και έξερεις ποιά θά μας παντρεύη; πρόσθεσε χαμογελάοντας.

Η καλή μας ή κυρία ντε Μπερνί. Μα πού είναι, αλήθεια; ή κ. ντε Μπερνί!...

Εγύρισαν και οι δύο.

Η κ. ντε Μπερνί στην άκρη του δωματίου, έκλαιγε από την συγκίνηση...

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ο χαμαφτός. — Τι συμβαίνει, κυρία μου; Ένας λαθρεπιβάτης; Η ταξιδιώτης. — Όχι! Ο σύζυγός μου!

ΟΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

Το αρρωστό κρίνο

τας, άλλως θα σκοτωθῇ. Οί τρεῖς μέρες περνούν καὶ ὁ Μαρινιάν δὲν δίδει σημεῖα ζωῆς. Ὁ Γκωτιὲ ἀπελπισμένος θαδίζει πρὸς τὸν θάνατον. Τὸν σταματᾷ ὅμως, τὴν τελευταία σχεδὸν στιγμή ἡ Κλαίρη τοῦ δηλώνει ὅτι ἂν ἐπιμένῃ νὰ σκοτωθῇ θὰ πεθάνῃ κι' αὐτὸς μαζί του. Ὁ Γκωτιὲ εἶναι ἀνένδωτος καὶ στὸ τέλος ἀποφασίζει νὰ πεθάνουν καὶ οἱ δύο μαζί. Τὸς προλαμβάνει ὅμως ὁ ἀνακριτὴν Μπαριλιέ καὶ ὁ γιατρός Μαρινιάν. Παρασύρουν τοὺς δύο νέους σ' ἕνα σπῆτι ὅπου θρίσκονται ἡδὴ ἡ Σαρλόττα μὲ τὴν Λουίζα καὶ τὸν Μπερτελέν· ἐκεῖ ὁ Μαρινιάν ἐξομολογεῖται πὺς ἐγίνε αἰτία νὰ καταδικασθῇ ἡ Σαρλόττα. Ὅλοι φρίττουν καὶ προτοῦ προφθάσουν νὰ καταλάβουν τί συνέβαινε, ὁ Μαρινιάν, βγάζει ἕνα ἐγγειρίδιο καὶ τὸ θυβρίζει στὴν καρδιά του. Προτοῦ πεθάνῃ ζητᾷ ἀπὸ τὴν Σαρλόττα νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Αὐτὴ σηκώθηκε καὶ τὸν συγχώρησε.

350N

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Σαρλόττα Λαμάρος, ἀφού ἔμεινε ἐπὶ δώδεκα χρόνια στὴ φυλακὴ, θύμα μιᾶς φρικτῆς δικαστικῆς πλάνης, ἐπιστρέφει στὸ μέρος της, ἀλλὰ δὲν βρίσκει πιά ἐκεῖ τίς δύο χαρτωμένες κορούλες της, τὴν Κλαίρη καὶ τὴν Λουίζα. Τὰ κορίτσια εἶχαν ἐξαφανισθῇ. Στὸ οἶκο τροφεῖο δὲν ἔχουν ἐπίσης εἶδῃ γι' αὐτά. Οἱ μικρὲς εἶχαν μιὰ μέρα δραπέτευσι ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ σὲ λίγο ἔχασαν καὶ αὐτὲς ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Μετὰ καιρὸ, οἱ δύο ἀδελφὲς ξαναβρίσκονται. Ἡ Κλαίρη εἶναι πλούσια, χάρις στὴ ζωὴ πού ἔκανε ἐν τῷ μεταξυ, παρουσιάζει ἀπὸ κάποια φίλη της, ἡ Λουίζα εἶναι πτωχή. Ἡ Κλαίρη εἶχε ἐν τῷ μεταξυ γνωρίσει τὸν νεαρὸν γιατροῦ Γκωτιέ, γυιὸ τοῦ γιατροῦ Μαρινιάν, ὁ ὁποῖος εἶχε παίξει σημαντικό ρόλο στὴν τραγικὴ ἱστορία τῆς μητέρας της καὶ μὲ τὸν ὁποῖο τὰ εἶχε χαλάσει ὁ Γκωτιέ. Ὁ νέος ἀγαπᾷ τὴν Κλαίρη καὶ τὴν προστατεύει προσπαθώντας συγχρόνως νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα τους. Αὐτὴ ὅμως τὸν προλαμβάνει καὶ μέσον τοῦ Μπερτελέν, ἐνδὲς οἰκογενειακοῦ φίλου, βρίσκει τίς κόρες της. Ἐν τῷ μεταξυ ὁ Μαρινιάν, ἀπελπισμένος ὅτι θὰ πείσῃ τὸν γυιὸ του νὰ συμφιλιωθῇ μαζί του καὶ μισοτρελλὸς πιά πηγαίνει καὶ θάβει φωτιά στὸ σπῆτι τῆς Σαρλόττας γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ κάθε ἔχνο τοῦ πατρὸς δράματος. Ὁ γυιὸς του ποὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει ὡς ἐκεῖ, τὸν παίρνει καὶ τὸν φέρνει στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό. Στὸ σπῆτι ἐπακολουθεῖ μιὰ ζωορὴ σκηνὴ μεταξυ τοῦ Μαρινιάν καὶ τοῦ γυιὸς του, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Γκωτιὲ δηλώνει τοῦ πατέρα του ὅτι θὰ φύγῃ καὶ πρέπει μέσα σὲ τρεῖς μέρες νάχη τὴν ἀπόφασή του, νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ τῆς Σαρλότ-

Καὶ ἡ Σαρλόττα ἐπρόσθεσε μὲ τρυφερότητα.

—Θαντάζεσθε ὅτι σὰς θεωρῶ υπεύθυνο γιὰ ὅσα ἐτράβηξα; Μήπως δὲν ξέρω ὅτι ἐὰν ἀπεκαταστήθῃ ἡ τιμὴ μου τὸ ὀφείλω αὐτὸ σὲ σὰς; Τὸν πατέρα σας, τὸν ἐσυγχώρησα πρὶν πεθάνῃ. Καὶ τώρα ποῦ εἰμαι εὐτυχισμένη τὸν λυπᾶμαι μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, γιὰτὶ θὰ ὑπέφερε φαντάζομαι πολὺ τὸν καιρὸ ποὺ βασανίζομαι κι' ἐγώ... «Γιατὶ, λοιπόν, μὰς ἀποφεύγετε; Γιατὶ δὲν θέλετε νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ εἰσάγετε φίλος μας;»

Τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦσε ἡ Σαρλόττα, ἡ Κλαίρη ἔριχνε στὸν νέο βλέμματα γεμάτα ἀγάπη.

Ὁ Γκωτιὲ ἐγύρισε πρὸς αὐτήν. —Τώρα ποῦ ξέρεις ποῖο ἦταν τὸ ἔγκλημα τοῦ πατέρα μου, τῆς εἶπε μὲ σιγανὴ φωνὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μ' ἀγαπᾷς... Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελα νὰ ξαναπαρουσιαστῶ μπροστὰ σου. Τὸ ὄνομά μου θὰ σοῦ φέρνῃ στὴν σκέψῃ τὰ βάσανα ποὺ ἐτοάβηξε ἡ μητέρα σου...

—Τὸ βρίσκω φυσικὸ νὰ μὴ μ' ἀγαπᾷς. Καὶ δὲν παραπονιέμαι...

Ἡ Κλαίρη ἐπῆρε τὸ χέρι τοῦ καὶ τὸσφίξε μέσα στὰ δικά της.

—Γκωτιέ, ἐσύ μ' ἀγαπᾷς πάντα;

—Ἀλλοῖμονο... Σ' ἀγαπᾷ τρελλά...

—Γκωτιέ, μοῦ εἶχες πῆ πὺς ἦσουν ἔτοιμος νὰ λησμονήσῃς τὸ παρελθόν μου...

—Τὸ λησμονῆσα, Κλαίρη... Μήπως ἐσύ φταῖς γι' αὐτὸ; Μήπως ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ δὲν εἶναι συνέπειες τοῦ σφάλματος τοῦ πατέρα μου;

—Τί θάλεγε, λοιπόν, ἐὰν ἀπεφάσιζα νὰ λησμονήσω κι' ἐγώ ὅπως ἐλησμονήσεις ἐσύ;

—Κλαίρη!

—Τί θάλεγε, ἐὰν συγχωροῦσα ὅπως ἐσυγχώρησα;

—Σ' ἀγαπᾷ! Ποτέ ὅμως δὲν θὰ δευθῇς νὰ φέρῃς τ' ὄνομά μου. Οὔτε καὶ ἡ μητέρα σου, ἄλλως τε, θὰ ἦταν δυνατόν νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσή της γιὰ τὸ γάμο μας...

—Ἀπεναντίας! τὸν διέκοψε ἡ Σαρλόττα. Αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ πραγματικὴ ἀποκατάστασις τῆς τιμῆς μου!... Ὁ γυιὸς τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μὲ κατηγοροῦσε ἄλλοτε καὶ ποὺ ὑπῆρξεν ὁ κυριώτερος αἴτιος τῆς καταδίκης μου, νὰ μὴ διατάσῃ νὰ δώσῃ τὸ ὄνομά του στὴν κόρη ἐκείνης ποὺ χάριν του ὑπῆρξε τόσο δυστυχισμένη. Ἔτσι, θὰ

Ἡ ἱστορία

ἐνὸς μαρτυρικοῦ
ἔρωτος
ποῦ τιθεταί στὴν
πιὸ ἀπρόοπτη
καὶ δραματικὴ
δοκιμασία.

Τίς ἐδέχθηκε στὸ γραφεῖο του. Ἡ Κλαίρη ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος του. —Εἶσαι δυστυχισμένος... τοῦ εἶπε. Γιατὶ μὰς ξεχνᾷς;...

ΟΝΙΩΝ ΟΤΩΩΩΩ

ἔσβυνε τελειωτικὰ καὶ τὸ σφᾶλμα τοῦ πατέρα σου...

Ὁ Γκωτιὲ εἶχε χλωμιάσει. Ἡ συγκίνησις δὲν τὸν ἄφινε νὰ μιλήσῃ.

—Ἀρνέσαι, λοιπόν; εἶπεν ἡ Κλαίρη.

—Ὁ, Κλαίρη... Μόνον ἡ ἀγάπη σου θὰ μποροῦσε νὰ ξαναφέρῃ τὴ γαλήνη στὴν ψυχὴ μου...

Ἡ Κλαίρη τὸν ἐκύτταζεν εὐτυχισμένη.

Τὰ μάτια τῆς Σαρλόττας ἦταν γεμάτα δάκρυα.

—Γύρισε πάλι κοντὰ μας, Γκωτιέ... τοῦ εἶπε. Μόνον κοντὰ μας θὰ μπορέσῃς νὰ βρῇς λίγη στοργή, λίγη εὐτυχία. Ἀργότερα, ὅταν συνέλθῃς ἀπὸ τίς συγκινήσεις τῶν τελευταίων ἡμερῶν, θὰ ἐπαναλάβῃς τὴν ἐργασία σου. Καὶ θὰ δῃς, τότε, πόσο σ' ἀγαποῦν ὅλοι καὶ πόσο μπορεῖς νὰ φανῇς χρήσιμος στεύς δυστυχισμένους...

—Τί καλὴ πού εἰσθε!

—Θὰ ἔχω γιὰ σένα τὴ στοργὴ μιᾶς μητέρας...

Ὁ Γκωτιὲ σήκωσε τὰ μάτια στὴν Κλαίρη.

Τοῦ χαμογέλασε καὶ αὐτὴ καὶ τοῦ ἔτεινε τὰ χέρια.

—Θέε μου! ἐπιθύρῃς αὐτὸς ξεσπώντας σὲ λυγμούς.

Τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἐοίλησε στὰ μαλλιά.

—Θὰ ἔλθῃς μαζί μας στὸ σπῆτι; τὸν ρώτησε κατόπιν ἡ νέα.

—Σὲ δύο μέρες μόνον θὰ μπορέσω νὰ ἔλθω νὰ σὰς βρῶ. Ὁ κ. Μπαριλιέ μισορεῖ νὰ μὲ χρειασθῇ.

—Ἔστω, λοιπόν. Σὲ δύο μέρες...

—Καὶ δὲν θὰ χωρισθοῦμε πιά;

—Ποτέ! Ποτέ!

—Ἡ Μώμπ, ὥστόσο, δὲν εἶχε λησμονήσει τὰ σχέδιά του...

Ἄ, ἦταν ἐπίμονος ἀνθρώπος...

Ἐκτός αὐτοῦ, ἀγαποῦσε μ' ἕνα νοσηρὸ πάθος, ἀναποῦσε τρελλὰ τὴν Κλαίρη. Τὰ ἐμπόδια ποὺ συναντοῦσε στὸν δρόμο του, ἀντὶ νὰ τὸν ἀπογοητεύουν τὸν ἐξερέθιζαν ἀκόμα περισσότερο.

Ἐνας ἀνθρώπος ἦδη, ὁ Ρουιέρ, Ὁ-ζω, ποὺ εἶχε τολμήσει νὰ υπῆ ἀνάμεσά σ' αὐτὸν καὶ στὴν Κλαίρη, εἶχε πέσει νεκρός.

Ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἐξαφάνιζε μὲ τὸν ἑνὸς τρόπο καὶ ἄλλον ἀντίπαλό του.

Ἡ Κλαίρη, ἐν τούτοις, ἡ ὁποία δὲν

τὸν ἐβλεπε τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ ἐξαφανιζόταν ἀπὸ τὴ ζωὴ της.

«Θὰ κατάλαβε, φαίνεται —συλλογιζόταν— ὅτι δὲν πρέπει νὰ τρέφῃ καμμιὰ ἐλπίδα...»

Ἐκανε λάθος ὅμως.

Ἐπειρ, ἀπὸ λίγον καιρὸ ἀρχισε πάλι νὰ τὸν βλέπῃ νὰ τριγυρίζῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Μπερτελέν.

Δὲν ἦταν μόνι, κι' ἔτσι δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τῆς μιλήσῃ.

Ἦταν ὅμως φανερό ὅτι καραζοκοῦσε μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Ἡ Κλαίρη θυμόταν τί εἶχε κάμει ὁ ἀνθρώπος αὐτός, τί ἦταν ἱκανὸς νὰ κάμῃ, κι' ἔτρεμε ὅχι γι' αὐτήν, ἀλλὰ γιὰ τὸν Γκωτιέ.

Θὰ τὸν ὑπερήσπιζε ὅμως τὸν Γκωτιέ τῆς!

Πῶς; Οὔτε καὶ ἡ ἴδια δὲν ἤξερε.

Ἐάν ὅμως παρουσιαζόταν κανένας κίνδυνος ἐκ μέρους τοῦ Μώμπ πού ν' ἀπειλῇ τὸν ἀγαπημένο της θὰ ἤξερε νὰ τὸν προστατεύσῃ μὲ κάθε θυσία...

Ὁ Μώμπ ἐξαφανίσθηκε πάλι ἐπὶ μερικὲς μέρες.

Ἡ Κλαίρη δὲν ἠσυχάσε ὅμως τώρα.

Ἄν καὶ δὲν τὸν ἐβλεπε, ἐνοιῶθε νὰ βραδίῃ ἐπάνω της ἡ παρουσία τοῦ ἐλεεινοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου.

Φοβόταν μήπως καμμιὰ στιγμὴ ἐκεῖ ποὺ θὰ ἐτύχανε νὰ εἶναι μόνι στὸ σπῆτι, τὸν ἐβλεπε νὰ ξεπροβάλλῃ ἔσφρακα ἐμπρός της.

Γι' αὐτὸ ἐφρόντιζε νὰ ὑπάρχῃ πάντα κάποιος κοντὰ της...

Μιὰ μέρα ἔλαβε ἕνα γράμμα. Δὲν περιείχε παρά λίγες λέξεις μόνον.

«Ἀρνίζω νὰ γάνω τὴν ὑπονοήτῃ «Ἀρνίζω» καὶ θυμήσου τὸν Ρουιέρ... Πρόσεξε καὶ θυμήσου τὸν Ρουιέρ...»

Ἄνατολίσιασε.

Ναί. Εἶχε μαυτεῦσει σωστά. Ἦταν ἔτοιμος γιὰ ὅλα ὁ ἀπαίσσιος αὐτός ἀνθρώπος.

Θὰ ἐσκότωνε τὸν Γκωτιέ, ὅπως εἶχε σκοτώσει καὶ τὸν ἄλλο...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ὀλοέ-να σκεπτικὴ, ἀπορημένη. Ἡ ὑπέρτα μὴν ἡμέρα ἐφοβήθηκε μήπως ἦταν ἀρρώστη.

Δὲν τολμοῦσε νὰ πῇ σὲ κανέναν, ἐν τούτοις τὴν ἀλήθεια. Οὔτε καὶ στὸν Γκωτιέ. Ἄν τὰ ἔλεγε, ὁ νέος θὰ γινόταν ἔξω φρενῶν, θὰ ἐπῆγαν νὰ νόταν ἔξω φρενῶν.

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

Θὰ ἐπακολουθοῦσε μιὰ μονομαχία βρῆ τὸν Μώμπ...

ἀλλὰ τῆς εἶχε πῇ:

«Θὰ τιμωρήσω αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο, καὶ σὲς θὰ χρησιμεύσεις στὴν τιμωρία ποὺ τοῦ προετοιμάζω».

Καὶ τότε ἔλαβε μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφαση.

Ἐγραψε ἕνα γράμμα στὸν κόμητα, καὶ τοῦ τὸ ἔστειλε μ' ἕνα μικρὸ χωριότοπουλο.

Στὸ γράμμα αὐτό, τοῦ διηγείτο ὅλα ὅσα τῆς συνέβαιναν. Τὸ χωριότοπουλο ἐπέστρεψε τὸ ἀπόγειμα.

Ἐφῆρνε τὴν ἀπάντησιν τοῦ κόμητος:

«Ἐκάματε πολὺ καλά ποῦ μοῦ ἀνακοινώσατε τοὺς φόβους σας. Μὴ φύγετε ἀπὸ τὸ σπῆτι σας σήμερον, τὸ ἀπογευμα. Πρέπει νὰ σὰς δῶ. Φροντίστε νὰ εἰσθε μόνι σας. Ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, πλησιάζει...»

—Ἦταν.

Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος ἐκεῖνο τὸ ἀπογευμα. Ὁ Μπερτελέν εἶχε πᾶσι μαζί μὲ τὴν Σαρλόττα καὶ μὲ τὴν Λουίζα στὸ Τούρ γιὰ νὰ κάνουν μερικὰ ψώνια. Ὁ Γκωτιέ ἐπίσης ἔλειπε βρισκόμενος στὸ Τούρ καὶ αὐτός, ὅπου τὸν εἶχε καλέσει ὁ κ. Μπαριλιέ.

Ἡ Κλαίρη τὰ εἶχε καταφέρει νὰ μὴ συνοδεύσῃ τὸν Μπερτελέν. Ἔτσι, δὲν ὁ κόμης ἔφθασε, τὴν βρῆκε μόνι.

Τοῦ ἐπανέλαβε τοὺς φόβους της. Ἐνας ἀνθρώπος ἦδη εἶχε χάσει τὴν ζωὴν χάριν της. Ὁ Μώμπ εἶχε ἦδη διαπράξει ἕνα ἔγκλημα. Καὶ τώρα φοβόταν κανένα καινούργιο ἔγκλημα ἐκ μέρους του, κανέναν καινούργιο θάνατο...

—Ἡσυχάσε, παιδί μου... τῆς εἶπε ὁ κόμης. Θὰ σὲ προστατεύω καὶ θὰ σὲ ἀπαλλάξω γιὰ πάντα, ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀβλίο. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω ὅμως αὐτό, πρέπει νὰ ἔχῃς ἀπόλυτη καὶ ἄ-

Γραμμένη

ἀπὸ τὸν
τρυφερώτατο
καὶ ἀγαπημένο
τῶν γυναικῶν
συγγραφέα
Ἰούλιο Μαρῦ

περιόριστη εμπιστοσύνη σε μένα... σαν να ήμουν ο πατέρας σου...

—Θα έχω αυτή την εμπιστοσύνη...

—Θέλω να σώσω τον Γκωτιέ...

—Όσο παράξενα κι' αν σου φανούν αυτά που θα σου ζητήσω, θα με υπακούσεις τυφλά;

—Σας το υπόσχομαι.

—Δεν μου αρκεί μία υπόσχεση, Ορκίσου, παιδί μου...

—Σας τ' ορκίζομαι... Γιατί ξέρω πως δεν θα ζητήσετε να κάμω τίποτα το αδιόλεπτο...

—Ο άνθρωπος που σε πολιορκεί με τον άπαιστο έρωτά του είναι ένας μεγάλος εγκληματίας, παιδί μου. Το όνομα υπό το όποιο είναι γνωστός είναι Ψεύτικο. Το πραγματικό του όνομα το κρύβει... Στην νεότητά του έκαμα φοβερές ατιμίες. Είναι κλέφτης, πλαστογράφος και δολοφόνος!

—Ο Κόμης είχε χλωμιάσει καθώς μιλούσε.

—Ο άθλιος αυτός, λοιπόν, σου ώρισε ένα ραντεβού γι' αύριο;

—Ναί. Αύριο στις δύο.

—Δεν απήντησες;

—Όχι.

—Και τί σχεδιάζεις να κάνεις;

—Δεν θα πάω.

—Απεναντίας. Θα πάς!

—Αλλά, κύριε... λησμονείτε ότι προ ημερών που τον συνήντησα, χωρίς την επέμβασή σας ήμουν χαμένη?

—Σε έσωσα τότε... Μην φοβάσαι, λοιπόν. Δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο, γιατί και αύριο θα βρίσκωμαι εκεί και θα επαγρυπνώ ώστε να μη σου συμβεί τίποτα κακό...

—Μά... γιατί να πάω σ' αυτό το ραντεβού; Προς τί;

—Πρέπει... Πρέπει επίσης να κάμεις τη μεγάλη θυσία να τον ακούσεις.

—Δεν σ'ας καταλαβαίνω.

—Θ' ακούσεις χωρίς να έκδηλώσεις τον αποτροπισμό σου, για τα έρωτικά λόγια που θα σου πη... αν χρειασθώ, μάλιστα, θα χαμογελάσεις κιόλας...

—Α, κύριε, κύριε...

—Η Κλαίρη είχε κοκκινίσει. Τα μάτια της είχαν γεμίσει δάκρυα.

—Ο Κόμης έπιρε τα χέρια της μέσα στα δικά του και τα έχάιδεψε στοργικά.

—Μου ώρκίσθηκες πως θα με υπακούσεις, όσο παράξενα κι' αν σου φανούν αυτά που θα σου πω... της είπε σιγά.

—Α, κύριε... Άγαπώ τον Γκωτιέ... Και θαρρώ πως το ν' ακούω έστω μόνο τα έρωτικά λόγια αυτού του ανθρώπου, θα είναι ένα εγκλημα έκ μέρους μου...

—Κι' όμως, πρέπει παιδί μου... είπε σοβαρά ο κόμης. Θα σου εξομολογηθώ κι' εγώ ένα μεγάλο μυστικό. Και ή όμολογία μου αυτή θα σε πείση ότι μπορείς να βασιλεύεις σε μένα... ότι δεν θα σ' έγκαταλείψω και ότι θα τιμωρήσω τον διώκτη σου...

—Έχαμήλωσε τον τόνο της φωνής του. Και με μεγάλη συγκίνηση εξέκολούθησε:

—Τον άθλιο αυτόν, που κρύβεται πίσω από ένα ψεύτικο όνομα, όλος ο κόσμος θα τον ανεγνώριζε έδω εάν δεν τον είχε παραμορφώσει μία φοβερή άρρώστεια... Είναι ο αδερφός μου!

—Ο αδερφός σας;

—Ναί. Μόνον εγώ όμως τον ανεγνώρισα... Αυτός υποκρίνεται, φυσικά, και απέναντί μου ακόμα... Γι' αυτό, μου χρειάζεται μια απόδειξη... Πρέπει να τον αναγκάσω να προδοθή μο-νάχος του, όποτε θ' αναγκασθώ να ό-

μολογήσει και το τελευταίο εγκλημα το όποιον διέπραξε: την δολοφονία του Ρεννεβίλ... για την όποιαν είχε κατηγορηθή ή μητέρα σου άλλοτε...

—Ακολουθήσε μία μικρή σιωπή.

—Είσαι έτοιμη να με υπακούσεις τώρα;

—Ω, ναί...

—Σε ό,τι κι' αν σε προστάξω;

—Ναί.

—Χωρίς να φανερώσεις την παραμικρή έκπληξη;... Χωρίς να θελήσεις να αντιδράσεις;

—Ναί, ναί, μιλήστε!

—Θα πάς, λοιπόν, σ' αυτό το ραντεβού αύριο στις δύο.

—Θα πάω.

—Θ' ακούσεις τα έρωτικά λόγια που θα σου πη...

—Θ' ακούσω τα λόγια αυτού του ανθρώπου όση άηδία και αν μου προενοούν.

—Πιθανόν να ζητήση να σε ξαναεί-δω.

—Ναί, πιθανόν...

—Θα δεχθής.

—Εστώ...

—Θα όρίσης όμως έσύ το νέο αυτό ραντεβού.

—Ναί.

—Θα το όρίσης στο μέρος που θα σου υποδείξω εγώ, την ώρα που θα σου πω έγώ...

—Ποιά ώρα; Σε ποιά μέρος;

—Στις δέκα το βράδυ, σε δύο μέρες, κοντά στο παρεκκλήσιο του Ρελαί.

—Ναί. Θα τα θυμηθώ αυτά.

—Για να καταλάβεις καλλίτερα, σε πληροφορώ ότι εκεί έστραγγαλίσθη ο γιατρός Ρεννεβίλ, πρό δώδεκα έτών, από τον Λέοντα ντε Τιελλαί, τον άδελφό μου.

—Πόσο σ'ας λυπούμαι...

—Ο άθλιος θα έλθη στο ραντεβού σου.

NEOI
ΠΟΙΗΤΑΙ

Φθινοπωρινή άπαντοχή

—Ονειρο χρυσορόδινο άπόψε είναι το (δείλι).

Τρελλή στο ούράνιο θαύμα πλανιέται (ή φαντασία).

Και σένα μία νεράιδα φωνώντας φο- (ρεσιά).

Κοντά μου σε νοστάλγησα άστρό- (χλωμή μου φίλη).

—Απόψε τα παρθενικά κι' άφιλητά σου (χέιλη).

—Υγρά από τον έρωτα τον θεϊκό που (γύρω).

Σκορπά γλυκονειρέματα, και σπατα- (λά το μύρο).

Να τα φιλήσω πόθησα ό, πάνκαλή (μου φίλη).

—Μά σύ δεν ήρθες, κι' όρφανή μουμει- (νε ή άγκάλη).

Στου κάμπου το μυρόχορνο κι' εύω- (διαστό χαλί).

—Αποσταμένος αλγινά γέρνω αγάλι- (άγάλη).

Κι, όνειροβλέπω έσένανε χρυσοκιά (άπαλή).

ΒΑΣΙΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

—Και τότε;

—Ο άνθρωπος αυτός σ' έρωτεύε-ται, δεν είν' έτσι;

—Παράφορα. Μέχρι τρέλλας. Με- χρίς εγκλήματος...

—Για σένα θα ήταν ίκανός να κάνη- ως και τις μεγαλύτερες θυσίες, δεν είν. έτσι;

—Το πιστεύω.

—Και έαν μία μέρα του έδινες την ύ- πόσχεση πως θα γινόσουν δική του... όλσδική του...

—Ω, την ήμερα εκείνη θα ήταν τρελλός από την ευτυχία.

—Ε, θα την δώσης, λοιπόν, αυτή την υπόσχεση.

—Α, κύριε!... κύριε!...

—Πρέπει να σε πιστέψω... Και τό- τε... την στιγμή που θα νομίζω ότι είν-αι ο ευτυχέστερος άνθρωπος του κό- σμου... την στιγμή που θα παραληρη- από την ευτυχία... θα σκύψης επάνω του... θα τον άγκαλιάσης παρ' όλη την άπέχθεια που νιώθεις γι' αυτόν...

—παρ' όλο τον τρόπο και την φρίκη που σου έμπνέει...

—Η Κλαίρη έτρεμε σύγκορμη.

—Και τότε... τί θα κάνω;... έψιθύ- ρισε.

—Και τότε θα του πης σιγά σι' αυ- τί τα λόγια αυτά τα όποια φροντίσε να τα χαράξης καλά στη μνήμη σου!

«Αθλίε!... Να είσαι καταραμένος!... Το φάσμα μου δεν θα σ' έγκαταλεί- ψη ποτέ πιά... ποτέ!... Αυτή θα είναι ή έκδικησίς μου. Θα έλθω να σε ση- μαδέψω στο μέτωπο... την ευτυχέστε- ρη μέρα της ζωής σου... Θυμήσου... στο μέτωπο!... στο μέτωπο!...

—Ο ντε Τιελλαί μιλούσε με μεγάλη ταραχή.

Είχε θυμηθί ότι κάποτε ή Κλοτίλ- δη, ή γυναίκα του, τον είχε θεωρήσει ένοχο... κι' ότι του είχε ρίξει κατά πρόσωπο τα λόγια αυτά...

—Η Κλαίρη ερώπαινε, κυττάζοντας τον κόμητα με άγωνία.

—Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που είχε ο γιατρός Ρεννεβίλ στον δολοφόνο... Ο Μάμπ θαρρεί πως μόνον αυτός τ' άκούσε... κι' όταν τ' άκούση για δεύτερη φορά, θα νομίσω ότι βλέπει έμπρός του να προβάλλη το φάντασμα του ανθρώπου τον όποιον εκκώτωσε, στο ίδιο ακριβώς μέρος όπου, θα του όρίσης το ραντεβού σας.

—Θα τον καταλάβη δεός και τρόμος.

—Μη φοβάσαι όμως για τον έαυτό σου. Σου έπαναλαμβάνω, παιδί μου, ότι δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Δεν θα σ' έγκαταλείψω άνυπερόσπισ- τη στον έρωτα και στην όργη ενός τέτοιου κακούργου.

—Με κατάλαβες;

—Κατάλαβα, απήντησε αυτή άργά.

—Και θα με υπακούσεις;

—Ναί. Σας τ' ορκίζομαι και πάλιν.

—Σ' εύχαριστώ, παιδί μου. Θα με βοηθήσης να τιμωρήσω αυτόν τον κα- κούργο...

—Εν τούτοις, θα ήθελα να σ'ας θέ- σω κι' εγώ έναν όρο.

—Έναν όρο; Μίλησε ελεύθερα, Κλαίρη. Τί ζητείς;

—Και, βλέποντας ότι ή νέα επέμενε, εξακολούθησε:

—Τί όρους μπορείς να μου θέσης; Μόνον έσύ γνωρίζεις πόσο έχει ατιμά- σει το όνομά μου ο άνθρωπος αυτός.

—Μήπως δεν με πιστεύεις;

—Ω, όνι!

—Τιμωρώντας αυτόν τον άθλιο—και ή τιμωρία θα είναι φοβερή, σε βεβαι- ώνω—θ' άπαλλάξω τον άγαπημένο σου από τον κίνδυνο που τον άπειλεί.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

ΕΙΧΑ φθάσει πρώτος εκείνο το βράδυ, στο σαλόνι της γηραιάς μου φίλης, Κυρίας ντε Χακβίλλ.

Και καθώς μου ανέφερε τα όνό-ματα των άλλων καλεσμένων της, διεικν- δύνεσα μιάν ερώτηση που ήθελα από πολλόν καιρό να την κάνω:

—Θα δοίτε, λοιπόν, πάλι άπόψε την Κυρία ντε Κάζα-Μπλάνκα; Μά γιατί, αλήθεια, ή σεβαστή αυτή δέσποινα έχει πάντοτε το δεξί της χέρι κρυμμένο κάτω από το μαντήλι της;

—Το άγνοώ, φίλε μου, είπε ή Κυρία ντε Χακβίλλ. Δεν θέλω να πω να τη ρω-τήσω, παρ' όλον τον φιλικό μας σύνδε- σμο, γιατί φοβόμουνά μήπως φανώ άδι- άκριτος.

Κοκκίνισα σαν παπαρούνα. Κι' άφου- ζήτησα συγγνώμην, έσπευσα ν' αλλάξω θέμα όμιλίας. —Υστερα, ήλθον και οι άλλοι καλεσμένοι, τα σαλόνια γέμισαν από κόσμο κι' εγώ, πηγαίνοντας από τραπέζι σε τραπέζι, παρακολουθούσα το παγνίδι των διαφόρων νεαρούπ.

Αν' πρόσωπα μόνον δεν έπαίζαν. —Η ρινοδέσποινα και ή Κυρία ντε Κάζα-Μπλάνκα, ή κυρία με το κρυμμένο χέ- ρι. Καθισμένες στο δάθος του σαλονιού οι δυό ηλικιωμένες γυναίκες, σιγουιλού- σαν, άδιαφορώντας τελείως για την έ- ξέλιξη του παγνιδιού.

—ΕΞΕ-

Μεσάνυχτα. Μερικοί από τους παίκτας σηκώθηκαν από τα τραπέζια τους και πλησίασαν στις δυό γηραιές δέσποινες. Μεταξύ αυτών, ήταν κι' ο πρόεδρος ντε Πάζ, συνταξιούχος τώρα δικαστικός, πε- ριζήτητος στις κοσμικές συγκεντρώσεις, για τις όμορφες άσχημίες του.

—Δινηθήτε μας, κύριε πρόεδρε, καμ- μιά ιστορία των περασμένων χρόνων, εί- πε ή ρινοδέσποινα.

—Θέλετε να πείτε κυρία μου για τη νεανική μου ζωή;

—Μόνος σας το είπατε. Πέστε μας λοιπόν, κάτι. Δεν βλέπετε πως κρεμα- στήκαμε κι' όλος από τα χείλη σας;

—Ο πρόεδρος άνοστήναξε. —Ήταν φανε-ρό, πως ή άποικινή του ιστορία δεν θα-ταν και τόσο εύθυμη.

—Η πρώτη μου νεότης, άρχισε να λέγρ, με είδε πρόεδρο του Δικαστηρί- ου. Ήταν στο 1788. Κι' εγώ δεν ήμωνα πω ά μόνον είκοσι χρονών. Γνωρίζετε την οικογένειά μου. —Η θέσις της παύ- δινε δικαίωμα να το ψηλό αυτό αξίω-μα. Στα μάτια του λαού και των φιλο- κρίτων, οι άνθρωπιστικές μου θεωρίες, ή ό θαυμασιός μου για τους έγκυλο- παιδικούς, άποτελούσαν μιάν έγγύηση, γι' την ήμερόληπτη άπονοή της διwai- κρίννης. Και ποεματικά. Μόλις κατέλα- βα την έδραν μου, προσπύθησα να έφαρ- μίσω τους σκληρούς και άπάνθρωπους νόμους της έποχής εκείνης, όσον το δυ- νατόν πιδ άπαλά.

—Αν' τυγχώ, με τη δική μου μόνον θέ- λησι, δεν μπορούσα να πραγματοποιήσω τους εύενεις αυτούς πόθους μου. Οι δώδεκα δικασταί, άνθρωποι όλοι με σπου- ρισμένους ίδεος και με αντίληψεις άνα- γωνιστικές, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να παρεμποδίσουν το έργο μου. Όσο έ- γώ, ό δέκατος τρίτος, φαίνουσιν έμπει- κής, τόσο αυτοί γινόντανε πιδ θηριώδεις.

Ιστορικά διηγήματα

Το σπασμένο χέρι

Και το άποτέλεσμα ήταν να εκδίδονται άποφάσεις ακόμα πιδ έξοντωτικές, τις όποιες μάλιστα ήμουν άναγκασμένος ν' άναγγέλλω εγώ, ως πρόεδρος του Δικα- στηρίου.

» Ξέρετε ότι την εποχή εκείνη, ό ποι- νικός νόμος ήταν άπίστευτα άπάνθρωπος. Είχαμε δικαίωμα, για ν' άποσπάσουμε την όμολογία του κατηγορουμένου, να τον σπάσουμε τις κλειδώσεις, να του δια- μίζουμε την κοιλιά με νερό, μέχρι δια- ρήξεως, να του χύνουμε στο στομάχι λυ- ρήξεως, να του θέσω τέρμα στα όμένο μολύβι... Για να θέσω τέρμα στα όμένα στήθια αυτά, παρουσιάσθηκα έπα- δασανστήρια ενώπιον του Λουδοβίκου νειλημένου ένώπιον του Λουδοβίκου 16ου. —Αλλ' οι προσπάθειές μου πήγαν κενές. Κι' έξηκολούθησα, ως πρόεδρος του Δικαστηρίου να πρωτοστατήσθ στην τοι Δικαστηρίου να πρωτοστατήσθ στην έφαρμογή των σκληρών αυτών νόμων, έφαρμογή των σκληρών αυτών νόμων, μισούμενος άγρίως από τους φιλοσόφους και τους άνθρωπιστάς.

» Μία μέρα μου κλέψαν μιάν άδαμαν- τοκόλλητη ταμπакέρα, κειμήλιο οικογε- νειακό, αξίας είκοσι χιλιάδων φράγκων. Κατήγγειλα, φυσικά, την κλοπή, κι' ό είσαγγελεύς διέταξε άνακρίσεις. —Η ά- στυνομία συνέλαβε τον ύπηρετικό μου στυνερικό, το σπίτι μου δέχτηκε την έ- προσωπική, τον όπτι μου δέχτηκε την έ- πίσκεψη των όργάνων της δικαιοσύνης και ή ταμπакέρα βρέθηκε. Τη βρήκε ό και ή αστυνομία, μέσα στο πρόσωπο της ίδιου άνακριτή, μέσα στο πρόσωπο της Φρανσουάζ, της όμογάλατης άδελφής μου...

» Κι' ό δήμιος άρχισε το άπαισιο έρ- γο του. Με σθένος και εύφυχία που θα τις έθαύμαζε κι' ό γενναίτερος Ιππότης, ή Φρανσουάζ ύπέφερε όσο μπορούσε στο μαρτύριο. Σε λίγο, όμως, οι δυνάμεις την έγκατέλειψαν. Και με φωνή μισο- (Το τέλος στη σελίδα 53)

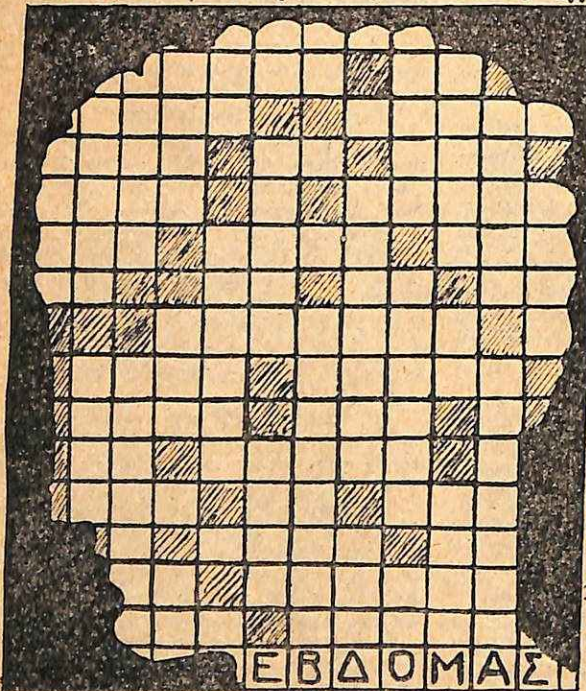
Με σθένος και ευ-
φυχία υπέφερε το
μαρτύριό της.

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ Ο ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Οριζοντίως:

- 1) Η αιτία του Τρωϊκού πολέμου.
- 2) Γάλλος ιστορικός και φιλόλογος (1823 — 1892). — Κινεζικόν νόμισμα.
- 3) Λέξεις 'Αλβανική, δηλούσα την πατρίδα ή το γένος. — Κάλυμμα της κεφαλής του ανθρώπου.
- 4) Κερδίζω την μάχη. — Βυζαντινή νότα. — Πρώτατον (αρχ.).
- 5) Καρφί. — Όχι νόμισμα.
- 6) Δεσποινίς (ξενολογ.). — Πλανήτης. — Βεδαιωτικόν.
- 7) Δύο όμοια φωνήεντα, αλλά και όνομα διαφόρων ποταμών εν Ευρώπη. — Βυζαντινή νότα. — Υποθετικόν. — Ίδου.
- 8) Όνομα πολλών Βασιλισσών εν τῷ οἴκῳ τῶν Πτολεμαίων τῆς Αἰγύπτου.
- 9) Λαϊκόν Ἑλληνικόν σκεῦος, χρησιμεύον διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς πῆκτας. — Χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν σύνθεσιν πολυτίμων ἀρωμάτων.
- 10) Ὁ πρῶτος πού... ἐγένετο μῆλον. — Νομισματικὴ μονάς ἐν ἰσχύϊ εἰς τὴν Βραζιλίαν καὶ ἄλλοτε εἰς Πορτογαλίαν.
- 11) Νότα μουσική. — Μολυσματικὴ ἀσθένεια.
- 12) Τὸ μικρὸν ὄνομα Γερμανίδος βεντέτας τῆς ὁδοῦ. — Γράμμα τοῦ Γαλλικοῦ ἀλφαβήτου (ὅπως προφέρεται). — Γλητοῦν μ' αὐτὰ στὰς Ἀλπεῖς.
- 13) Δίχως αὐτὴν δὲν ὑπάρχει τέλος. — Γερμανὸς ζωγράφος. — Διεκρίθη εἰς τὴν ἀναπόστασιν μαζῶν.
- 14) Ἡ ψυχὴ ὅπως τὴν ἀπεκάλει ἕνας

ἀρχέγονος λαός. — Καλλιθέλαδον πτηνόν.

15) Θεά. — Νῆσος Ἑλληνική.

Καθ' ὅτι:

- 1) Κλωστή.
- 2) Ἡ τοῦ Δάμοντος καὶ τοῦ Φιντίας ὑπὸ πῆρξε περιφρημ. — Μέρος υποδοχῆς.
- 3) Κουρέλι. — Τὴν θέλουν ὅλοι τὴν σύζυγόν τους.
- 4) Πάθος ἀπὸ τὸ ὁποῖον πάσχουν ὅλοι λίγο πολὺ τὴν ἐποχὴ αὐτῆς. — Πρόθεσις. — Μέτρον ἐπιφανείας.
- 5) Μοναδικό. — Ἐπὶ ἀνθρώπων μεταφ. : ἀπίθαστος, ἀκρινώνητος, δύστροπος, εὐόργιστος.
- 6) Νότα μουσική. — Χρήματα (Τουρκιστί). — Ρῦπος, ἀκαθαρσία (δημοτ.).
- 7) Πρώθεσις. — Ὁ ἐπίσκοπος, ὁ μητρο-

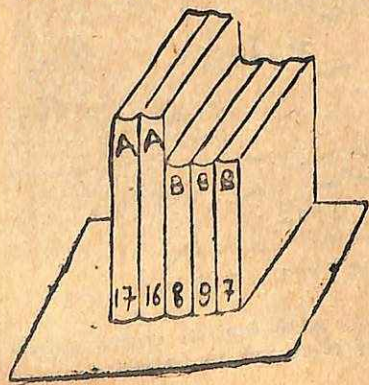
πολίτης, ὁ πατριάρχης.

- 8) Ἀπαραίτητον διὰ μίαν πολυκατοικίαν. — Γλυκὺ.
- 9) Χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ἀεροστάτων. — Ἄνεμος. — Ὁ χρυσός (Γαλλιστί).
- 10) Ἐκεῖ μετεφέρθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος ἡ αἰτία τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. — Δύο ὅμοια φωνήεντα. — Ἄδειο.
- 11) Ὁ τρίτος Χαλκίδης τῶν Μουσουλμάνων (περὶ τὸ 574—656). — Ἡ διὰ τῆς ρίνης ἀπόξεσις.
- 12) Ἡρώς κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον.

(Ἀποστολεύς: Ὁ κ. Νίκος Γ. Γόρδιος, Καρδίτσα).

Τὰ βιβλία

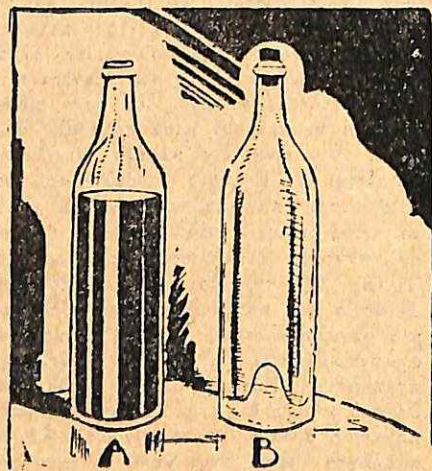
Ἰδοὺ πέντε βιβλία, τοποθετούμενα τὸ ἓνα πλάι στὸ ἄλλο. Μὲ πόσους τρόπους

μπορεῖτε νὰ τοποθετήσετε τὰ βιβλία αὐτά, γνωρίζοντας ὅτι οἱ τόμοι τῆς σειρᾶς Α. δὲν πρέπει νὰ χωρισθοῦν ποτὲ ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς σειρᾶς Β. καὶ ἀντιστρόφως;

Οἱ δύο μποτίλλιες

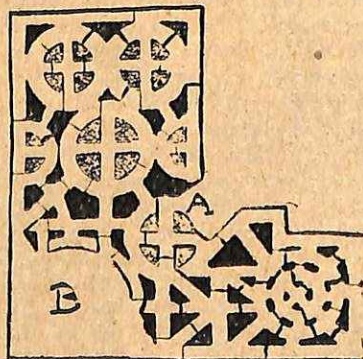
Σὰς δίνουμε δύο μποτίλλιες. Ἀπὸ αὐτὰς ἡ Α. περιέχει κρασί καὶ ἡ Β. εἶναι ἀδειανὴ καὶ σφραγισμένη. Μπορεῖτε, τώ-

ρα, νὰ πιῆτε τὸ περιεχόμενον τῆς Α. μὴ τὴν βοήθεια τῆς Β. χωρὶς νὰ ξεβουλώσετε τὴν τελευταία αὐτῇ καὶ χωρὶς νὰ τρυπήσετε τὸν φελλό;

Ὁ λαβύρινθος

Ὁ λαβύρινθος, τοῦ ὁποῖου τὴν εἰκόνα σὰς δίνουμε παρακάτω, φαίνεται ἀπὸ τοὺς πύθ... λαβυρινθώδεις.

Προσπαθήστε, τώρα, ξεκινώντας ἀπὸ τὸ σημεῖο Α. νὰ φθάσετε στὸ σημεῖο Β.

Αἱ λύσεις μας

Αἱ λύσεις τῶν παιχνιδιῶν τοῦ προηγούμενου φύλλου μαζί με τὰς λύσεις τῶν σημερινῶν, εἰς τὸ προσε-

Η ΜΑΤΟΥΛΑ

Διήγημα τῆς δος

ΝΤ. ΜΕΡΛΙΝ

— Ο ὕψος, οὔτε σόϊ, οὔτε μόρφωση. Νὰ πῆς πῶς εἶναι καὶ μικρὴ; 30 χρονῶ!

— 28, μητέρα. Κι' ἐπειτα τί σημασία ἔχει αὐτό; Ἡ Φλώρα μου μοιάζει μὲ λουλουδί.

— Μὲ λουλουδί; Γιατί ὅχι; Ἐνα λουλουδί πούχει μείνει μιὰ βδομάδα στὸ βάζο, καὶ τώρα... πρέπει ν' ἀλλάξη νερὸ γιὰ νὰ ζήσει λίγο ἀκόμα.

Ἡ μητέρα συζητεῖ μὲ τὸν γιὸ τῆς γιὰ τὴν ἀγαπημένην του.

Ἐνα ἐπιφώνημα ἀγανάκτησης, τὸ σπρώξιμο μιᾶς καρέκλας καὶ ἡ πόρτα πού ανοίγει ὁρμητικὰ. Ἰσα-ἴσα πού προφαίνεται ἡ Ματούλα νὰ ξεκολλήσῃ τ' αὐτάκι τῆς καὶ ν' ἀρπάξῃ στὰ χέρια μερικὰ ἀπ' τὰ λερωμένα πιάτα τοῦ τραπέζι-οῦ γιὰ νὰ μὴ τὴν σακώσουν πού κρυφακούει στὴν πόρτα.

Τὸν καυμένο τὸν κύριο Πέτρο! σκέφτεται ἡ Ματούλα. Πόσο τὴν ἀγαπάει τὴν κυρία Φλώρα! Κι' αὐτὴ νὰ σκέφτεται καὶ πῶς ἴσως ποτὲ τοῦ δὲ θὰ τὴν πάρῃ. Πῶς νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς λεφτά; Δικὰ τοῦ δὲν βγάζει! Ἀκόμα σπουδαίνει. Σπουδαίνει πάρα πολλὰ χρόνια, ὅπως λέει ἡ μαγειρίσσα. Θέλει φαίνεται πρᾶγμα δύσκολο νὰ «βγῇ» κανεὶς δικηγόρος.

Καὶ στὰ καλά καθόμμενα. Ὅχι νὰ στεναχωρεῖσαι. Τώρα, κι' ἡ κυρία πού τὸ στεναχωρεῖ τὸ παιδί κάποιο δικηγόρο θάχει. Ὁμορφὴ ἡ κυρία Φλώρα, ψηλὴ, καλοστραγγμένη δὲ λέω, μὰ... περασμένη πιά. (Ὅχι βέβαια τόσο σὰν τὴν κυρία τὴν ἴδια, πού ὅσο κι' ἂν φτάνεται πάλι τὰ χρόνια τῆς τὰ δείχνει). Μὰ πάντα μεγάλη, αἰσθητικὴ γιὰ τὸν κύριο Πέτρο, «γιαττηρημένη»!

Ἔτσι ὅμως τὴν παθαίνουν τόσοι καὶ τόσοι. Μήπως καὶ στὸ χωριὸ ὁ Μήτσος, τὸ καμάρι του, δὲν τᾶγασε γιὰ τὴν Κατίνα, μιὰ κοπέλλα δίχως πονάμισο, χρόνια μεγαλύτερή του; Ἰδρωσε, μόχθησε, ἔσκασε. Μαῦρο αἷμα ἔφτυσε γιὰ νὰ τὴν πάρῃ! Τώρα φτύνει τὴν τύχη του καὶ τὸ κακοροῖχο μυαλό του.

Ἄς εἶναι. Ποῖος ξέρει; Ὁ κύριος Πέτρος, μπορεῖ καὶ νὰ μὴ μετανιώσῃ. Νᾶναι ὁ ἐρωτᾶς του ἀπὸ τὸ σκαρὶ πού ἀντέχει πτότεσο. Ἐπειτα καὶ ἡ κυρία Φλώρα δὲν εἶναι μιὰ χοντροῦλα ἀγράμματη σὰν τὴν Κατίνα. Ἰσως τὴν μόρφωση πού ζήτησε ἡ Κυρία νὰ μὴν ἔζη. Μὰ καὶ τὰ Γαλλικὰ τῆς μιλάει καὶ τὸ πᾶν τοῦ παίξει καὶ χίλια δὴ ἄλλα πράγματα νὰ κἀνὴ ξέρει. Ὡ! ναί, βέβαια, μετὰ ἐκείνης καὶ μιᾶς κοπέλλας φρέσκιας πού ὁμοιάζει νὰ ποῦμε τῆς Ματούλας, δὲν θὰ δίσταζε ποτὲ ὁ κύριος Πέτρος. Ὅχι, ποτὲ τοῦ δὲ θὰ δίσταζε...

Μὲ σφιγμένη καρδιά ἡ Ματούλα κτυπάει.

— Ἐμπρός! Δόξα σοι ὁ Θεός! Στὴν ἴδια τὴν κυρία Φλώρα νὰ μιλοῦσε ὁ κύριος Πέτρος δὲν ὀλέγετο πτό γλυκὰ!

— Ματούλα, μὲ πονεῖ τὸ στομάχι μου. Δὲ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Μοῦ ἐτοιμάζει, σὲ παρακαλῶ, ἕνα ζεστό;

— Ἀμέσως, κύριε Πέτρο! Πῶς τὸ θέλετε, κύριε Πέτρο; Μὲ λίγη ἢ μὲ πολλὴ ζάχαρη;

— Ὅπως νᾶναι. Μὰ γρήγορα ὅμως.

Τὸ ζεστὸ ἐτοιμάζεται στὸ φερό. Βιολογικὴ, ξαναμμένη ἡ Ματούλα τὸ φέρνει.

— Ὁ κύριος Πέτρος τὸ ρουφαί ἀργά, ἀργά, γουλιὰ, γουλιὰ.

— Μὴν κουράζεσαι. Ξέρω τί θὰ μοῦ

πῆς. Πῶς ἡ γίδα τοῦ κύριου Ἠλία γέννησε πῶς ὁ σκύλος τῆς κυρίας Ζωῆς ψόφησε. Ἄμ συμβαίνει καὶ τίποτα ἄλλο στὸ χωριό;

— Ξάχασα τὴν Λενιώ...

— Τὴν Λενιώ;

— Ναί, τὴν Λενιώ καὶ τὸν Βάγγο. Δὲσαν λόγο. Παντρεύονται τὸν ἄλλο μῆνα.

— Τὰ κατὰ φεραν λοιπόν; Ἐ, δόξα σοι ὁ Θεός. Νὰ ἐπὶ τέλους κι' ἕνα νέος τῆς προκοπῆς!

— Σὰν ἤθελες, Ματούλα...

— Ὅθι μπορούσαμε κι' ἐμεῖς νὰ γίνουμε...

— Τί νὰ γίνουμε;

— Ἐ... νὰ, ὅπως τῶπες... σὰν τὴν Λενιώ καὶ τὸν Βάγγο... Ἐνα ἀνέο τῆς προκοπῆς.

— Χὰ, γὰ, γὰ!

— Γιατί γελᾷς;

— Γιὰ τὸν τρόπο πού τὰ λές. Μὰ ὅχι, Γιάννη μου, ἐμεῖς ἀνέο δὲν θὰ γίνουμε.

— Ἐγώ; Νέο δὲν θὰ γίνω.

— Ματούλα!

— Ὅριστε, κύριε Πέτρο.

— Δὲ μοῦ λές, Ματούλα, πονάμισο σιδερωμένο εἶναι αὐτό, γιὰ τσαλακωμένο, γιὰ ἄθλια στραπατσαρισμένο;

— Κύριε Πέτρο, κύριε Πέτρο... νὰ μὲ συμπαθᾶτε, δὲ φταίω ἐγώ.

— Τὸ σίδερο φταίει; καὶ τὸ πονάμισο φταίει;

— Ἦταν ξέρετε πολὺ γλυκὰ... τὸ σίδερο. Κι' ἦταν πολὺ νοπό... τὸ πονάμισο... καί, καί...

— Καὶ ἡ βλάκας εἶσαι ἢ τὸν βλάκα παριστάνεις. Μ' ἂν εἶσαι βλάκας, κορίτσι μου, νὰ γυρίσεις στὸ χωριὸ σου. Εἶναι τὸ καλλίτερο πούχεις νὰ κἀνῃς. Νὰ ἡσυχᾷς ἐστὶ ἀπὸ μᾶς κι' ἐμεῖς ἀπὸ σένα.

Τί ἄσχημα πού τῆς μίλησε! Στὸ κρεβ-δάκι τῆς ἀπὸψε ἡ Ματούλα δὲν βόσκει ἀνάπαυσι. Ὅλα σφιγμένα τῆς Ματού-Ντον. Ντον. Τὸ κουδοῦνι τῆς Ματού-λας. Ἄσχημο πρᾶγμα ἡ καρδιά. Καὶ γιὰ τὸν καρδιακὸ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ἡ Ματούλα ξεπετάγεται. Μὰ ὅχι. Δὲν ἦταν ἡ Κυρία. Τοῦ κύριου Πέτρον τὸ δωμάτιο μοιάζει φωτισμένο.

Μὲ σφιγμένη καρδιά ἡ Ματούλα κτυπάει.

— Ἐμπρός! Δόξα σοι ὁ Θεός! Στὴν ἴδια τὴν κυρία Φλώρα νὰ μιλοῦσε ὁ κύριος Πέτρος δὲν ὀλέγετο πτό γλυκὰ!

— Ματούλα, μὲ πονεῖ τὸ στομάχι μου. Δὲ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Μοῦ ἐτοιμάζει, σὲ παρακαλῶ, ἕνα ζεστό;

— Ἀμέσως, κύριε Πέτρο! Πῶς τὸ θέλετε, κύριε Πέτρο; Μὲ λίγη ἢ μὲ πολλὴ ζάχαρη;

— Ὅπως νᾶναι. Μὰ γρήγορα ὅμως.

Τὸ ζεστὸ ἐτοιμάζεται στὸ φερό. Βιολογικὴ, ξαναμμένη ἡ Ματούλα τὸ φέρνει.

— Ὁ κύριος Πέτρος τὸ ρουφαί ἀργά, ἀργά, γουλιὰ, γουλιὰ.

— Μὴν κουράζεσαι. Ξέρω τί θὰ μοῦ

Ἡ Κυρία εἶναι ἄρρωστη. Λίγο, πολὺ, δὲν τὸ ξέρουν στὴν κουζίνα. Ὁ γιὰτρός φυσικὰ τὸ ξέρει. Κεῖνος διατάζει ἡσυχία, ἀνάπαυσι ἀπόλυτη. Ἀνάπαυσι!

Δὲ βαρύνεται. Ἡ κυρία ξημεροβραδυά-ζεται μὲ τίς ἀλοιφές καὶ τίς ποδῶδες τῆς. Ὡρες ἀγωνίζεται μὲ τὸν καθρέφτη.

Ἡ μαγειρίσσα μουρμουρίζει: «Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τί θὰ τῆς χρησιμεύουν τῆς Κυρίας οὐτρε ἀστάδρωτα κάτω ἀπὸ μιὰ τάβλαν. Ἡ Ματούλα ἀναρωτιέ-ται γιὰ ποῖο λόγο τὴν καταδέχτηκε ἕνα βράδυ ὁ κύριος Πέτρος. Γιὰ ποῖο λόγο τὴν περιφρονεῖ ἐστὶ ἀπόλυτα τώρα.

Ἡ Κυρία λείπει. Τρεῖς μέρες ἔχει στὴν κλινική. Χθὲς ἦρθε ἡ κυρία Φλώ-ρα. Μείναν ὅρες μὲ τὸν κύριο Πέτρο κλεισμένοι στὸ γραφεῖο.

— Ματούλα;

— Ὅριστε, κύριε Πέτρο.

— Ἀκουσε ἐδῶ, Ματούλα. Ὡθὰ κατα-λαβαίνεις καὶ μόνῃ σου ὅτι ἀπ' τὸν και-ρὸ πού λείπει ἡ Κυρία σου, δύο ὑπέρ-τριες πῆφτον πολὺ στὸ σπῖτι αὐτό.

— Μὰ... μὰ... κύριε Πέτρο, δὲν θὰ γυ-ρίσῃ πίσω ἡ Κυρία;

— Δὲν τὸ ξέρω αὐτό, Ματούλα, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω...

Σὰν πάρα πολὺ τραγικὰ ἀναστενάζει ὁ κύριος Πέτρος. Μὲ περισσώτερη εὐαισθη-σία ἀναστενάζει ἡ Ματούλα. Καὶ δελεῖα ρωτᾷ:

— Πότε πρέπει νὰ φύγω;

— Ὅποτε μπορεῖς. Ἐγώ τώρα θὰ σὲ πληρώσω, 23 τοῦ Μάη!

Μιὰ στιγμὴ παιδεύει τὸ μυαλό του ὁ κύριος Πέτρος. Ὑστερὰ παίρνει χαρτί καὶ μολύβι.

Ὅταν τέλος σκηκῶναι τὰ υἱατὰ του ἐ-πάνω τῆς αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη μιᾶς γενναίας χειρνοῦσας.

— Νὰ, λείψ, πάρε κι' αὐτό.

Καὶ προσθέτει ἕνα ἐκποστᾶρικο στὸ ποσό πού τῆς χρεώσανε.

Μὲ τὸ βιβλιόριο ἐν τάξει, μὲ τὸ μπο-γαλάκι στὸ χέρι μόνῃ, κατὰμονη, ἡ Μα-τούλα τρέχει. Τόχει πιά ἀποφασίζει. Θὰ γίνη γιὰ τὴ μάνα τῆς, γιὰ τὸ χωριό, γιὰ τὴν κυρία, γιὰ τὸν κύριο Πέτρο... γιὰ ὅλους, γιὰ ὅλους ἕνα ἀνέο τῆς προ-κοπῆς.

Λίγες γραμμὲς φθάσαν τὴν ἄλλη μέρα ν' ἀναγγελοῦν τὸ ἀνέο:

«Νῶς παρὰ τὴν πλατείαν Κ. αὐτοκί-νητον ἀγοράειον παρέσυρε καὶ ἐτραυματί-σε σοβαρῶς τὴν Ματούλαν Β. Μεταφερο-θεῖσα εἰς τὸν σταθμὸν πρώτων βοηθειῶν ἐξέπνευσε».

Ὁ κύριος Πέτρος δὲν τίς διάβασε, μὰ κι' ἂν τίς διάβαζε τί; Τί εἶναι ἡ Ματού-λα γι' αὐτόν; Καὶ ἡ νύχτα τοῦ Μάη, ἡ νύχτα πού τοῦ χάρισε, πού τῆς ἀπλήρω-σε αὐτὸς αἱ εἶναι:

Τίποτα, φυσικὰ, τίποτα...

NT. MERLIN

μεταχειρισθήκατε φοβερά κοινότυπο και χιλιοειπωμένο. Μή διάξεσθε να δημοσιεύσετε. Πρέπει να γράψετε και να στείλετε πάλι πεζά και ποιήματα ώσπου φθάσετε σ' ένα σημείο ικανοποιητικό. Οι έρωταποκρίσεις έδόθησαν στον αρμόδιο και αν τις βρή καλές θα τις δώλη. Η διευθυντής του κ. Λαδά είναι: Σόλωνος 40, Αθήναι.

Στάθην Ψύλλαν. Έγκρινε-ται ο «Φίλος».

Στάθην. Το πεζό σας «Ο λαθρέμπορος» καλό και θα δημοσιευθί με τη σειρά του. Έχουμε όμως κάποια υποψία στηρίξιμένη σε ωρισμένες εκφράσεις που είνε μάλλον γαλλικές) ότι είνε μετάφραση από κανένα γαλλικό διήγημα και όχι ελληνικό πρωτότυπο. Φυσικά δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι γι' αυτό και θα το δημοσιεύουμε με τη μικρή αυτή επίφυλαξη.

Νίκον Κυρανάκον. Λίγο άφελές το ποίημά σας και σε παλαιά τεχνοτροπία. Γράψτε κάτι πιο καινούριο σε συγχρονισμένη γλώσσα.

Ε. αλ. Ωρισμένα σήμεια του πεζού σας καλὰ, στο σύνολο όμως όχι δημοσιεύσιμο. Αποφεύγετε κάποια εκζητήση που χαρακτηρίζει το γράψιμό σας.

Ντόζιαν Μ. Έγκρινεται το «Εύχαριστώ» και θα δημοσιευθί με τη σειρά του.

Ζαφ. Ζαφειρίου. Κρύβει θέματα κάποια συγκίνηση το «Ελεγείο» αλλά ο στίχος του είνε πολύ αδούλευτος και μονότονος.

Αστέριον Χλωμόν. Συμπαθητικό το πεζό σας, αλλά σε πολύ κοινό θέμα. Στείλτε μας κάτι πιο πρωτότυπο και αποφεύγετε ωρισμένες εκφράσεις κακόηχες, όπως χρυσένιο, αστροφέγγαρη κ.λ. π.» Η «Εβδομάς» δεν παίρνει δικαιώμα κρίσεως.

Δημήτριον Γεωργόπουλον. Χιλιοειπωμένα πράγματα. Στείλτε μας κάτι σε πρωτοτυπότερο θέμα, γιατί το γράψιμό σας είνε αρκετά στρωτό.

Κώσταν Μανδάλην. Απλοϊκό και πρωτόλειο ακόμη το ποιημάτι σας. Διαβάστε σύγχρονη ποίηση. Για τα καλά σας λόγια, ευχαριστούμε.

Χρήστον Παγιαν. Έγκρινεται το πεζό σας και θα δημοσιευθί όταν έλθη η σειρά του.

Κώσταν Κατσούλην. Έχουμε δημοσιεύσει χιλιάδες πεζά σ' αυτό το θέμα. Στείλτε μας κάτι πιο πρωτότυπο.

Βάγγον Μορένην. Όχι δημοσιεύσιμο το ποίημά σας, δυστυχώς. Έχει πολλά τεχνικά ελαττώματα, πρό πάντων στη ρίμα και στο μέτρο. Διαβάστε ποίηση. Για τα καλά σας λόγια, ευχαριστούμε.

Νικόλαον Κοσμίδην. Κατώτερο από άλλα προηγούμενά σας «Η άγνη γλωμή παιδούλα». Η άρχή σχετικά καλύτερη. Το τέλος παιδιάστικα γραμμένο. Μην πολυγράφετε.

Γεώργιον Κιτσόπουλον. Η «Ηρώκη συμφωνία» αρκετά καλή, αλλά πολύ μεγάλη και μάς δυσκολεύει φοβερά η δημοσίευσίς της. Ίσως θάταν προτιμότερο να την περικόψετε εσείς παρά έμείς. Φροντίζετε ώστε τα στελλόμενα διηγήματα για τις «Καινούργιες Πέννες» να μην υπερβαίνουν την σελίδα.

ΤΟ ΚΑΚΟ ΜΑΤΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

Λίτλ επρόδωσε ούς συντρόφους του. Το σήμα κινδύνου που τούχε στείλει ή Μέλπατομ το είχε λάβει εγκαίρως και μάζεψε άμέσως ένδεκα συντρόφους. Ένδεκα συντρόφους, που τους φόρωσε άμέσως σε δυο αυτοκίνητα, με άποφαση να τρέξη στο πολιορκημένο σπίτι του Τόξερ. Το κακό μάτι, όμως...

Καθώς έτρεχαν τα δυο αυτοκίνητα μ' έκαστον είκοσι την ώρα, έπεσαν επάνω σ' ένα άλλο, που έρχόταν από την αντίθετη πλευρά και ανετράπησαν. Οι μηχανές πήραν φωτιά, ο Λίτλ σκοτώθηκε, μαζί δέ μ. αυτόν σκοτώθηκαν κι' άλλοι τέσσαρες... Όσο για κείνους που γλύτωσαν από τη σύγκρουση... Τι μπορούσαν να κάνουν τώρα, δεμένοι καθώς ήταν και ζωσμένοι από τους αστυνομικούς, που βαρέθηκαν να μαζεύουν όπλα και πιστόλια, άναμεσα στα συντρίμια των δυο αυτοκινήτων...

Το κακό μάτι! Αυτό ήταν. Έν τω μεταξύ, το σπίτι του Τόξερ είχε πα-

ραβιαστή. Άλλ' οι αστυνομικοί δεν βρήκαν μέσα ζωντανόν, παρά μονάχα τον Γκάρι Ρόζ, τον άριστοκόρατη.

Τους υποδέχτηκε στη βάση της σκάλας, με τα γέλια στις τσέπες. Ένας από τους αστυνομικούς τον σκόπευσε στο στήθος.

—Σάν αληθινός Τζέντλεμαν! φθύρισε ο άριστοκόρατης.

Και σωριάστηκε χάμω νεκρός...

Το κακό μάτι είχε έξοντήσει τη συμμορία του Ντάβιντ Λίτλ...

ΛΟΥΙ—ΤΟΜΑΣ ΖΟΥΡΝΤΑΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΦΥΜΑΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ»

Έξεδόθη το 5ον τεύχος της «ΦΥΜΑΤΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ» με πραγματείας των ιατρών: ΚΟΥΜΟΥ-ΛΟΥ ΚΩΝΣΤ. Η εξέτασις των πτεέλων εις την πνευμονικήν φυματίωσιν. ΚΑΙ-ΡΗ Μ. Ν. Πνευμονική φυματίσις, και κύησις. ΠΑΠΑ-ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. Ε. Ατομική προφύλαξις και καταπολέμησις της φυματίσεως. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΥ ΚΛΕΟΒ. Βιβλιογραφικά άναλύσεις. ΣΩΤΗΡΙΟΥ Ι. ΦΑΡΜΑΚΙΔΟΥ. Η φυματίσις ως ιατρικόν και κοινωνικόν πρόβλημα κλπ.

Πρόσωπο 30 ετών!
Χέρια 50 ετών!

Συχνότατα άκούει κανείς να παραπονοούνται νοικοκυρές διά τα έκ της εργασίας σκληραγωγημένα, γηρασμένα και ζαρωμένα χέρια τους. Μερικές λέγουν: «Τα χέρια μου φαίνονται γυναίκας 50 ετών, ενώ είμαι μόνον 30». Έν τούτοις τα χέρια διατηρούνται εύκολότερον νεανικά παρά το πρόσωπον. Τα χέρια έχουν ανάγκην περιποιήσεως διότι έκ της συνεχούς εργασίας, (πλύσιμο, σκούπισμα και καθάρισμα) χάνεται ή ουσία εκείνη του δέρματος ή οποία κρατεί τα χέρια νεανικά. Διά να διατηρήσετε λοιπόν πάντα νεανικά και τρυφερά τα χέρια σας χρησιμοποίητε τακτικά μίαν κρέμαν ή οποία περιέχει την EUCERIT, την μόνην ουσίαν που άναπληροί ό,τι χάνει ή επιδερμίς κατά την εργασίαν. Με την κρέμα NIVEA ή οποία περιέχει EUCERIT μπορείτε άφοβα να κάμετε όλες τις εργασίες του σπιτιού σας και να έχετε πάντοτε χέρια νεανικά και τρυφερά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Μπανδρίνο Καρπενήσι. Άγαπητέ μου χρειάζεται λίγη ύπνομή κι' έπιμονή για την θεραπεία της σεμπο-ρέ που παρουσιάζει το τριχωτό της κεφαλής αποτέλεσμα της οποίας είνε ή ραγδαία τριχόπτωση. Κάθε βράδυ ένα καλό μισσάζ το κεφαλισό με το κατωτέρω φάρμακο:

A'cool 100 gr.
Camphre 10

Κάθε 5 ήμέρες δέ ένα καλό σαπούνισμα με κατραμοσάπουνο. Το πρωί ένα καλό δούστισμα των τριχών με μία βούρσα των μαλλιών και πάντοτε με κατεύθυνση αντίθετο προς την φορά των τριχών. Μετά τρίμηνο θεραπεία ξαναγράφετε μου.

Μιράνταν Μ. Χανιά. Διάβασα και ξαναδιάβασα το γράμμα σας αλλά συμπέρασμα δεν μπόρεσα να δώλω. Ένώ μου γράφετε ότι τα μανουλά σας δεν έχουν καμιά ρυτίδα κι' είνε σαν μάγουλα κοριτσιού 15 χρόνων, παρακάτω μου γράφετε για την χαλάρωση του προ-

σώπου σας και κάτι για τα μάτια σας που δεν καταλαβαίνω τι να μη. Σε αυτές γριφώδεις κι' ακατάληπτες λέξεις και «φασαρίες» δεν μπορώ ν' άπαντησω. Ξηγηθήτε καθαρά τι παρουσιάζει το πρόσωπο σας, κι' αν είνε ξερο ή λιπαρό. Ληήματα δεν χρειάζονται για την άπαντηση. Θα σας άπαντησω άμέσως κι' εύχαριστως. Παρακαλέστε μία φίλη σας να διατυπώση σαφώς τί συμβαίνει ώστε να καταλάβω κι' έγω καθαρά και συγκεκριμένα τί ζητάτε για να σας βοηθήσω.

Βούλαν Λιατσησιωτισσαν. Διάβασα με προσοχή το γράμμα σας. Αύτα παθαίνουν όσες άκούνε τί λέν οι διάφορες φίλες και μεταχειρίζονται καλλυντικά της κακής ώρας επειδή ρεκλαμάρουνται πολύ και πουλιούνται μέσα σε χρυσά κουτιά. Λυπούμαι έξαιρετικά που παρησούθητε και σεις ενώ είσθε τακτική άναγνώστριά μας και τώρα ζητείτε σαν την μωρά παρθένω, την σωτηρία της όμορφιάς σας. Επειδή βρίσκειται σ' αυτά τα κακά χάλια το δέρμα σας, παρακάλεσα τον κ. Λαδά να σας δειχθί δωρεάν και να σας συμβουλευθή ό,τι πρέπει. Να του πητε το ψευδώνυμό σας. Μ' αυτό τον τρόπο μου φαίνεται ότι σας εξυπηρετώ ταχύτερα κι' άποτελεσματικότερα.

Τακτικόν Άναγνώστην

Χ. Για την περιπτώσή σας χρειάζεται ή χρήση της Κομοφυλίν. Θα σας καθάριση το κεφάλι σας άπ' την πιτυρίθρα και θα τονώση τις τρίχες. Μετά δίμηνο θεραπεία θα σας πούμε αν θα εξακολουθήσετε ή θ' αλλάξετε φάρμακο. Πωλείται παντού. Ειδ' άλλως θα την δώρητε στο φαρμακείο Λήτου (Σταδίου 13).

Είρηνην. Έν τα ύθα. Αφού είλοθε τόσο κοντά στον κ. Λαδά να πάτε να σας εξετάση και θα σας συμβουλευθή ό,τι πρέπει καλλίτερο, άγνότερο κι' άποτελεσματικότερο για την βελτίωση της αντίσθητικής παθήσεώς σας. Δέχεται Σόλωνος 40.

Άδικη έν ην Συν. Ζωγράφου. Δεν θα σας άφειλοόσε σε τίποτε μία ιδιαίτερα άπάντησις κατόπιν των όσων μου γράφετε, έχετε ανάγκη προσωπικής εξέτασεως. Πάντως, καθώς έχωμε γράψει επανειλημμένως, κάθε σω-υατική ή ψυχική κόπωση άμέσως επηρεάζει την επιδερμίδα του προσώπου. Συνεπώς ή μείωση της άνθηρότητας που παρουσιάζε μέσα σε δυο μόνο ήμνες το πρόσωπό σας, ύστερα από τα τόσα βάσανα, άυπνίες και συγκινήσεις δεν πρέπει να σας κινήν ν' άπορήτε. Διαβάζοντας το μακροσκελές γράμμα σας, κατάλαβα τα πάντα. Γι' αυτό, και για να σας

ΑΡΟΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αύτα τα άποτέλεσματα έχετε στο στόμα σας μετά την χρήσιν της ΚΟΛΥΝΟΣ. Ο ένεργητικός, άναζωογόνος άφρός της διεισδύει εις κάθε κοιλότητα και σχισμήν και άνανεώνει συντόμως τα κιτρινωμένα δόντια, καταστρέφει και άποβάλλει τα επικίνδυνα μικρόβια, την αίτιαν της καταστροφής των. Δοκιμάσατε την ΚΟΛΥΝΟΣ και παρατηρήσατε πόσο δροσερό και καθαρό θα είνε κατόπιν το στόμα σας.

ΛΑΜΠΡΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ «ΚΟΛΥΝΟΣ».

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ & Ε. ΑΘΗΝΑΙ

Διατηρημένο
Σκένωμα

Με
SMART
το
Φιζατέο
του καλού
κόσμου

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ίατρος Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Παρισίοις

Έξέτασις δι' ακτίνων Ραϊντγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

έξυπνοτητα καλλίτερα παραμένει τον δερματολόγον μας κ. Λαδάν να σας δειχθεί απολύτως δωρεάν και να σας κατατοπίσει λεπτομερώς σ' ό,τι πρέπει ν' ακολουθήσετε. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 και 5½—8.

Κάποιαν Κυρία ν. Θεσνί- κ. η. Σας ευχαριστούμεν για τα καλά σας λόγια και τας ευχαριστίας σας. Εφόσον το δέρμα σας είναι λιπαρό και τραχύ δεν πρέπει να χρησιμοποιήτε κρέμες. Θ' αρχίσετε να εφαρμόζετε την κάτωθι τακτική, για να το βάλετε σε καλό δρόμο. Να μη πλύνετε με σαπούνι αλλά μ' ελάχιστο δροσερό νερό. Μετά το πρωινό πλύσιμο καθώς και το βράδυ προτού κοιμηθείτε να περνάτε το πρόσωπον μ' ένα δαμάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν:

Alcool pure camphré	30 gr.
Teinture de benzoin	15 »
Eau distillée	90 »
Eau de cologne	60 »

Πρό δε τής πούδρας την εξής λοσιόν:

Eau de fleurs d' oranges	125 gr.
Glycerine	5 »
Teint. de benzoin	7 »

Δύο φορές την εβδομάδα να χρησιμοποιήτε κτυπημένο ασπράδι αυγού, το οποίο αφαιρείτε μετά ένα τέταρτο.

Ταπεινή ν. ψυχή ν. Δεν έχετε δικήν λέγοντας ότι δεν γράφομε για το ζήτημά αυτό. Πολλές φορές έχουμε τονίσει ότι σ' ώριμα άτομα εξ ιδιοπαθείας γίνεται τοπική συσσώρευση λίπους δυσανάλογος προς τ' άλλα μέλη του σώματος. Έτσι και σε σας. Γίνεται η συσσώρευση του λίπους στην κοιλιά. Όση διαίτα και αν κάνετε τα ίδια αποτελέ-

σματα θαχετε. Δηλ. θ' αδυνατήτε σ' όλα τα μέρη ενφ στην κοιλία το λίπος θα μένη πάντα πύο πολύ. Οι γυμναστικές ασκήσεις—οι ελαφρές έννοισται—κάνουν καλό. Επίσης απολύτως καλό κάνει και η λογική διαίτα. Δηλ. αποφυγή τελείως από ζυμαρικά, γλυκίσματα, λίπη, πολύ ψωμί, κι ιδίως από τα πολλά νερά. Έσσοτερικά φάρμακα είναι καταστρεπτικά. Περί αυτών άλλωστε έγραψε λεπτομερώς ο κ. Λαδάν στο προηγούμενο άρθρο του «Παράλογες διαίτες».

Κάποιαν παιδούλα Ε. Δ. Ζ. Δεν θα είσατε ούτε απελπισμένη, ούτε απροσχευμένη και το πρόσωπό σας θα ήταν ολοκάθαρο, αν δεν είχατε την κακή συνήθεια να σπάτε τα σπυράκια σας και να μπαλέτε διαρκώς με τα χέρια και τους καθαρούς. Αλλοίμονο αν σεις, από τα 16 χρόνια σας αισθάνεσθε την ψυχή σας να ραγίζει απ' τον πόνο και ένα μεγάλο δράμα να γίνεται στη ζωή σας. Γιατί; Γιατί έχετε μερικά σπυράκια στο πρόσωπο. Λογικευθήτε παιδάκι μου, και το καλλίτερο πούγετε να κάνετε είναι να περιποιηθήτε λιγάκι το πρόσωπό σας κι' όλα θα περάσουν. Λοιπόν να πλένεσθε με κρύο νερό. Μετά το πρωινό πλύσιμο να περνάτε το πρόσωπό σας με την εξής λοσιόν:

Alcool camphre pure	30 gr.
Teint de benzoin	15 »
Eau de cologne	60 »

Κατ' αρχάς θα την χρησιμοποιήτε αραιωμένη. Δηλ. ένα τέταρτο του ρακο- πότηρου λοσιόν και ¾ νερό. Σε λίγες μέρες περισσώτερη λοσιόν και ολιγώτερο νερό μέχρις ότου στόν μήνα να βάξετε την λοσιόν σκέτη. Κάθε βράδυ αφού κα-

θαρίστε πάλιν με την λοσιόν αυτή το πρόσωπό σας, ν' αλείψετε τα σπυράκια με την κάτωθι αλοιφή:

Camphré	0,10 cent.
Acide salicylique	0,10 »
Oxyde de zinc	1 gr.
Vaseline	4 »
Lanoline	4 »

Μετά ένα μήνα κούρας να μου ξαναγράψετε. Ευχαριστούμεν πολύ για τα καλά σας λόγια.

Θλιμμένη ν. Υπαρξιν Χ. Χ. Όσον αφορά μὲν τὸ πρόσωπο, θ' ακολουθήσετε και σεις επακριβώς ἐπὶ ἑνα μήνα τὴν κούρα πού γράφω ἀνωτέρω πρὸς «Κάποιαν παιδούλα» καὶ κατόπιν μου ξαναγράψετε. Γιὰ τὰ ματόκλαδα νὰ τ' ἀφήσετε ὅπως ἔχουν, γιὰτὶ ἂν σκληρύνουν θὰ σπάσουν. Γιὰ τὸ στήθος ἐγινε ἡ κακή ἀσκή. Τώρα πῶς θὰ τὸ βελτιώσουμε. Κάθε πρωί, μὲ μιὰ μαλακή βούρσα ἀπ' αὐτὲς πού πωλοῦν στὰ μυροπωλεῖα γιὰ χρῆση τοῦ σώματος, βρεγμένη μέσα στὴν κάτωθι λοσιόν νὰ βουρτσίζετε καλὰ τὸ στήθος μὲ κυκλικὲς πάντοτε κινήσεις καὶ μὲ κατεύθυνση πάντα ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω (ἀπὸ τὴν θηλή πρὸς τὴν ρίζα τῶν μαστῶν).

Alcool pure	60 gr.
Alun	15 »

Όταν δὲ πέφτει ἥλιος στὴν κἀμαρά σας νὰ ἐκθέτετε τὸ στήθος σας ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ 5 λεπτά καὶ φθάνοντας στὸ τέταρτο. Μετὰ τὴν ἡλιοθεραπεία ἐπίπαις μὲ πούδρα τάλκ.

ΛΟΡΑ

ΛΩΠΟΥΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 27)

σμένος νὰ τελειώνῃ μιὰ γιὰ πάντα μὲ τὴν κωμωδία αὐτή, μὴκ ἀμέσως στὸ θέμα του.

—Κύριε Μπραϊνκ ἡ ὁπωσδήποτε ἀλλοίως σὰς λένε. Βλέπετε ὅτι ἤμουν πολὺ εὐγενὴς καὶ ἐσπεύσα νὰ σὰς ἀνταποδώσω ἀμέσως τὴν ἀπογευματινὴ σας ἐπίσκεψη. Δὲν πιστεύω νὰ μὴ μὲ προσκαλέσετε νὰ πῶ ἑνα ποτηράκι οὐίσκου μαζί μὲ τὴν εὐχάριστη συντροφιά πού ὑποθέτω ὅτι μὲ φιλοξενεῖτε τὴν στιγμὴ αὐτή.

—Ὁμολογῶ, κύριε Σοῦμερ, τοῦ ἀπήντησε ὁ Μπραϊνκ Νο 2, ὅτι δὲν θὰ ἤθελα, πρὸς χάριν σας, νὰ σὰς δεχθῶ. Ἐάν ὅμως ἐπιμένετε δὲν θὰ κάνω τὴν ἀγένεια νὰ σὰς διώξω.

—Ὁ Σοῦμερ προχώρησε μέσα κἀγοντας ὅτι δὲν κατάλαβε τὴν ἀπειλή.

—Ὅπως εἶχε φαντασθῇ, μέσα στὸ κομψὸ σαλόνι τοῦ διαμερίσματος ἦταν συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ ἀπογευματινοὶ τοῦ ἐπισκέπτη.

Τοὺς καλησπέρισε εὐγενικώτατα καὶ ὕστερα ρώτησε ποιὸς ἀπὸ τοὺς τέσσερις κυρίους εἶχε ἀπελπισθεῖ σὲ τέτοιο βαθμὸ ἀπὸ τὴν ζωὴ του ὥστε νὰ δοκιμάσῃ νὰ τῆς δώσῃ τέλος.

—Κύριε Σοῦμερ, τοῦ εἶπε τότε ὁ Μπραϊνκ Νο 2. Πρέπει νὰ ἀντιληφθῇτε ὅτι ἡ ἀποφινὴ σας ἐπισκέψις μὰς εἶνε πολὺ ἐνοχλητικὴ.

—Τότε, κύριε, δὲν καταλαβαίνω γιὰ ποιὸν λόγο ἦρθατε τὸ ἀπόγευμα καὶ μ' ἐπισκεφθήκατε. Ἐάν μὲ εἶχατε ἀφήσει ἡσυχία ἐσεῖς καὶ δὲν δημιουργούσατε τίς ἀνόητες ἀπογευματινὲς σκηνές, μπορεῖτε νὰ εἰσαίτε δέξαισθε ὅτι δὲν θὰ σὰς ἐνοχλοῦσα ποτέ μου. Τώρα ὅμως εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς παρακολουθῶ. Ἐννοῶ νὰ μάθω ἀπόψε κι' ὅλα ποιοὶ εἰσάστε καὶ τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα. Διαφορετικά...

—Τὸ καλύτερο πού ἔχετε νὰ κάνετε, κύριε Σοῦμερ, τοῦ εἶπε ὁ Μπραϊνκ Νο 1, εἶνε νὰ εἰδοποιήσετε τὴν ἀστυνομία νὰ ἔλθῃ νὰ μὰς συλλάβῃ.

—Ἐπιτρέπετε, τότε νὰ εἰδοποιήσω τὸν πλησιέστερο σκοπὸ;

—Γιατὶ νὰ κάνετε τὸν κόπο νὰ κατεβῇτε; Τηλέφωνο ὑπάρχει!

Ὁ Σοῦμερ κατάλαβε ὅτι ἦταν αἰχμάλωτος τῶν ἀγνώστων καὶ καταριόταν τὴν στιγμὴ πού εἶπε στὴν κυρία Ντόλλυ νὰ μὴν περιμένῃ τὸ κουδούνισμά του.

Σήκωσε ὥστόσο τὸ ἀκουστικὸ καὶ συνέδεθῃ μὲ τὴν Σκώτλαντ Γυάρντ.

—Ἐδῶ Σοῦμερ, εἶπε. Εὐρίσκουμαι στὸ 9ο πάτωμα τῆς Τζαϊκομπ-Στρίτ ἀριθμὸς 17. Χρειαζομαι ἀμέσως πέντε χειροδύναμους ἀστυνομικοὺς. Ἄμ' ἐσὼς ἐπανέλαβε, τονίζοντας ὅσο μποροῦσε τὴ λέξη αὐτή.

—Ὁ κύριος Σοῦμερ μετεφέρθη πρὸ μιᾶς ὥρας στὸ νοσοκομεῖο, τοῦ ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ, καὶ εἶνε ζήτημα ἂν τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶνε ἀκόμη στὴν ζωὴ. Φροντίζετε ἄλλη φορὰ πρὶν κάνετε φάρμακα νὰ εἰσαθε καλύτερα πληροφορημένος.

Ὁ Σοῦμερ, δὲν πρόφθασε νὰ προσθέσῃ λέξη γιὰτὶ ἡ γραμμὴ εἶχε κοπεῖ.

Ἐνα λεπτὸ ἀργότερα βρισκόταν μόνος του μέσα στὸ διαμέρισμα. Ἡ

πόρτα εἶχε κλειδωθεί καλὰ ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τοὺς παράξενους κυρίους Μπραϊνκ πού φεύγοντας ἀφήσαν ἑνα ἀσπρο χαρτί.

Ὅταν τὸ πήρε ὁ Σοῦμερ, εἶδε πὼς ἦταν ἑνα ἐπισκεπτήριο τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα». Κι' ἔγραφε ἐπάνω: «Μὲ πολλοὺς χαιρετισμοὺς».

Ἐνῶς ἀπὸ ἄλλα πέντε λεπτά, ἕνας ἀστυνομικὸς ἀνοίγει τὴν πόρτα ἐμπαινε μέσα καὶ τοῦ περνοῦσε τίς χειροπέδες, λέγοντας:

—Ὁμολογῶ ὅτι ἂν ἐμοίχα καὶ ἐγὼ τόσο πολὺ μὲ τὸν μακαρίτη τὸν Σοῦμερ ὅπως ἐσεῖς, θὰ ἐρχόμουν σὲ πειρασμὸ νὰ παίξω τὸ ρόλο του.

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο πού τὸν μέτεφερε ὑπὸ συνοδείαν στὴν Σκώτλαντ-Γυάρντ, ὁ Σοῦμερ σκεπτόταν ἄλλη μιὰ φορὰ ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἀχάριστο ἐπάγγελμα πού τὸν εἶχε ρεζιλεύει σὲ τέτοιο βαθμὸ ὥστε νὰ πεθάνῃ... ἐν ἀγνοίᾳ του καὶ νὰ διατάξῃ... τὴν σύλληψή τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ἐρκίστηκε ὅμως ὅτι πρὶν ἀλλάξῃ ἐπάγγελμα θὰ παρέδινε σιδηροδεδεμένους στὴν Σκώτλαντ-Γυάρντ τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα» καὶ τὴν παρέα του, μὲ τοὺς κυρίους Μπραϊνκ.

HERMAN LANTON

ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΕΙΔΗ

Πλήρες Χαρτοπωλεῖον

ΤΙΜΑΙ ΕΥΘΗΝΑΙ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

Σταδίου 9

● ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

● Τὸ δὲρμα τοῦ προσώπου λόγω τοῦ ὅτι μένει ἀκαλυπτον ὑφίσταται, ἐπὶ ζῆμιά, ὅλας τὰς ἐπιδράσεις τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ, τὴν σκόνην τῶν δρόμων, τὸν ἥλιο, τὸ κρύο, τὸν στεγνὸν ἀέρα κτλ. Εἶναι φυσικὸν κατόπιν ὧων αὐτῶν νὰ λεκιάζῃ, νὰ ρυτιδῶται, νὰ γηραίνεται καὶ νὰ παρουσιάζῃ ὀφιν γηρασμένην.

● Ἡ Κρέμα «ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ», εἰδικῶς παρασκευασμένη διὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεῖ τὸ δὲρμα, ἐξαιλεῖ τὸς λεκέδες, τὴς ζᾶρες, τὴς πτυχῆς καὶ δίνει δροσερότητα καὶ ἀπαλότητα βελούδιναν.

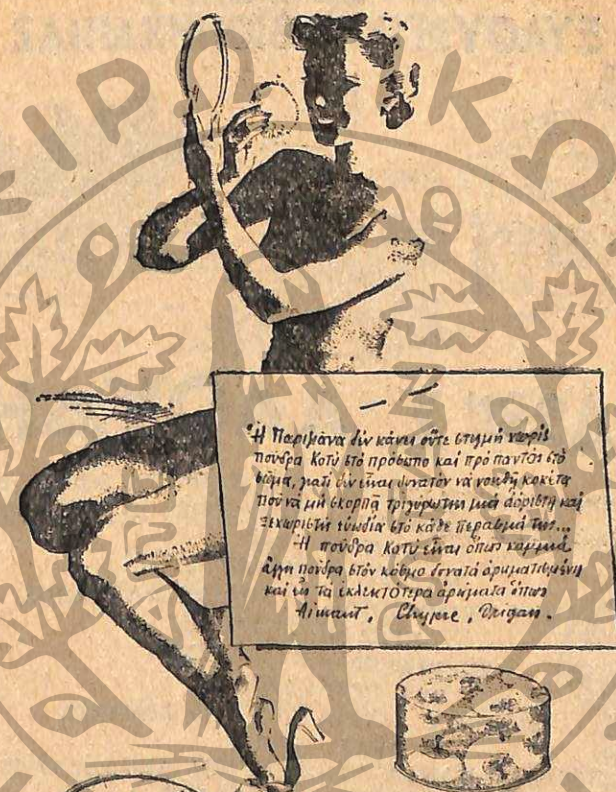
Ἡ Ἐφετεινὴ ἐκδοσίς μας ὑπερβαίνει καὶ δε προηγούμενην

ΑΔΕΛΦ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

Κλειτίου 8

Πάροδος Εὐαγγελιστείας

Τηλ. 21590.

Ἡ Παντοφάνη δὲν κάνει οὔτε στιγμὴν καλὴν ποῦνα. Κατ' ἐπὶ πρόσωπο καὶ πρὸ παντὸς τοῦ σώματος, γιὰτὶ εἶναι ἡσυχία νὰ ποῦν καλὴ πὺν νὰ μὴ ὁλοκληρῇ τὴν γυμναστικὴν μὲ ἀσκήσεις καὶ τενετισμὸν τὴν δὲν θὰ περᾶται ποτέ...
Ἡ ποῦνα κατ' ἐπὶ ὅλην ὁμαρκαμένην, ἀπὸ ποῦνα εἶναι καλὴ (γιὰτὶ ἀρματίζεται καὶ ἐπὶ τὰ ἐκλεκτότερα ἀρματίζεται ὑπὸν ἡμῶν), ὁμοῦς, ὁμοῦς.

Ληνηροβημία Σοφοκλίου 5, Τηλ. 23-115. - Ἐργαστήριον Ὁδὸς Ἀγ. Ἀννῆς (Λαύρατος)

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Εύτραφη νέαν, Κύμην. Δέν πρέπει διόλου νά σᾶς παρανεύη τὸ μωτισμολογικὸν τῆς γειτονίας, γιατί, ὅπως καὶ μόνη σας θά ἀντελήφθῃτε, ἡ μόδα σήμερα θέλει τίς γυναῖκες περσοὶ καὶ κόκκαλο. Πῶς λοιπὸν θέλετε οἱ ἄλλες νά σας γωνέψουν σᾶς, πού εἰσθε ὅλως διόλου τὸ ἀντίθετο καὶ ἀσφαλῶς θά εἰσθε καὶ πλεον ὑγίης; Τί νά σᾶς συστήσω, λοιπὸν, γὰρ νά ἀθροναίστε; Νομίζετε ὅτι αὐτὸ τὸ βάρος τῶν 65 κιλῶν εἶναι τόσο πολὺ; Ἐγὼ νομίζω ὅτι σύμφωνον μὲ τὸ ἀνάστημά σας καὶ μὲ τὴν ἡλικίαν σας εἶναι φυσιολογικώτατο τὸ βάρος σας. Γιατί, λοιπὸν, νά ἐπέμβω γὰρ καὶ νά σᾶς δώσω κάτι πού ἀντὶ νά σᾶς ωφελήσῃ θά σᾶς βλάψῃ; Δέν εἶναι αὐτὸς ὁ σκοπὸς τῆς παρουσίας στηλῆς. Ἀποστολὴ τῆς εἶναι μόνον νά ἐξυπηρετῇ ὅσους ἔχουν ἀνάγκην, νά ἀνακτήσουν τὴν ὑγείαν των ὅχι ἐκείνους πού ζητοῦν νὰ τὴν καταστρέψουν. Δέν ἔχω, λοιπὸν, νά σᾶς δώσω κανένα ἀπολύτως φάρμακον. Σᾶς συνιστῶ μόνον λίγο περίπατο καὶ τὸν μετριασμὸ τῶν ὑγρῶν. Αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ γὰρ νά πείσῃ ὅχι τὸ βάρος, ἀλλὰ καὶ ἡ περιττὸ λίπος. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸ ζήτημα τοῦ γαμμοῦ πού εἶναι ὅλως διόλου τὸ ἀντίθετο, δηλαδὴ ἀδύνατος, τί νά σᾶς πῶ. Ἦ φροντίστε νά βρῆτε κανέναν ἄλλον ἢ παρ' ἐν αὐτῷ!

Δύσμορφον, Ἐνταῦθα. Μέχρι πῶς ἔτο ἀποκλειστικὸν προνόμιον τοῦ

ὠραίου φύλου νά παρκαπνίσταται γὰρ μερικὰ σπυρὰ πού ἐδραίναν στὸ πρόσωπο καὶ πού ἐθεωροῦντο ὡς παραμόρφωσις. Μέχρι τοιοῦτου δὲ βαθμοῦ ἀπεγοητεύοντο μερικές, ὥστε νά παθαίνουν ἕνα σωρὸ ἄλλα ποῦ δυσάρεστα. Τώρα ὅμως τελευταία βλέπω ὅτι καὶ τὸ ἀσχημο φύλον δέν μένει πίσω. Ἀρχίζει καὶ αὐτὸ νά συναγωνίζεται τὸ ὠραῖον στὰ ζητήματα τῆς ἐμφάνσεως (τῆς καλῆς ἐννοῶ) σὲ βαθμὸ πού νά διερωτᾶται κανεῖς, μήπως οἱ ὅροι ἀλλάξαν. Πῶς ἀλλοιῶς νά ἐξηγήσω τὴν ἀπογοήτευσιν πού εἶναι διάχυτος στὸ γράμμα σας καὶ πού εἶναι τόση, ὥστε νά σκέπτεσθε, ὅπως ὁμολογῆτε καὶ αὐτὴ τῇ ζωῇ σας νά τεματίζετε ἂν δέν ὑποχωρήσουν αὐτὰ τὰ πράγματα. Εἶναι, λοιπὸν, σωστὰ αὐτὰ πού γράφω, τὸ ὅτι δηλ. ἀρχίζουν νά ἀντιστρέφονται οἱ ὅροι; Ἀς σταματήσω, ὅμως, τῇ φιλολογίᾳ καὶ ἂς ἔλθω παρηγορητῆς καὶ σωτῆρος τῆς ζωῆς σας, ὅπως θέλετε νά με παρκαπνίστατε. Ὅλη, λοιπὸν, αὐτὴ ἡ ἱστορία δέν εἶναι τόσο τραγική, οὔτε τόσο ἀνίατη ὅσο θέλετε νά τὴν φαντάζεσθε. Εἶναι μὴ ἀπλὴ ἐγκατάστασις σταφυλοκόκκων πού τόσο ἀφθονοῦν γύρω μας καὶ προκαλοῦν αὐτὰ τὰ τοπικὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶναι εὐκολώτατα νά εξαφανισθοῦν μὲ λίγη καλὴ θέληση καὶ μὲ λίγην ὑπομονήν. Ἀκούουν μερικὰ ἀντισταφυλοκοκκικά ἐμβόλια ζυμωθέντα — Κόμη Ἀλεξάνδρου γὰρ νά ἐξαλείψουν ὅλα αὐτὰ πού γίνονται αἰτία τῆς δυσμορφίας σας καὶ πού ἐξ αἰτίας των δέν σᾶς πλησιάζει γυναικα!

Ἀπαρηγόρητον. Βέβαια, δέν

εἶναι εὐχάριστο γὰρ ἔνα νέον τῆς ἡλικίας σας, ἐνῷ ὅλοι σας οἱ φίλοι εἶναι, ἂν ὄχι γεμάτοι, ἀλλὰ πάντως κανονικοί, σεῖς νά εἰσθε τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἰσχνότητος. Πού ὅμως νά ὁφείλεται αὐτὸ ἄραγε; Μοῦ γράφετε ὅτι καὶ καλὰ τρώτε καὶ πολὺ καὶ μολονότι τὰ ἄλλα σας ἀδέλφια τρώνε ὀλιγώτερο, εἶναι σὲ πολὺ καλύτερον φόρμα ἀπὸ σᾶς. Μήπως σεῖς, λόγῳ τῆς υπερβολικῆς μελέτης καὶ τῆς στεναχωρίας πού αἰσθάνεσθε μήπως δέν πάρετε καλοὺς βαθμοὺς; Γιατί καὶ ἡ ὑπερβολικὴ μελέτη δέν ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα. Κάθε πρᾶγμα, ὅμως, ἔχει καὶ τὰ βριά του, δέν εἶναι λοιπὸν σωστὸ νά ζορίζετε τόσο πολὺ τὸν ἐαυτὸ σας στὴ μελέτη, γὰρ μόνον τὸν λόγον ὅτι δέν θέλετε νά σᾶς περᾷσῃ στοὺς βαθμοὺς κανένας συμμαθητῆς σας. Ἀρκεσθῆτε σὲ μιὰ καλὴ ἐπίδοσιν καὶ ἀφῆστε κατὰ μέρος τὰ ρεκόρ. Πάντως, ἀφοῦ ζητᾶτε νά σᾶς γράψω κανένα τονωτικόν, σᾶς συνιστῶ τὴν Φοτίνη Σίμπα, εἰς διακίαν. Εἶναι ἡ μόνη ἐνδοδειγμένη γὰρ τὴν περίπτωσίν σας. Θὰ παίρνετε τρία τὴν ἡμέραν. Ἐφ' ὅσον δὲ σᾶς εἶναι εὐκόλο κάμετε καὶ μερικές ἐνέσεις Γκλυκονάτ Κάλτσουμ. Χρώπει τῶν 10 κ' ἐκ. ἐνδοφλεβίως. Κάμνοντες δὲ αὐτὰ, ἀσφαλῶς θά ὠφεληθῆτε διττῶς.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΕΡΔΙΚΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Σωκράτους 63 γ.

Τηλ. 53292

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικούς, τελευταία μοντέλλα μὲ τὰς κάτωθι τιμὰς:

18 Καράτ.	τὸ ζεύγος	δρχ. 850
14 »	»	» 700
12 »	»	» 650
10 »	»	» 600
8 »	»	» 500
6 »	»	» 425

*Αγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τελεία καὶ ἡγγυημένη ἐπισκευὴ ὁρολογίων διὰ 3 ἐτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικότης διὰ ἐπισκευὰς ὁρολογίων ἀμερικανικῶν Γόλθαμ, Ἐλτζη, Ἑλλινός, Ζενίθ, Ὠμέγα, Λονζίν. Ἐπίσης ἀφίχθησαν τὰ τελευταία μοντέλλα δι' ἀνδρικά δακτυλίδια Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8, Τηλέφ. 28-407

Παρὰ τὴν Ὀμόνοιαν καὶ Πανεπιστημίου 50 Τηλέφωνον 20-441

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΣΟΦΙΑ-ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ΕΤΑΙΡ. ΨΥΧ. ΕΡΕΥΝΩΝ

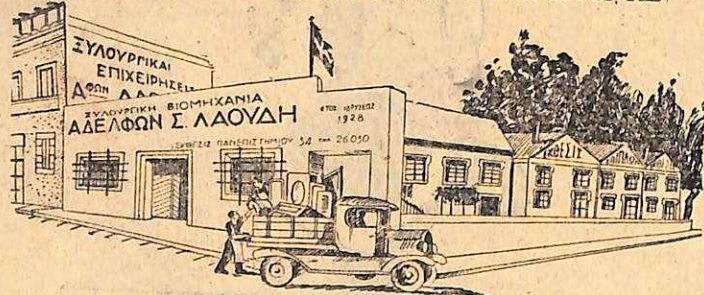
ΛΕΧΕΤΑΙ ἀπὸ 9—1 καὶ 4—8

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΟΔΟΣ ΙΘΑΚΗΣ ΑΡ. 47

ΤΗΛ. 82—624

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΑΦΟΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ ΑΤΙΝΑ ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ, ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ ΜΑΣ

ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΚΑΙ ΜΕ ΜΕΓΑΛΑΣ ΕΥΚΟΛΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ — ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ

ΚΑΙ ΣΤΥΛ ΑΓΓΛΑΙ

ΣΑΛΟΝΙΑ ΣΚΥΡΙΑΝΑ ΤΑ 10 ΤΕΜΑΧΙΑ

ΔΡΑΧ. 3.500

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΠΑΝΤΑ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ

ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ, ΟΙΚΟΠΕΔΩΝ Κ.Α.Π.

Α' ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34 ἔναντι Ἀρσακείου. Τηλ. 26-080.

Β' ΕΚΘΕΣΙΣ: ΛΟΥΙΖΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ καὶ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ἐντὸς τοῦ ἐργοστασίου) Ἀμπελόκηποι. Τηλ. 62-836.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΙ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΑΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΣΑΣ.

ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

ΙΣΜ. ΜΕΤΑΞΑ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΑΠΟ ΤΗΣ 1ης ΣΥΒΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ

ΟΔ. ΠΑΤΗΣΙΩΝ 91

(ΜΕΓΑΡΟΝ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΤΟΥ)

ΤΗΛ. 81.724

■■■■■■■■■

Δημοτικὸν Μικτόν. Ὁκτατάξια Γυμνάσια Θηλέων καὶ Ἀρρένων.

Πλήρες ἑξατάξιον Γυμνάσιον

4. ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΘΗΛΕΩΝ

ἐντὸς πολυτελοῦς καὶ ὑγιεινοτάτου κτιρίου μὲ δαυμάσιον κήπον. Κοιτῶνες ἡλιό-
λουστοι. Τροφή ἄφθοнос καὶ ἐκλεκτή Μητρικὴ ἐπίβλεψις ὑπὸ

ΑΓΓΛΙΔΩΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΩΝ

Τὸ πλέον συγχρονισμένον καὶ παιδαγωγικὸν Οἰκοτροφεῖον.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΜΙΚΤΟΝ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γίνονται δεκτὰ δὴ ἑτα, 4 - 18 ἐτῶν καὶ ἄρρενα 4 - 12 ἐτῶν.

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΗΡΧΙΣΑΝ

Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 91.